

Н. К. ПЕРФИЛОВА
ЗАДЪЛЖИТЕЛНИ КЛИШЕТА
В ИСТОРИЧЕСКИЯ ЛЮБОВЕН
РОМАН

chitanka.info

ГЛАВА 1

От Критик, 1 октомври 2015, 16:42

... Току-що прочетох романа на **ВСЕИЗВЕСТНАТА** авторка с псевдонима Кристина...

Г-жо, толкова ли не Ви стигна фантазията, та да си изберете и второ име? С такъв псевдоним, как да очакваме нормални заглавия от Ваша страна?

Относно самата книга... клише след клише.

Началото — представят ни се героите:

Красива и горда девойка, хубава като Слънцето и Луната, с прекрасни очи, в които можеш да потънеш, с мелодичен глас, който гали ухото, с пълни и „узрели“ гърди, чисто сърце и душа, и **най-важния** фактор — напълно неопетнена. Възраст около осемнадесет-деветнадесет години...

Красив и горд мъж, на не повече от тридесет и две, с широка гръд, бицепси достойни за възхищение, здрави мускулести крака, храбър, но естествено — с меко сърце, което се крие зад горда и силна натура...

Да, от такива герои ти се замотава главата чак. Къде се намериха в този широк свят? Естествено и двамата са поизстрадали малко. Девойката, достойна за Пепеляшка, има лоши настойници, които искат да ѝ вземат паричките, наследени от починалите чистосърдечни родители. „Лошите“ постоянно ѝ се подиграват и се гаврят с горката изстрадала душа. Но от обидите и несгодите красивата девойка все повече се извисява.

Героят, от своя страна, страда от бившата си любов към напълно **ОТВРАТИТЕЛНАТА** си бивша жена, която не само не ще да си ляга с него след сватбата, но и му слага рога напред-назад...

В крайна сметка, двамата се срещат. И през цялата книга, той — арогантен, тя — мила и леко непокорна, колкото да има хумор, защото без него в този жесток свят накъде?... Тоест на всички ни е ясно нали?... На края на книгата главния разбира, че е безнадеждно влюбен, и че тази чиста душа осветява неговия свят. Следват няколко банални фрази в последната глава, на последната страница и хоп — Хепи Енд.

Само докато пиша коментара си под това велико произведение на изкуството, което е историческо, но не се знае точно от кога, защото милата Кристина не си е направила труда да прочете нещо от някоя си епоха и да го вмъкне в романа. Знаем, че има замъци, рицари и крал, но кой откъде и защо би ни попречило да се вгълбим в постоянното разсъждение на героите за техните проблеми и сърдечни дилеми, та романът е от някога си и общо взето това е.

Съжалявам, че ще откажа хората да прочетат тази петстотинстраницова приказка, напомняща ми на още сто такива, но това е положението, извода ми е: Кристина, писането не е за теб!

Лидия затвори лаптопа си. Авторката с псевдоним Кристина, започна да продава романа си преди три месеца и навсякъде вече се говореше само за него. С лек скептицизъм Лидия реши да го прочете и буквално започна да ѝ се повръща от първата глава. Естествено, младите и девствени момиченца се бяха побъркали по него, и писанията на авторката се продаваха като топъл хляб, като никой не знаеше коя е и откъде е. Беше се обвила в тайнственост, което разбира се само усили продажбите на книгата.

На Лидия ѝ беше писнало от такива драскачи. Не че ѝ беше работа — като инженер, практиката ѝ нямаше нищо общо с такъв тип книги, но от известно време, тоест две години, откакто се раздели с последното си гадже, реши да види по какво са се побъркали всички и започна да чете любовни романи. После пък реши и че има достатъчно акъл, за да ги и коментира. И тук острия ѝ език срещна успех. Нейните

рецензии се четяха навсякъде и всички се съобразяваха с тях, можеше да потопи или издигне даден автор без никакво усилие. Това даде на Лидия стимул и вече нямаше книга, която да е прочела и да не се е изказала. Повечето я мразеха, други ѝ се мазнеха, трети се правеха, че не съществуват, но всички се страхуваха от това, което щеше да се напише.

Да, Лидия беше доволна. Писна ѝ от такъв тип книги толкова много, че не може да се стърпи и след като натисна бутона „Публикувай“ разбра, че прословутата Кристина си беше изпяла песента!

* * *

Един месец по-късно...

Лидия стана от леглото. Пак не можеше да заспи, кой ден следваше... а, да, вторник. Едва вторник... На сутринта пак щеше да е с кървясали очи. Колко ли е часът? Погледна, ужас! — два и половина, което означава, че трябва да стане след пет часа. Значи трябва да се спи... няма как. Стана, отиде до кухнята, отвори хладилника, взе бутилка с петгодишен мавруд, седна на един стол, наля си чаша вино и запали цигара.

Кога стана на двадесет и седем? Кога остана сама? Кога единственото важно нещо в живота ѝ останаха работата, цигарите и алкохола?

— Не можеш да спиш, а?

Лидия се стресна.

— Коя по дяволите си ти, как влезе вкъщи и... май се напих!

— Сега си наля виното, как си се напила? — момичето изглеждаше учудено.

Лидия я погледна, дребна девойка на не повече от двайсетина години, тъмна коса, прекалено много грим около очите, големи гърди, и понеже Лидия нямаше почти никакви, винаги се възхищаваше на големите такива, прекалено светло червило, което едва ли не премахваше устните от лицето на девойчето, прилепнала тениска и прилепнали дънки. Абсолютно нормално момиче, без особен вкус и

стил, но все пак симпатично, дори красиво. Да, Лидия никога не казваше на черното бяло, дори да бе в неин ущърб.

Сега беше времето да се стресне. Как така момиченцето бе успяло да се вмъкне в апартамента ѝ? В два и половина вечерта? Как така седеше в кухнята ѝ? Ако Лидия беше нервен човек, или не, не това беше думата, каква беше? Нормална! Нали нормалните хора се стряскат от такива неща? Ох, да мислиш в малките часове на нощта, след две бутилки вино и предстояща нова чаша някак не се получаваше.

— Искаш ли вино?

Сега момичето опули очи. Сигурно бе очаквала всичко друго, но не и това.

— Моля?

— Вино. Искаш ли?

— Да... мисля? Знаеш ли коя съм аз?

— Не, а в интерес на истината и не ме вълнува особено... май. Както и да е, искаш ли нещо?

— Не разбирам. Сега трябва да крещиш и кършиш ръце и да ме питаш коя съм, как съм влязла, какво искам... не те ли вълнува?

— Ами — Лидия се замисли. Всъщност изобщо не я вълнуваше.
— Не.

— НЕ?

— Да, не! Да ти сипя ли?

— Да, моля, аз...

— Да кърша ръце? — Лидия се усмихна. — Ти си фен на романите нали? Винаги ми е било чудно как се кършат ръце. Сигурно боли, а?

— Ами, не знам, не съм се замисляла, всъщност — момичето изглеждаше объркано.

— Или пък фразата: „И тя завъртя очи“. Ха-ха, чувала съм, че ако човек направи физиономия и някой го стресне остава с нея завинаги, представяш ли си как ще изглежда главната героиня със „завъртените очи“?

— Ами... ти не си съвсем в ред нали? Имам предвид, цялата тази ситуация е странна, а ти се държиш... странно.

— Мила, сама ли си?

— Да.

— Та ти тежиш петдесет и пет кила най-много, два пъти по-ниска си от мен и със сигурност не си се била с разбеснели се „девици“ из дискотеките толкова често, колкото мен. Та какво можеш да ми направиш? Пък и съм минала курс по самоотбрана. Честно, не те подценявам, но нямаш шанс.

— Честно ли?

— Да, пий! — Лидия отново седна. Винаги ѝ бяха казвали, че е прекалено спокойна, не ѝ пукаше от нищо, и за какво всъщност да ѝ пука? Най-страшното в човешкия живот е смъртта, а всички умираме един ден. Дам, девойката срещу нея гледаше като в транс, не толкова посрещане очакваше сигурно. Жалко...

— Дойдох тук с цел...

— Не се и съмнявам.

— Аз съм Кристина...

— Да, предположих нещо такова.

— Как? — момичето отново отвори уста, доста сценично помежду другото.

Лидия се почувства като в колумбийски сериал. Точно така се държаха актрисите там, с толкова явно изразени, и най-важното — преиграни емоции, че човек да може да прочете всичко ставащо в „дълбоката“ им душа.

— Ами, коя друга ще дойде у нас посред нощ, ако не някоя обидена фея? Кристина казваш, да, сигурно си ми ядосана.

— Ами... да.

— Е, не те виня, но ако искаш извинение, няма да стане, мила.

— Защо?

— Защото имам мнение и го изказах. Ти не си съгласна с него, жалко, но е факт. Романът ти ми напомни на сто и петдесет други такива. Стереотипът запазен от начало до край. Идеални герои, срещат се, той наранен, тя толкова наивна, че чак прилича на овца, влюбват се, но и двамата не знаят. Него го води секса. Нея — първия ѝ оргазъм... и така до раковия момент, когато **тя** едва не умира, това е задължително. Естествено **той** преди това я е наранил, а тя горката цяла книга търпяла, та накрая не издържа и тогава и само тогава, преди да я загуби **той** разбира, че я обича и всичко става мед и рози. Нещо пропуснах ли?

— Но, но тяхната история е красива, тя е добра и лоялна, той е...

— Абсолютен селяк, с бицепси на Скалата^[1], но никога не стъпвал във фитнес зала и не приемал анаболи.

— Тренирал е във войни и...

— Първо, кои, че не ми стана ясно и второ, колкото е да е тренирал, ако не е вдигал тежести няма как да придобие такава физика, а в цялата ти книжка нито веднъж **той** не се погрижи за тялото си...

— Ами той го е правил, но...

— Ако ти не кажеш на хората те няма как да знаят. Едва ли не нашия се е родил здрав и корав, ха-ха. Намира си девственица, след курвата жена му, пасват си в леглото и..., ох, мила, не се получава.

— Хората харесваха романа ми преди ти да се намесиш! — Кристина се ядоса, май дори почервения. Това в книгите винаги е сладко, или поне така го описва автора, но сега на Лидия ѝ се видя смешно.

— Да... Ако мислиш, че моето изказване ги е накарало да разберат колко са подвластни на всеобщото мнение, значи твоите читатели не са от най-дълбоките и...

Кристина позеления. Ето това вече изглеждаше грозно.

— Да видим ти как ще се справиш по-добре от мен.

— Няма да пиша евтина еротика, мила...

— О, не, искам да накараш **тя** да се влюби в **него**, а **той** — в **нея**. Ако не успееш, никога няма да ти позволя да се върнеш у дома, ясна ли съм?

— Моля? Ти в час ли си, душице, защото май ти хлопа някоя от дъс...

* * *

Лидия отвори очи. Главата ѝ пулсираше. Огледа се.

Тъмно. Не може да се е събудила преди всички будилници, защото никога не успяваше да го направи. Защо, да го вземат дяволите, е тъмно и студено?

Някой влезе в стаята ѝ. Как?

Дръпнаха се пердетата, и една дребна и набита жена, която май Лидия виждаше за пръв път, се обърна към нея:

— Добро утро, лейди Лидия. Добре ли спяхте?

Точно тук нормалните хора се паникьосват и започват да крещят и театрално да си скубят косите. Поне така става във филмите и книгите... Как не си причиняват косопад?

Вариантите на Лидия бяха два — или се е напила като свиня и в момента се намира в един много реален пьянски сън, или се е върнала назад във времето и се намира... кога точно и къде точно не е много ясно. Може пък Кристина да е вещица? Лидия затвори очи. Какво не ѝ беше наред, че хич не я бе грижа какво, за Бога, става?...

[1] Скалата — Дуейн Дъглас Джонсън, трето поколение професионален кечист, известен със своето сценично име Скалата (The Rock). — Б.авт. ↑

ГЛАВА 2

Лидия отвори очи... за втори път днес. Главата ѝ пулсираше. Огледа се.

Е, да, това вече е нещо. Намираше се в огромна, доста празна при това, стая. Лежеше на огромно и кораво легло. В миналото леглата не бяха ли меки? Нали богатите, а според Лидия бе в богаташка стая, спяха на кровати от гъши пух, или нещо подобно. Добре, не искаше да се вкопчва в тази мисъл за момента. Та, както изглежда, в стаята имаше само едно легло, тоалетка, с доста странно огледало и една ракла. И това върху всичките четиридесет квадрата на стаята. Добре-е-е... И сега какво?

Жената! Жената сутринта я беше разпознала, точно така. Супер! И какво от това? Нарече я и по име, говори ѝ на английски, добре че нямаше проблеми с езиците...

Лидия се бе родила, а и цял живот расла в Италия. Майка ѝ бе от Балканите, но откъде точно — не се знаеше. След като родила дъщеря си и ѝ дала име, гореспоменатата особа просто „тръснала“ детето си на баща му, който пък не бил много сигурен дали наистина той е бащата. От там и за таткото. Богат! Джовани държеше поне три игрални зали в Мантова и още поне дузина из Европа. Извод — пари Бог дал.

Относно въпросната си дъщеря, беше ѝ казал още в ранни детски години, че пари Лидия ще получи само за образованието си, всичко останало...

И всъщност така стана по-добре. Двамата: Лидия и Джовани Родари^[1] (да, да, баща ѝ беше с фамилията на известния автор, често Лидия му казваше папа Родари) се разбираха перфектно. Бяха приятели, защото Джовани доста млад бе объркал наркотиците и легнал с майка ѝ, та двамата както казахме бяха приятели. Излизаха заедно, пиеха и се шегуваха заедно... Просто Джовани не ставаше точно за баща. Но пък от това Лидия Родари имаше перфектно детство. Като тийнейджър започна работа и оттогава не бе спирала, но пък си знаеше цената и никой не посмя да я експлоатира, дори когато работи

като сервитьорка, докато учеше математика в университета. А цената ѝ не идваше от външността ѝ, или пък от татко-паричко. Не, цената идваше от собственото ѝ самочувствие.

В този ред на мисли Лидия можеше да ретроспектира живота си доста време, но в стаята отново влезе нисичката жена.

Господи на колко ли е години? Изглеждаше поне на шестдесет. За прислужница, защото Лидия не се съмняваше, че е точно такава, на тези години бе супер бързо движеща се. Странно! Като се съди по мебелите и дрехите, Лидия реши, че е в замъка Камелот^[2]. Жалко, че никога не бе добра по история и литература, математиката и физиката обаче винаги ѝ споряха. Тоест, тя със сигурност не можеше да каже кога се намира, защото че вече не е в Канзас бе очевидно.

— Лошо ли Ви е, милейди? — попита ниската баба-стрела.

— Ами, вече не! — акцентът ѝ беше потресаващ. Странният английски се лееше перфектно и от нейната уста. Супер!

— Първия път само ме погледнахте и пак заспахте и така цели четири часа и... а скоро ще дойде годеника Ви. Баща Ви иска Ви и братовчедка Ви да сте готови да тръгнете веднага и...

— Годеника ми, да... как му беше името? — *Само не казвай Артур или Ланселот, защото няма да издържа да не се изсмея.*

— Родерик, милейди...

Не успя. Лидия толкова високо се засмя, че чак ѝ потекоха сълзи. Никога не е имала хубав смях. Смееше се високо и шумно и често накрая започваше да скърца като зле смазана панта. Дам, лейди от времето на Артур само се подсмиваше и червеше красиво, а наша Лидия се смееше с цяло гърло.

После обаче се сети нещо друго и млъкна на момента. *Родерик? Родерик!* Лидия отново започна да се смее, още по-шумно и от първия път, нямаше смисъл да си блъска повече главата, това поне вече беше ясно!

— А братовчедка ми, Кристи__я__на, готова ли е? — попита, през смях, Лидия.

— Да, милейди, знаете, че става рано и...

Лидия продължи да се смее, така че старицата само поклати глава и излезе от стаята, като промърмори едно „извинете“ и че ще прати камериерка да помогне с обличането.

Лидия остана сама. Да, или е в наркоза, или е пияна... или е в малоумната еротична мелодрама на двадесет годишна писателка с псевдоним Кристина!

* * *

Лидия Родари слезе, в не особено добро настроение, по широките стълби.

Първо дойде едно девойче, с гърди по-големи от главата, да ѝ помогнела да се облече. Лидия отказа, девойката настоя, Лидия пак отказа, девойката започна да пристъпва от крак на крак, *буквално*, сериозно? Кой човек, независимо от кое време, пристъпваше от крак на крак, като патка пред блато? Лидия дори си спомни името на въпросната гъска, защото според романа на Кристина, момичето беше супер добричко, но за да се придържаме към стандарта, много глупаво. Впрочем, това Лидия никак не я вълнуваше, но когато назова камериерката по име — Тили, тя още повече се разстрои и започна да мънка и гледа земята, все едно там се намираще центъра на света.

Лидия вече прецени, че играе отрицателната роля в романа, това ѝ беше ясно. А като пълен антигерой трябваше да се държи зле с всички, да се харесва само на тези хора, които трябваше да ѝ служат за нещо, трябваше още да бъде самовлюбена и адски красива, но душата трябваше да загрозява външната красота. Но колкото и симпатяга да го играе, главната героиня винаги трябваше да е по-красива от антигероинята.

Проблемът в цялата схема беше, че Лидия не харесваше историята и това означаваше, че няма да се придържа особено много към стереотипа си. Естествено нямаше да започне да тича и да крещи, че е от бъдещето... всъщност не от бъдещето, а от реалността, защото това тук не беше историята, а фантазия. Причината да не го прави бе от съобразителност. Не се знае дали Кристина нямаше да се ядоса, че ѝ „съсипват“ сапунката и да не вземе да изгори Лидия на някоя клада. Ето това не биваше да се допуска.

Общо взето с много аргументи, които Тили не би могла да разбере, поради ограничения си умствен багаж, Лидия се отърва от нея.

След като остана сама, младата жена, нали така се изразяваха в романите, отиде до тоалетката със странното огледало. Ах да, сети се. В едно от описанията, едно от многото дълги и скучни описания на обстановката в книгата, Кристина бе написала, че огледалото е от сребро. Лидия не беше много сигурна дали навремето е имало такова „чудо“, но тя пък какво разбира?

И така погледна се в огледалото и какво да види. Ами себе си! И таз добра, как ще е „лошата мацка“ като прилича на себе си?

Първо, Лидия се изрусяваше, тоест косата ѝ бе леко изтъняла и с изгорели краища. Беше си обещала да се подстриже в събота, но дотогава... както и да е. Няма такъв цвят на косата, поне не и естествен.

Второ, Лидия бе леко пълна, не дебела... добре де, бе НЕприятно закръглена и то не на точните места. Не че това я стресираше... добре де, много ѝ действаше на нервната система, цял живот гладна и дебела. Това не я направи непривлекателна за мъжете, почти нямаше такъв, който тя да поиска и да не си легне с него. Проблема бе, че нямаше добър вкус за мъжете. Поради феминистките си възгледи все едни такива си ги намираше...

Трето, Лидия си проби езика още на петнадесет. Не трябваше да си отваря много-много устата май... Няма шанс.

Четвърто — какво да прави с гърба си, целия татуиран?

И не на последно място — **ОТКЪДЕ ДА СИ НАМЕРИ ГЪРДИ ЗА НИСКИТЕ ДЕКОЛТЕТА?**

Бе чела не един роман, а там винаги деколтета бяха до пъпа, тя с какво да запълни роклята?

Огледа се. Добре че мина на лазерна депилация, за косми нямаше да се сеща доста време. Много ги мразеше и при мъжете и при жените. Косми, брада и мустаци... Не, това никога. Мина се с лазер навсякъде... **НАВСЯКЪДЕ!!!**

И сега как точно да си облече роклята без цици, и с изрисуван гръб? Едва ли в романа на Кристина бяха чували за якудза^[3]...

Мина доста време, но явно добрата авторка се е сетила за проблемите на героинята си, та Лидия успя да намери една рокля с толкова висока яка, че ако някой я стиснеше отзад щеше да се обеси за норматив.

След цялата тази инспекция Лидия Родари слизаше, както вече споменахме, в не особено добро настроение, по широките като на хотел от двадесети век, стълби и се мръщеше. Нещо, което главната девствена героиня никога, ама никога не би си позволила.

Долу я чакаха. Баща ѝ — според историята — дърт и злобен скъперник. Лидия го огледа. Да, прототипа на Кристина е бил чичо Скрудж^[4], но не от романа, а по-скоро от Дисни. Баща ѝ, лирическият ѝ баща, приличаше едно към едно на паточка Доналд... ха-ха. Това леко я развесели. Типичен злодей. Дори малките му очички бягаха непрекъснато насам-натам из стаята. Чудно!

Жена му, трябваше това да е смешно според автора, пък бе висока и дебела, с червени бузи и нос на дядо Коледа. Тя също е злодейка, но приличаше толкова много на мисис Клаус, че направо да не ти се вярва. Но като типичен гадняр, беше стиснала устни и гледаше лошо. Как успяваше?

И накрая прословутия Родерик Еди-кой Си от Еди-къде Си син на Еди-кой Си. Да, батките долу във фитнеса ряпа да ядат. Рус, със сини очи, леко набола брада, два метра висок и бла-бла-бла. Толкова пъти чела за такива хора Лидия едва не се прозя. Изобщо не стана и да го изучава, със скръстени на гърдите ръце и физиономия тип „кой съм аз“... пфу.

И да, братовчедката Кристияна! Кравешки поглед, черна като абанос коса, гладка бяла кожа... Добре де, по това време, не, всъщност в тази книга, няма ли акне? Естествено героинята е толкова красива, добра и до болка наивна, че не ползва нито кремове нито почистващи средства за кожата... И как става така? А зъбите? Как остават бели и прави вовеки веков?

Добре де, призна си Лидия, тези мисли са от завист.

И така, според историята на Кристина, Лидия беше злобната братовчедка на Пепеляшка, която я сгодяват за някакъв си рицар, с помощта на краля (няма значение кой крал), не че тя се дърпа много, щото рицарят бил богат. Проблема е, че взима братовчедка си със себе си, за да посетяла героя месец преди сватбата. Отначало той мисли, че девойката е камериерка на наш'та злодейка, прелъстява Главната и като разбира, че е от знатен род се жени за нея, уж ядосан от този обрат. Каква роля имаше капризната братовчедка в случая Лидия не помнеше много, май само фон го раздаваше...

— Добър ден! — Ако Лидия можеше да го направи искаше да изсумти както в романите, но не знаеше какво всъщност представлява въпросния звук.

— Добре ли си, патенце мое? — попита мама-мечка.

Патенце? Ама наистина ли?

— Да, може да се каже — отговори Лидия.

— Притеснихме се за теб...

— На теб кой ти даде право да говориш, момиче? — попита чичо Скрудж, доста рязко. *Ох, какви типажки само, Боже опази!*

— Добре съм, Кристияна, не се притеснявай, само съм малко в ПМС!

— ПМС? — попита учудено момичето. Но не само думата ѝ бе непозната. Капризната ѝ братовчедка, която Кристияна естествено обичаше безрезервно нищо, че другата от своя страна вечно я унижаваше и обиждаше и... общо взето превръщаше живота на девицата в ад, но въпреки всичко това чисто и добро дете не можеше да мрази. Няма как да може, иначе авторът няма да ѝ даде: *И живяла дълго и щастливо!*

— Предменструален синдром, мила! — каза високо и ясно Лидия. Мразеше хората, които мънкат и си говорят на краката. Тя винаги говореше така, че всички да я чуят.

— Моля... — заекна мама Цоцолана.

— Нищо интересно, мамо, само малко физиология! — ухили се доволно Лидия. — Тръгваме ли?

— Да, каретата е отвън, чака ни, милейди. Вас и вашата... — погледна въпросително Родерик. *Ох, това име!* Не, Лидия нямаше как да го произнесе на глас, щеше да припадне от смях.

— Братовчедка, милорд! — При зяпналите, отново този театър, усти на мама и тати, Лидия се почувства на седмото небе. *ХА-ХА! Шах и мат, Кристина! Интригата до средата на книгата току-що пропадна. На ти!*

И така без много приказки, защото героите сега не знаеха какво да кажат, делегацията се качи в каретата и потегли...

[1] Родари — Джани Родари (на италиански Gianni Rodari) е известен италиански писател, автор на детска литература. — Б.авт. ↑

[2] Камелот — замъка на крал Артур. — Б.авт. ↑

[3] Якудза — организирани престъпни групи в Япония. — Б.авт.

↑

[4] Чичо Скрудж — герой от „Коледна песен“ на Дикенс, изигран и от патока Доналд Дък на Дисни. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 3

Това със сигурност беше най-неудобното пътуване в историята на живота на Лидия. Кой идиот е направил седалките от плат, който според Лидия е сатен? Роклята ѝ се хлъзгаше непрекъснато и ако не беше седнала с разкراчени крака, които заради роклята не се виждаха, в приклекло положение, все едно се е навела над обществена тоалетна, досега да е паднала на пода. Друсането, ако не друго, можеше да ѝ навлече хемороиди и на всичкото отгоре се стараяше да не удари, без да иска, нежната Кристияна, че сигурно ръката ѝ щеше да посинее за месец от острия лакът на Лидия.

Изведнъж Кристияна и Родерик, застинаха като на пауза. Тъй като мястото до рицаря беше празно от никъде там се появи Кристина, авторката.

— Много смешно, мила! — каза Лидия, която се отпусна назад, защото каретата спря да друса и вече нямаше опасност от счупени капачки на коленете.

— Никак не е смешно! Не си ли чела романа, преди да коментираш? — попита пресилено намусена Кристина.

— Четох го!

— Тогава защо?...

— Защото така ми харесва!

— Трябва да се придържаш към него, за да може Родерик и Кристияна да се влюбят и тогава ще те пратя у дома! — каза тържествено Кристина.

— Мила, казвали ли са ти да не се описваш в книгите?

— Моля?

— Ами Кристи__я__на е твоята подобрена версия, а това вече ако не е клише, не знам кое е?

— Аз, аз, аз...

— И пет пъти да го повториш, все си е АЗ с главни букви.

— Както и да е, тук са моите правила и ти...

— Виж нали си Господ в романа, те така или иначе ще заживеят дълго и щастливо, аз за какъв...

— Ами не съм точно Господ, вече съм написала историята и не мога да накарам никой от героите да се промени, тоест такива са каквито са.

— И? Според книгата двамата са един за друг. Твоята Касандра и твоя Освалдо^[1], ще се ебнат и после ще се оженят и прочее...

— Без нецензурни думи и цинизми в книгата ми, ако обичаш...

— Да не си ме канила тогава. Отново задавам въпроса си, какъв ти е проблемът?

— Ами, ами...

— За писател мисълта ти тече доста бавно, знаеш ли? — Лидия се опита да си придаде строг вид, тип *аз съм голямата лоша кака*, но не ѝ се получи.

— Добре де, щеше да стане, ако не бях решила да ти го върна и да те вкарам вътре. Сега не знам какво ще стане, а историята *трябва*, повтарям *трябва* да се запази.

— И защо ме вкара тук?

— Ами не мислех, че ще реагираш така. Помислих, че ще ме умоляваш да ти кажа как да се върнеш, а така щеше да ми помогнеш с романа и...

— Тоест, да ти помогна с мелодрамата, която ми е противна и така да ми покажеш колко е красива? — Лидия не можеше да не се разсмее на този план. М-да, Кристина бе природно тъпа.

— Ами, да. Както и да е, ти си на ход, ако нещата не се развият както съм ги написала, ти оставаш тук. Без Интернет, без автомобили, без компютри. Ти беше инженер, нали така? Какво точно работиш?

— Програмист... пиша антивирусни програми за една фирма, скука ако ме питаш, но пък ми харесва и ми се отдава, пък и парите са добри и... добре де, ще ти помогна. Но няма да се правя на Круела Девил^[2]!

— Всъщност искам да се държиш естествено, като те знам, ще те намразят и без моя помощ.

— Колко си мила, нямам думи...

Кристина изчезна и Лидия зае бойна позиция, тип стой си на мястото, без да целунеш пода на каретата!

* * *

Родерик се загледа в бъдещата си булка. Не това му каза краля, негов приятел, че ще е неговата бъдеща нова жена. Закръглена и без гърди. Той харесваше големи гърди, такива като на другата. Кристияна, така каза неговата годеница, се казва онази. За самата Лидия Родерик бе сигурен, че ще има изцяло брак по сметка. Негови приятели от двора му я описаха. Лекомислена, вечно оплакваща се и страшно разглезена, но с голяма зестра. А сега той имаше нужда от пари, но най-важното — нямаше нужда от любов. Бившата му жена го научи, че на жените не може да се има вяра. Но пък на Лидия имаше вяра, защото тя си бе зловна и дребнава, според хората, още преди сватбата, та след нея нямаше да има изненади.

Защо, за Бога, седеше като на тръни? Защо я беше страх да се докосне до братовчедка си и защо беше приклепнала, като над нощно гърне?

— Не ви ли е удобно, милейди? — попита Родерик и се приготви за дългата тирада от оплакванията на бъдещата си жена.

— Напротив, удобно ми е като в градски кенеф!

— Моля? — Този отговор точно, не му дойде на ум, че ще чуе.

— Седалката се хлъзга и ако седна като хората ще падна по очи на пода при първата дупка, милорд!

— Наричайте ме Родерик, нали сме сгодени.

— Не бих могла... — *Да бе как не!*

— Настоявам, аз...

— Дреме ми! — отсече Лидия.

Да, това щеше да е брак по сметка. Леко ѝ се възхити все пак. Той будеше страх у повечето хора, дори в бившата си, сигурно заради размерите си, но тази тук, както сама каза не ѝ дремеше.

— Кристияна, Вие и братовчедка Ви, близки ли сте? — опита да говори с другата.

— Да, много, милорд. — Явно девицата в бяло^[3], която беше облечена в сиво, нямаше какво да каже повече. Ами да, Лидия ѝ обърка сценария. *Ха-ха!*

— Не толкова колкото на мен ми се иска, мила, но ти обещавам, че този месец ще станем близки като сестри! — Лидия се усмихна,

Кристияна се намръщи. Какви ли гадости ѝ бе подготвила братовчедката пък сега?

— И защо така?

— Защо кое? — Лидия не разбра въпроса, сигурно защото не беше добра да поддържа вежливи, безсмислени разговори.

— Защо не сте станали близки досега?

— А? Ами, защото, ами не знам, защо Кристияна? — подаде щафетата, да си говорят двамцата. В любовните романи беше пълно с празни приказки. Явно, когато автора не знаеше с какво да запълни средата на книгата се почваха несмислените диалози.

— Моля? — Кристияна започна да клепа... буквално толкова бързо премигваше, че ако Лидия не знаеше щеше да реши, че има алергия и я сърбят очите. Тя самата имаше алергия към някои цветя и гледката не беше красива...

— Питам Ви и двете! — каза твърдо Родерик, явно вече изнервен, — защо не сте станали близки досега?

— И това, ако мога да попитам, какво Ви влиза в работата, автобиография ли ще ни пишете? — попита също толкова раздражено Лидия. Родерик премигна, и той ли?

Нагла малка вещица! Това ли ще е живота му с нея? Всъщност не, нямаше да ѝ обръща внимание. Веднъж в месеца щеше да направи по един подарък, веднъж седмично щеше да си ляга с нея, докато не забременее, но общо взето не искаше да контактуват особено.

— Бях учтив...

— Водехте разпит — Лидия винаги се опитваше да не прекъсва хората като говорят, но не ѝ се отдаваше особено много!

— Аз не съм...

— Както и да е, ако няма друга тема за разговор, чували ли сте фразата „Мълчанието е злато“?

— Да, но не и от жена... — Родерик млъкна. Май току-що каза нещо, което не биваше. Сега щеше да види разтреперена долна устна и очи пълни с непролети сълзи. Щеше да каже комплимент или да обещае подарък, да, така щеше да оправи работата... но изведнъж, о небеса, това бе най-силния смях, който някога беше чувал. Дори селяните му не се смееха толкова високо.

— И аз съм на това мнение, милорд! — каза накрая Лидия и си затвори устата до края на пътуването.

Жените не правеха така? Ами ако не беше жена?...

* * *

Стигнаха до огромния замък. Лидия погледна нагоре, Родерик погледна Лидия, а милата Кристияна отвори уста, готово да лапне някоя муха.

— Скъпа, затвори си устата! Не вкарвай вятър в мозъка си! — каза нежно Лидия. По време на пътуването реши, че ще направи милата девственица малко по-приемлива за човешкия вид. Щеше да я научи на малко сарказъм, малко ирония, малко злоба и все такива едни човешки качества, които напълно отсъстваха при нея.

Реакцията на бъдещия ѝ мъж бе да се намръщи, а на клетото дете да се изчерви.

— Какво? — попита Лидия.

— Не обиждайте братовчедка си в мое присъствие! — каза строго той. Ах да, рицарят! Жените в любовните романи не можеха да се защитават сами, все някой трябваше да им държи полата.

— Както и да е! — каза раздражено Лидия, не това ѝ бе целта. Пак погледна замъка. За едновременна каменна къща си беше внушителна. Кръгли кули и прочее. Нямаше ров с пирани, но пък имаше огромна порта с подвижен мост. Като нямаше вода, за какво му беше на човек тоя мост?

— Като няма ров, моста за какъв че... ъ-ъ... защо е? — Лидия можеше да се държи на ниво само на работни срещи, но те траеха от тридесет минути до няколко часа, а беше в тази трагикомедия вече седмица. Откакто млъкна в каретата никой не обели и дума през целия път.

Вечер спяха в странноприемници, тоест нисък клас съвременен мотел, а през деня пътуваха. Скука. Лидия откри, че всичките ѝ рокли вече са с висока яка, но много по-красиви. Не вървеше главната гаднярка да носи дрипи, или да се прави на монахиня. *Браво, Кристина, десет точки!*

И ето ни на, седем дни след началото на уморителния път, пред огромен замък с кръгли кули и подвижен мост, без ров.

— Не Ви разбрах, милейди? — попита учуден Родерик. Никога не беше се замислял, но той наистина нямаше ров около замъка.

— Все тая, но ако Ви нападнат, хората могат да се качат по стената и...

— Стената е много висока — каза гордо рицарят. Жените не разбираха от такива работи.

— Десет метра, ако е високо, то аз съм ряпа, милорд! — за да не каже нещо цинично или обидно, което да не е удобно на автора, Лидия каза изречение, което никога повече не би повторила, дори и за милион години.

— Моля? — на хората им стана навик да ѝ се молят.

— Нищо, не ме вълнува особено.

Това бе краят, Лидия повече не проговори. Тази жена беше уникална, толкова бързо млъкваше, че Родерик не можеше да хване никога момента, преди да настъпи. А лошото в случая беше, че тя имаше право. За велик войн, участвал в купища битки, да остави дома си толкова незащитен, си беше чиста груба грешка. С бившата си у дома той рядко се прибираше, но сега... щеше да се прибира още по-рядко.

След като всички бяха настанени, Кристияна в стая до Лидия (ха-ха не така беше в книгата) всеки се усамоти да си почине преди вечерята. Още щом се плъосна на леглото Лидия беше готова да заспи. Но естествено на вратата се подраска. Подраска се?

— Да, влез! — каза усмихнатата тя.

Влезе здрава девойка селски тип... прекалено подчертано селски тип. Груба рокля, груби насечени движения, грубо, сякаш издялкано лице и тънка безцветна коса. Лидия се почувства красива. Честно, с толкова много подчертани типажи, този роман от драма се превръщаше в пародия.

— Да? — попита Лидия, като се хилеше, като селския идиот. Момичето не разбра, на какво се хили жената, която пък не се подиграваше на момата, а на автора и на цялото това представление.

Мария, селската кака, се опули, Лидия обожаваше преиграните мимики на героите.

А защо Мария се учуди на цялата тази картина? Защото ѝ казаха, че бъдещата господарка е нацупена и раздражена от живота красавица, а не ухилена жена, с доста красиво лице, но далеч от образа

на изтънчена лейди, при това не изглеждаше проклета. Нямаше как тази жена да е злобна, но външния вид лъже. Предната жена на господаря бе света вода ненапита преди брака, а после стана истинска вещица. Държеше се зле с всички и най-вече с господаря. Той бе добър човек, строг и груб — да, но все пак добър по душа и Мария му бе предана до гроб...

Тъй като Лидия знаеше точно какво си мисли мацката, о, по дяволите, не може да ползва такива думи в исторически роман... но какво пък, да не би тя да е авторът? *Мацка, мацка, мацка — ха-ха, на ти, Кристина Без Фамилия*. Та тъй като Лидия знаеше какво си мисли *мацката*, се ухили още повече. Вярната до гроб служителка на добрия, но груб господар. Ненужно повторение, но до края на книгата, толкова ще се натърти на тази идея, че на човек да му се ще да си издрайфа червата.

Драйфа, още една забранена дума в историческите мелодрамки. *На-на-на*, ако можеше Лидия щеше да се изплези и да размаха пръсти пред носа си. Не, не можеше, защото щеше да ѝ се види обещата на езика, а тя категорично отказа, пред себе си, да я махне.

— Слънце, да не си глътна езика? — *Слънце?! Бъдещата господарка нарече Мария слънце? Ъ?*

— Аз... — отново това мънкане. Хората в тази книга ставаха противно тъпи, когато говореха с Лидия. *Скъпа Кристина и ако това не е доказателство, че героите ти не са от най-сложните?*

— Моля те не започвай да заекваш като първолак и ти, става ли? Как ти беше името?

— Не съм казвала, аз съм Мария, милейди, и ще бъда вашата камериерка.

— Мария, аз съм Лидия... — опа, не си спомняше фамилията. Все тая.

— Знам, милейди, аз... да знам името Ви.

Тези хора се държаха като кръгли глупаци.

— Добре-е-е... да установим правилата на играта, а? — *Ето сега щеше да си прояви злобния характер*, — помисли си Мария леко разочарована. — Първо, говоря прекалено много и често прекъсвам хората, ако ти досаждам просто спри да слушаш. Аз лично така правя, ако някой ми втръсне. — *Какво дрънкаше тая жена?* — Второ, ще се обличам и събличам сама, лично пространство нали разбираш и трето,

най-важно, защото предполагам ще ми е доста скучно тук, искаш ли да те науча да играеш карти?

— Моля?

— О, стига! Чувствам се като Дева Мария пред кръста на Христос, всички ми се молят. Не можеш ли да кажеш: *Какво? Що? Ама? Ъ-ъ?* — Лидия се забавляваше все повече. Да, това разби скуката. *Благодаря, Кристина!* Макар че Лидия вярваше, че може и да се намира в някоя лудница, завързана в усмирителна риза и да халюцинира или пък да е легнала в собствената си повърня в банята и да бълнува, но пък толкова много не й пукаше, че няма и накъде.

— Аз... да, май да, милейди...

— Загуби нишката нали? Няма страшно, това е защото говоря бързо и прескачам от тема на тема. Навик, съжалявам! Има ли карти в тая купчина камъни?

— Да, но те са само за господарите...

— Тоест, щом ти давам да ги пипаш няма проблем, нали? Мъж ми, така де бъдещия ми мъж, няма да те нашиба с камшика, ако те науча на малко комар. Ах, да, той е груб, но до болка добър. Такива чисти души, да те заболят очите чак, така им светят ореолите около главите. Все тая, искаш ли да се научиш да играеш карти?

— Аз... да, но дамите нали не играят комар?

— Може ли да ти кажа нещо под секрет, Мария? — *Тя помни името ми?*

— Да, милейди.

— Ако някой каже на баща ми, че съм дама, така ще се разсмее, че ще му паднат очите!

Мария не се стърпя. Засмя се, почти толкова високо, колкото и Лидия. След малко и двете ревяха като магарета пред кланица, само че сълзите в очите им не бяха от страх, а от истински, идващ от душата смях.

Точно в този момент Родерик мина пред стаята на Лидия. Чу ужасния рев и реши, че е нагрубила Мария. Прати момичето при нея, защото то имаше твърд характер и нямаше да се пречупи. Но Лидия е успяла да я нагруби. По дяволите, тази жена сигурно се държеше позле и от бившата му... Но когато откряна малко вратата... те се смееха, двете превити на две, ревяха оглушително и толкова заразно, че Родерик се усмихна.

Коя, или по-скоро *каква*, бе Лидия Омбре?

[1] „Касандра“ — венецуелска теленовела от деветдесетте, в главните роли Корайма Торес и Освалдо Риос. — Б.авт. ↑

[2] Круела Девил — злодейката от „Сто и един далматинци“. — Б.авт. ↑

[3] Девицата в бяло — от „Вдовицата в бяло“, Венецуелска теленовела с Освалдо Риос. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 4

Дойде време за вечерята...

Планът на Лидия бе прост. Да накара Родерик и милата Кристияна да се заговорят и да ги остави да си гукат цяла нощ. Проблемът бе само един във великия замисъл... Щеше ли да успее да си държи устата затворена, ако започнеха да се леят порой от баналности и клишета? Ще трябва, твърдо реши тя.

Всички слуги гледаха втренчено как Лидия и Мария вървяха рамо до рамо към трапезарията, остана само да се хванат за ръце и да ги махат напред-назад с всяка крачка, но това вече би било прекалено, помисли си Лидия. Не че нямаше да е смешно да види погледите на персонала, но... добре де добрата Кристина, ха-ха, да бе да, не заслужаваше чак толкова... нали?

Влязоха в приемния салон, или поне Лидия си помисли, че това е приемен салон, и всички погледи бяха отправени към двете жени. Мария веднага установи докъде я е докарала в новопридобитата ѝ симпатия към Лидия, а самата Лидия се сети, че трябваше, май не беше много сигурна затова, някой лакей или иконом, или бъдещ мъж да я придружи за вечеря. Майната му, вече беше долу и точка. *Майната му, Кристина, Кристияна ще ѝ се запалят ушите при такива думи!* Ха, супер! Щеше да научи Кристияна да псува. Но не като в другите романи. В тях, когато героинята започне да ги реди, автора пише нещо от сорта на: „И моряк би се засрамил от ругателствата на девойката!“ Ругателства?! Чиста проба псувни — мръсни, мазни, гадни псувни. Да, Лидия щеше да научи Кристияна да псува, но не като моряк, а по-скоро като върла неаполитанска селянка, племенница на дон Корлеоне^[1]! Това вече щеше да прелее чашата на търпение на автора. *Ха-ха!*

— Добър вечер на всички! — усмихна се мило Лидия, все едно не бе направила грешка още с влизането. Щеше да е добре да знае точно кога се намира. Може и да не беше добра по история в училище, но от купищата любовни романи, все щеше да изкара поне откъм

държание. Дрехите нищо не й говориха. Че не бе в Наполеонова Франция — от ясно по-ясно, но роклите с широки поли в толкова книги бяха описани, че Лидия се обърка кога какво се е носило. Пък и, честно казано, Лидия имаше собствен вкус и не се интересуваеше особено от съвременната мода, камо ли от тази тук. Не че не бе гледала и филми, но тъй като се намираше в един измислен свят, роклите и вечните черни фракове на господата и говореха само едно — абсолютно нищо!

Така... кой я погледна учудено — ах, да.

Субект номер едно — братът. Естествено много красив, с черна коса и тъмни очи. Господи докато не попадна в тази пародия Лидия никога не обръщаше внимание на очите, но нали в книгите: та косата, та очите, та майната му! Та, братът като второстепенен герой не бе толкова „идеален“ като батко си, но естествено неустоим... по-мил и по-весел. Задължително! Той беше поддържащата роля и трябваше да отвори очите на брат си, че е влюбен в гълъбчето. Естествено щеше и да се влюби, като всички останали, в главната, но щеше да е прекалено благороден да й се натрапи, щом като тя обикне брат му. Името на брата трябваше да е нещо обикновено... Стефан, Саймън, нещо такова. Не силно име като... като... не, не това вече бе прекалено — *Родерик*. Ха-ха!

Субект номер две — главния злодей. Много банално, че Лидия вече е чела книгата и за нея нямаше никаква интрига, знаеше тайните на всички... Пфу, по-зле и от самата книга е осъзнаването на този факт. Та, субект номер две, главния злодей. Не грозен, дори чаровен, но зъл... наистина! Той, естествено ще си загуби ума, (ако питат Лидия — и други части на тялото), по-главната и тя като не му пристане, ще се опита да превърне живота й в ад. Естествено, в книгата той си мисли, че тя е слугиня в началото и оттам — повечето й проблеми. Сега с какво ще се заеме д-р Злобюл не се знае. *Не е мой проблем*, помисли си Лидия.

Субект три — приятеля, когото никой не понася, освен Злостъра. Всъщност, в историческите любовни романи различната сексуална ориентация се осъжда по-зле и от хетеросексуален мъж, който тайно гледа мъжки дупета, но го е срам да си признае. Така третия субект вече е от отбора на негативите, само защото е... *Мамка ти, Кристина, ще си го помисля* — дупедавец.

Лидия се намръщи. Ами ако Кристина наистина намери някоя влада и я обяви за вещица... Салем^[2] периода дали е минал? Е, той е в Америка, но докъде ли е стигнала досега Америка... А дали Лидия наистина се намира в Англия също не е много сигурно. Езикът ѝ звучеше английски, но със странен акцент, който тя като по магия придоби, но не може да оприличи... Сигурно нейде из книгата пишеше къде е, но като я прелистваше Лидия, не се вгълби чак до там, пък и повечето неоавторки все към Англия се насочват... какво общо има всичко това с факта, че всички я гледат като гръмнати, а тя не мърда от вратата, като идиот?

— Добър вечер, милейди! — каза разочаровано брата-утешителна-награда.

— Милейди! — поклониха се хомофенът и хомофобът.

Като на пружинка са, помисли си Лидия и се усмихна. Мъжете си помислиха, че се усмихва на тях и ѝ се усмихнаха в отговор.

— Лейди Омбре, изглеждате великолепно! — ухили се д-р Злобюл. *Омбре? Кой?* А, да, тя. Трябваше да се сети, че фамилията ще е зле.

В салона влязоха Кристияна, под ръка с милорд Еди Си Кой.

Хубава двойка, усмихна се Лидия. Добрият брат я изгледа странно, после изгледа и брат си странно и накрая, естествено, забеляза девицата в бяло, която сега бе в синьо, и още по-естествено — остана втренчен като дете пред шоколад. Банално. Главният гадняр също се захласна, докато само хомото и Лидия Омбре, *ха-ха*, *нямаше право повече да се подиграва на Родерик*, останаха безстрастни.

— Милейди... — поклони се ниско чичко-гадняр и се ухили хищнически. Трябва ли да са толкова прозрачни тези хора? Ако Лидия бе на мястото на Кристияна веднага щеше да схване от кого какво да очаква. Но не, главната героиня винаги търсеше доброто в хората. Интересно какво ли щеше да се случи ако се сблъска с Фреди Крюгер^[3]?

— Милейди? — попита братът с главно С., но Лидия не можеше да се сети как го бе кръстила Кристина.

— Това е братовчедката на Лидия, Кристияна! — представи я нашия главен мъжкар в стадото. Лидия се ухили, Кристияна не трябваше да е тук тази вечер и то под ръка с бъдещия си съпруг, той и на Лидия се падаше такъв май? Кристина щеше да полудее.

Точно в този момент С. погледна неодобрително брат си и момичето, което красиво се изчерви и сведе поглед. *Гъска! Това е без злоба, помисли си Лидия. Всъщност романа стана забавен като се гледа на живо.*

С., гледаше така, естествено, защото осъждаше брат си, който оставил годеницата си, бе дошъл с красивата братовчедка под ръка. *Буху, голяма работа!* Ако Лидия имаше нещо напротив, щеше да си каже, а не да таи злоба, тайно вътре в себе си и да прави физиономии, прозрачни за целия свят.

— Лидия, скъпа — започна Родерик, осъзнал погледа на брат си. Той остави Кристияна и пристъпи към нея и ѝ се усмихна, като я хвана за лакътя. Още малко и ще започне да се удря в гърдите: „Аз мъж, ти жена!“

— Да, милорд?

— Нали щяхме да си говорим по имена?

— Боже опази!

— Моля?

Изведнъж Мария, която стоеше изправена до вратата, започна да се киска като квачка. Лидия не издържа и се изсмя високо. Всички се втренчиха в нея, като че ли беше И.Т.^[4]. Не че знаеха какво е извънземно, или пък да... Както и да е.

— Нищо, просто шега на мен и Мария, съжалявам! — през сълзи изкряка Лидия.

— Смейте се доста заразно, мадам — каза дупедавеца. *Дупедавец, дупедавец... на ти, Кристина.*

— От вътре ми идва, милорд, какво да се прави, съдба! — опита се да се изчерви Лидия, но не ѝ се получи и отново се разсмя.

— Моля? — попита хомото.

— Аз... нищо — и млъкна.

Нищо ново под слънцето, помисли си Родерик. *Започва и спира да говори, когато си поиска.*

— Та, Лидия, скъпа... това е брат ми Себастиан — *Естествено, че как иначе?* — Това е лорд Форк. — *Д-р Злобюл. Форк, честно?* — И лорд Сейнт Винсът. — *Гея Винсът. При това светец, това ирония ли трябва да е?*

— Първото Ви име Виктор ли е? — попита Лидия невинно.

— Не, защо, милейди? — отвърна Сейнт Винсът.

— А, просто така... — Лидия се подсмихна, щеше да му приляга като е на задна на му подвикват: „Шнеле, Вики, дат ис вундаба“. Не беше много сигурна, но май така подвикваха в немското порно... трябваше да намали порното, или пък не?

Родерик отново я погледна странно, какво ли си мислеше точно сега? По идеята Лидия знаеше какво ще си мисли после. Като всеки един роман, началото е за размисли и страсти на героинята, мъжът е малко потаен, после идва и неговата драма, а краят е почти изцяло за неговото метаморфно душевно състояние. *Карай да върви, какво я вълнува*, помисли си Лидия. А дали има чувство за хумор? Тъй като е зает да се мръщи на злодейката в началото, на любовта на живота си по средата, и накрая се държи като влюбен шестокласник, дали има или няма чувство за хумор за автора не е важно. Но за Лидия... обожаваше да се смее, не обичаше да е намръщена и сериозна. Понякога малко злобна, това си го признаваше, но винаги трябваше да има смях. Затова и започна да пише критики, защото ѝ бе забавно и защото ѝ се виждаше продуктивно. Е, добре де, смееше се на чужд гръб, но тъй като сега се намираше буквално в роман, си призна, че е права. Кристина наистина не ставаше за писател, това си бе чисто копи-пейст, за жалост, както и доста други подобни творби...

— Ще ядем ли? — попита Себастиан, който гледаше Лидия като хипнотизиран. В оригинал, той още в началото не трябва да я хареса, пък и какво да ѝ се хареса? Но сега, когато стояха така нещата, нямаше и на идея как да реагира. *Господи, Кристина, кой ти публикува бълвоча?*

— Да...

— Нещо сте замислена, милейди? — попита д-р Злобюл. *Сигурно си мисли, че тайно ревнувам, пък и ще ми предложи да се сработим, за да разделим гълъбчетата, каква досада.*

— Всъщност, не точно, милорд, мислех си разни работи, да, но чак да се замисля, не! — г-н Вилица^[5] примигна. О, не отново! Започна да става досадно — примигване, изчервяване, сумтене (макар Лидия все още да не разпознаваше звука) и все такива едни жестове и мимики, които един средностатистически човек никога не би направил...

— Няма значение — Лидия отиде до Сейнт Винсът. Ванеса, как не се сети? „Ванеса датс ис фантастиш!“, господи дано не я чуе някой

немско говорещ. — Милорд, ще ме придружите ли? — и тук всички онемяха, не че досега много се говори. Какво не им е наред на тия хора?

— Мисля, че Родерик трябва да Ви придружи, милейди... — запъна се лорда.

— Глупости, а Кристияна кой ще придружи? Хайде не се дърпайте като магаре на мост, не хапя, а пък и защо да Ви хапя? — И тогава едно дяволче я накара да се наведе точно над ухото му и да прошепне: — Ще оставя само Себастиан да те хапе — тогава за нейно учудване, вместо злобен поглед Ванеса се засмя. Може би поради факта, че Лидия не изказа злоба, не се знае, но Ванеса започна да се смее силно като... нея. И Лидия му отговори, така че двамата се хванаха под ръка и тръгнаха напред, забравили неловкото начало. *Изяж се Кристина, гадняр номер две, ще ми стане приятелка!*

* * *

Седнаха на масата и... потънаха в тишина. Лидия бе настанена между Родерик и брат му, от другата страна милата девица, до нея г-н Злобюл, до него Ванеса. Така казано все едно бяха в хола на масата в апартамента ѝ, но всъщност масата беше огромна и имаше голямо разстояние един от друг, за да се запълни пространството. Неглиже, не и в тази книга. Добре че Лидия умееше да говори високо, как щяха да чуват скромната и тиха Кристияна? Проблем, нали трябва да говори с главния, та да загубят ума си един по друг.

— Кристияна, може ли да те наричам Крис? — попита Лидия. Кристияна, *не, о Боже не отново*, примигна.

— Да, аз...

— Супер! Та Крис, не си спомням как стана, така че... мама и татко ти станаха настойници? — сега Лидия запримига. Като си сред туземци прави като тях.

— Моля? — попита Кристияна. Не се изненада, че Лидия не знаеше какво се бе случило с нея, тя не се интересуваше от никого, освен от себе си, но защо искаше да чуе историята ѝ пред други хора? Та нали зестрата ѝ идваше от нейното наследство, това поне го знаеше, защото постоянно ѝ се подиграваха относно факта.

— Да? — *Говори за драмата си и кажи на всички какъв съм изрод!* — помисли си Лидия. Така всички щяха да симпатизират на Крис и да намразят г-ца... Омбре^[6], Боже какво име! Лидия Мачо. Бъдещата жена на мачо-мен!

— Аз... родителите ми загинаха преди десет години, бях на осем тогава — задължително трябва да си каже на колко е — и тогава чичо и леля ме взеха под крилото си.

— Ти харесваше вашите нали? — *Кажи нещо, което да те изкара жертва, моля те!*

— Ами, всъщност обичах ги... — *Сега в сит комите се чува едно „Ах-х-х-х-х“.*

— Да... — *Минутка мълчание в памет на починалия войн.* — *Защо не ни разкажеш за хобито си... ъ-ъ... да отглеждаш цветя?* — *Хайде говори бе жена.*

— Ами да, обожавам цветята. Знам, че ти не ги харесваш, но...

— Не обичате цветя, милейди? — попита Ванеса.

— Имам алергия към някои от тях, и затова ги избягвам. Никой не иска да ме види подута, ревяща и с течащ нос, нали? — отново привлече погледите. *Не мен, хора, гледайте Крис!*

— Не обичате ли мъжете да Ви подаряват цветя? — *Зет заврян ти къде се вреш?*

— Не, не съм крава, няма да ги паса, за какво са ми?

— Какви подаръци обичате? — *Край с обикновените жестове, помисли си Родерик. Господи, колко ще му струва тая новата?*

— Практични.

— Практични? — *Само не мигай мъж ми.*

— Да, отвертка, блузка... рам... ъ-ъ... — *Как да кажа на човек от век с единица в началото какво е рам памет?*

— Моля? — Мария се закиска. *Спасение!*

Дойде първото ядене. *Нещо, което прилича на месо и мирише на месо,* помисли си Лидия. *Само да не е овнешка глава, моля те, Господи!*

— Салата има ли някаква? И чаша вино, с тая вода няма да се разберем.

— Пиете ли, милейди? — попита д-р Злобюл. *Да не намеква, че съм алкохолик? Ха-ха, точно такъв съм.*

— Да! — кратко, ясно и без срам. *Пак ще помълчим. Криси, стига с тая свенливост, бъди, мамка ти, център на вниманието.*

— Много? — не се предаде Злостъра.

— Не спя в собственото си повърнато, ако това питате, а Вие? — усмихна се мило Лидия. Себастиан се разсмя, при това доволно високо. *Внимание заразна съм!*

— Милейди, аз никога не бих...

— Знам, знам бъзикам се.

— Вие, какво?

— Нищо. Кристияна, разкажи на хората повече за себе си! — помоли учтиво, доколкото можеше Лидия. *Плана не работи, да го е...*

— Човек може да си помисли, че предлагате горкото дете като на пазар — каза неодобрително Себастиан, тихо, колкото да го чуе само Лидия. Само че тя не бе от тихите и много мразеше шепота по масите, затова преди Крис да отговори на нейния въпрос, тя отговори на този на Себастиан.

— И какво ако е така, скъпи бъдещ братко? И без това, в момента си е цял бизнес тази практика? Според Вашите... ъ-ъ... според съвременните виждания, жените са като конете, само че вместо в сила и издръжливост на трасето нашите качества се определят от зестрата, която притежаваме, а след това и от външни признаци, естествено. Но ако имаме достатъчно сухо, обвивката не е толкова важна. Девиците, не казвам момичета или млади дами, защото важното да си „вървежен“ сега е да си непорочен като утринна роса, та девиците мислят само затова как ще се омъжат за богат, подчертавам *богат* мъж и ще си живеят като принцеса Турандот^[7] до края на ограничения си живот! — Лидия се усмихна. *Млъкни, по дяволите, Лидия, кой е гъската сега?* Пък и това твърдение за жените, за жалост важи и до днес.

Родерик се нацупи. *Кокетката си мисли, че той има пари. Ха, той се жени за пари. Жалък ли бе?*

Нямаше как да знае, че естествено, Лидия е наясно с факта, че бъдещия ѝ мъж е зестрогонец. *Идиот, чела съм тъпата книга!*

— Това и ваше мото ли е? — попита с нескрит интерес Ванеса. Харесваше Лидия. Май си намери приятел, не само прикрития като Форк и останалите. Макар от масата да харесваше и Себастиан, но по други причини. По дяволите, от цялото това преструване започна да става злобен.

— Господи не, аз съм твърд феминист^[8]! — След малко ще вдигна ръка и ще дам клетва.

— Феминист? — *Ах да, още непознато движение.*

— Вярвам в равноправието между половете!

— И не искате богат мъж? — *Ех, всички гейове са крайно любопитни, като свраки.*

— Да, все ми е тая, стига за мен! Крис?

— Но сте тук и ще се жените за човек, който дори не познавате добре...

— Това, което искам, е съвсем далеч от това, което понякога трябва да се прави, Сейнт Винсент. Сигурно ме разбирате?

„Обичам я!“ — помисли си той.

„Тя ми чете мислите“ — помисли си Родерик.

„Какво става“ — помисли Форк, а Себастиан още не бе се сигурен какво да мисли.

— Крис, имаш думата, моля не я прекъсвайте и без това е срамежлива! — *Моля те, отвори си устата!* Но не, Крис се изчерви и погледна надолу към чинията си.

Господи, кой и какво направи с Лидия и коя е тази жена?, се въртеше в главата на Главната.

— Салатата и виното — обяви Мария, все едно Лидия не виждаше какво ѝ се дава.

— Не Ви личи да не ядете, милейди — отново д-р Злобюл. *Нагъл тип.*

— Точно затова съм на салатата, милорд, тъй като задн... задните ми части са по-големи от предните, поне единият факт, може да се промени! — усмихна се Лидия. *Искаш да ме обидиш, не си дорасъл, не си бил в гимназия.*

При това изказване, всички, освен Ванеса, който се засмя, не каза нищо.

Суетна и разглезена? Кой? — се въртеше в главата на Родерик.

Себастиан, който преди да се запознае с бъдещата булка, я защитаваше пред батко, сега мълчеше. В книгата трябваше да си промени мнението за нея, след като види колко е зла, защото допреди да се срещнат, казваше на брат си да не вярва на клюки. Трябваше и да стане пръв приятел на Крис, но естествено, без да знае коя е, как ще ѝ стане приятел, като няма звук от проклетата кифла?

Лидия се замисли, започна да се дразни от най-милото същество на планетата. Може и наистина да е злодей? *С Форк може и да сме от един отбор, нали така е в романа.*

— Аз нямах предвид... — запъна се гадняра. Изчерви се, гадняра се изчерви, какво следва? Да се извини? — Извинете, милейди! — *Извини се? Г-н Гадняр се извини? Кристина ще ме скалпира!*

[1] Дон Корлеоне — 7 декември 1891–25 юни 1955, роден с името Вито Андолини, е измислен персонаж, базиран на личността от книгата на Марио Пузо — *Кръстникът*, Вито Корлеоне е добре познат и от трилогията на режисьора Франсис Форд Копола — *Кръстникът*. — Б.авт. ↑

[2] Салем — в края на 17-ти век много градове в Нова Англия се провеждат т.нар. трибунали срещу вещици, но най-известен става този в Салем през 1692 година. — Б.авт. ↑

[3] Фреди Крюгер — демон, убиец на деца от поредицата „Кошмара на Елм Стрийт“. — Б.авт. ↑

[4] И.Т. — Е. Т. the Extra-Terrestrial — филм за доброто извънземно от 1982 година. — Б.авт. ↑

[5] Г-н Вилица — На английски fork — вилица. — Б.авт. ↑

[6] Омбре — от испански hombre — мъж. — Б.авт. ↑

[7] Принцеса Турандот — от пиесата на Карло Гоци „Турандот“. Принцеса Турандот е дъщеря на китайския император Алтум. — Б.авт. ↑

[8] Феминист — за начало на феминизма обикновено се посочва движението за право на вот на жените в Америка, от края на 19-ти век. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 5

Нов ден, нов късмет. Сега трябва да накараме Дева Мария и Ръсел Кроу^[1] да се влюбят, или поне да се оправят. Лидия бе прекалено изнервена, за да си мери приказките, а тъй като се намираще в роман бе сигурна, че мислите ѝ се запаметяват нейде. Как ли я е описала Кристина? Много добре знаеше как, що за въпрос? Нали е чела книгата. Но там се казваше Виктория или Вероника, нещо подобно, и не беше точно себе си. Как ли щяха да опишат косата ѝ, очите, гърдите, талията. О, Лидия имаше талия, фигурата ѝ не бе нито квадратна, нито кръгла, по-скоро гръцки стил. И освен това, изяж се от яд, Парис Хилтън^[2], нямаше целулит и стрии, защото не бе раждала. Искаше деца, мъж... не е задължително, но дете искаше със сигурност. Разбираше се с тях и те я харесваха. Това говореше, че е добър човек, нали?

В стаята от нищото дойде Кристина.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Мисля! — каза Лидия, без дори да я погледне.

— Всички те харесват, дори Форк!

— Не съм виновна. Исках твоето момиче да си отвори дупката, през която яде, и да очарова множеството, но нали е прекалено скромна, няма как да я накара да изпъкне. Пък и май не си я написала много умна?

— Напротив може да чете и смята перфектно и...

— Да, да, и си говори с китките, ама те няма да я еб...

— Да не си посмяла да го кажеш! Дори и в съвремието, не си ли чувала, че мъжете харесват тихи и изискани жени?

— Да ме виждаш с мъж, в момента? Аз пък не понасям мачо-мен.

— Съвсем слабохарактерни ли ги предпочиташ?

— Едното няма нищо общо с другото, драга!

— Да, добре... направи нещо!

— Това и правя, споко, ще намеря начин да ги вкарам в леглото. А според възгледите ми за този тип литература, веднъж само мъжа да се изпразни на правилното място и вече е влюбен, без дори да си го признава.

— Вулгарна си...

— Да, нали? — усмихна се сладко Лидия.

* * *

В градина съм, няма да се паникьосвам, ето я Дева Мария от Гуадалупе^[3]!

— Здравсти, Крис, хубав ден, нали? — *Ето защо хората говорят за времето! Не знаят от де да я захванат!*

— Да, много...

— Моля те, много ти се моля, кажи поне едно пълно изречение! — не искаше да я обиди, напротив трябваше да я хареса. Нали е най-красива, най-добра, най... абе просто най!

В същото време Родерик чу последните думи на Лидия. Тя се опитваше да смаже горкото дете. Това му стана ясно, но щеше да види докъде ще стигне, преди да се намеси. По-добре отпреди сватбата да се разбере кой е по-висшестоящия в тази къща. Нямахше да ѝ даде да му се качи на главата, като бившата му. Притаи се зад едно дърво в близост до жените... така де, до жената и детето и се заслуша.

— Аз... добре, Лидия, какво искаш да ти кажа?

— Харесваш ли мъж ми? — това подигравателно наречие ѝ стана навик, но нито Родерик нито Крис го разбраха като шега.

— Той още не ти е мъж! — възмути се Крис. *Тя ревнува! Супер!*

— Да, нали, може и да не ме вземе! Може примерно, знам ли, да вземе теб? — това го каза като повдигна рамене.

— Не ми се вярва, пък и е много опак и...

— Но *ти* го харесваш, нали? — *И моите зъби са бели Кристияна, и аз мога да се хиял тъпо.*

— Не знам, защо питаш? За да ми се подиграваш след сватбата ли?

— Нямах високо мнение за мен, нали? — *Не си тъпа, а предпазлива, как не се сетих.* — Ако ти кажа, че съм нов човек?

— Пак ли си влюбена в някого? — *О, да. Злодейката трябваше постоянно да има забежки. Съвременните жени, всички сме злодейки и курви!*

— Не, в момента не! Както и да е, стига затова, искам да те помоля за нещо, става ли? Вчера като те видях с мъж ми... ъ-ъ... евентуален мъж ми, реших, че си подходите повече от мен и него и...

— Какво? Какво искаш да кажеш? Аз не съм виновна, че се видяхме на път за...

— Стига, мамка му, не те нападам! Стига си клепала на фандаци, няма да те изям. Аз съм търпелива, но ако не спреш да се оправдаваш и млъкнеш... Преди малко ти казах да говориш, нали? Забрави го! Не искам да те слушам. Говори с другите, когато си сред хора. Изпъкни, да те вземат мътните! Покажи, че си нещо повече от големи очи и чифт цици! — Лидия започваше силно да се ядосва.

— Чифт цици? Не мисля, че това ми харесва.

— Дреме ми! Застани малко като жена на място, а не като вдовицата в бяло. Родерик ти харесва: пърхай с мигли, завърти дупе и се ухили, за да му привлечеш вниманието. Хубава си, умна си и прочее, бъди и малко по-нахъсана и изпъкни не само с лице и задник. Толкова ли ти харесва да те мачкат, че вечно подпираш стола или стената?

— Аз... не.

— Ами отвори таз уста, моме, няма как да го направя вместо теб. А ако не ти харесва как ти говоря, вместо да ревеш ми кажи, че съм дебела коза и да се свършва.

— Аз не мисля, че си дебела.

— Ако мислех всяка една обида дете ръся понякога, нямаше да си отворя устатата никога, мила! Ако *ти* не се защитиш, принца на бял кон също няма да го направи!

— Аз...

— Добре, помисли. — *Нали това правят по книгите?* — Ще говорим после.

Лидия тръгна, ядосана не на шега. Фейта или ще се държи като истинска жена, или да си гледа работата и тя и Кристина и цялата тази купчина камъни!

Родерик отвори уста, после я затвори. Не се издаде, че е в градината. Погледна прелестната Кристияна. Още като я видя я хареса

безрезервно, искаше я в леглото толкова много... досега. Тя бе мила и невинна, добра и... всичко, което би могло да го направи по-добър човек и да успее да го накара отново да вярва в хората, но от снощи, на масата, започна да го дразни. Отначало реши, че Лидия крои план да я злепостави, ядоса се страшно и реши да смаже бъдещата си жена, защото точно Лидия щеше да е бъдещата му жена, за да ѝ покаже, че не може да си стоварва змийския език навсякъде, но тя всъщност... тя искаше да помогне на Кристияна, на това дете, да не бъде наранено. Какво, по дяволите ставаше? И защо той така категорично очакваше от Лидия най-лошото?

Сейнт Винсент пресрещна Лидия. Родерик започна да се прокрадва към тях. Не се боеше от съседа си, всички знаеха, че е различен. Така, поне до ревност не можеше да се опре.

— Добър ден, хубаво време, нали? — попита Ванеса.

— Да, да, слънцето пее, птичките пеят, бобрите се ебът!

— Лидия! — този път Ванеса не се престори на изненадан, той се изненада.

— Да, предупредиха ме да не ползвам тази дума, но толкова време ми беше на езика, че трябваше да го кажа.

— Аз... нямам думи! Ти си различна, нали? — Лидия си помисли, че не само в тъпата книга я питаха това. *Да ви е... Спокойно дишай, успокой се.*

— Да, така мисля.

— Ядоса се. Може ли да ти говоря на ти?

— Да-а-а, моля те! Може ли да ти казвам Ванеса?

— Какво? — всъщност защо се учудваше, това бе от ясно по-ясно. — Да — отговори просто!

Родерик клиширано премигна. Това не е Лидия, която уж познаваше от хората. Какво по дяволите?...

— Какво те яде?

— Не разбирам?

— Заговаряш ме в чужда градина. Ясно е, че не искаш да ми вдигнеш полите, което значи, че има друга причина. Та, какво те яде?

— Какво ме яде? Харесва ми лексиката ти!

— Никога ли не минаваш пряко на въпроса? Сигурно е характерно за всички жени, май!

— Аз не съм!... Любов моя, мисля, че си права! Ела да седнем на беседката, аз ще ти кажа моята болка, ти твоята. Така е честно при приятелките нали?

— Да, Ванеса, така е правилно и плана ти е добър, но имам едно условие.

— Какво е то?

— Събирам хора за покер вечер, влизаш или няма да съм ти изповедник!

— Играеш покер?

— Тексас холд'ем^[4].

— И това е вид покер?

— О, да, и много ще ти хареса! Сложи си резервен чифт бельо, да не ти видим не-женското достойнство!

Родерик видя как двамата се засмяха и тръгнаха към каменната беседка, за да си говорят. Кристияна излетя от главата му яко дим. Искаше да разбере какво мисли Лидия. Дали не се предлагаше на Сейнт Винсент? Сигурно това беше, същата като бившата му жена. Много щеше да се разочарова флиртаджийката, като разбереше, че той би предпочел него пред нея. Така ѝ се падаше, кокетка! Ха!

* * *

— И, така, Лидия какво мислиш за мен? — започна Ванеса.

— Не те познавам, откъде да знам.

— Но аз съм, хъм-м-м, различен и нямаше как да не разбера, че ти знаеш, и то от пръв поглед и някак не ме съдиш, което е...

— Ако кажеш странно, ще се ядосам... всъщност няма. Какво ми влиза в работата твоята сексуална ориентация?

Дотук с извода на Родерик, че бъдещата му жена флиртува със Сейнт Винсент. За да си признае честно, той и в началото не го мислеше наистина. Просто от вътре му идваше да я взима за... Точно какво не бе сигурен, но със сигурност за нищо добро.

— Ти наистина каза точно това нали?

— Да, защо? Искам да ти кажа, че според мен мъжете, които явно те осъждат са скрити педерасты. Не гледай така, ти не си такъв, за мен си... друг... има разлика! Така, както и да е, мъжете, които те

осъждат са скрити педерастии и толкова ги е страх да не стане очевидно какви са, че те нападат. Не теб лично, хората като теб, за да скрият тайната си природа — това, Лидия бе сигурна, не беше вярно. В този измислен свят, просто всеки различен, в това число и тя, бе обект на ненавист и подигравки, но на Ванеса това можеше да се спести като факт. — Относно жените, тъй като си красив мъж, е същото. Девојката те иска, но тъй като си от нейния отбор се озлобява и тя почва да те подиграва.

— Дам... аз си мислех, че хората просто мразят различните.

— Абсолютно си прав и тук — *Да, така е.* Не само сега и не само в този идеалистичен романтичен свят, където хората за или зли или добри. Трябва да се впишеш, за да си сред свои. Лидия мразеше еднаквото толкова много. Добре че не бе живяла с майка си на Балканите сред комунизъм, ето там вече нямаше да изкара и ден. *Господ да ти дава здраве, Кристина, че не си написала роман за комунистическа страна.*

— Какво мислиш за годеника си?

Родерик се напрегна, ето сега щеше да каже... какво? Говори, говори, дявол да го вземе. Но естествено Лидия започна да мисли. Какво ли?

— Ами-и-и абсолютен стереотип.

— Не те разбирам?

— Просто е. Бил е женен, жена му преди сватбата е била... как да кажа... като Кристияна. Мила, добра и покорна. Естествено, след това, му слагала рога!

— Ти знаеш? Откъде, кой ти каза?

— Какво значение има? Както и да е, развратничела е наляво и надясно и наш герой търпи до червено. После тая се напива с някакви треви, защото забременяла, ама не от него, защото не му пускала, съответно, та напила се с някакви треви и пукнала.

— Имаш много, ама много странен начин на изговор.

— Не ме прекъсвай, руса съм и ще забравя за какво съм говорила. Та след като Мара...

— Тя се казваше Александра!

— Все тая, та след като *Мара* пукнала, наш герой от приказките се озлобил срещу всичко живо с дупка между краката и станал уж циничен и груб и бла-бла. Пълна простотия.

— Как може да си едновременно вулгарна и сладка? И аз искам така!

— Имаш да взимаш!

— Ти не си непорочната девица, както от пазара, за който говори снощи, нали?

— Господи не! Пък и гледам много порно, това ме прави направо извратена.

— Порно?

— Няма значение. Важното е, че Родерик е клише, Кристияна е клише, и направо ги виждам заживели щастливи завинаги.

— Ти им отне душата.

— Сигурно, но така го виждам. Родерик няма да се довери, поне засега, на нито една женска, а Крис е най-доброто и мило и... о, Господи, аз съм много лош човек, знаеш ли?

— Защо?

— Повръща ми се от нея. Признавам много е красива, но тази доброта, тази наивност, тази себеотрицателност, само и само да не се покаже пред другите, за да избегне гордостта! Иде ми да я цапна, само за да видя дали ще обърне и другата буза или ще ми избие зъбите в изблик на гняв. Родерик? Може ли от една женска да отритнеш цялото ни съсловие? Все едно като помиришеш развалено яйце да не искаш повече никога яйца. Пък и нали е мачо-мен, пълен с тестостерон за целия китайски народ, как е могъл да търпи нимфоманската си жена цели три години без дума да каже? Аз лично щях да ѝ потроша кокалите!

Родерик зяпна, Ванеса зяпна, Лидия стана. Схвана ѝ се гъза, да, *Кристина, гъза*, на каменната беседка.

— Довечера, засега сме аз, ти и Мария, но смятам да говоря и с мистър Вилица, и да намеря и някой друг, ще Ви науча да играете карти и ще Ви обера до шушка.

— Но Мария е слугиня и...

— Тя е от работническата класа! Затова, че работи ѝ се плащат пари!

— Не това исках да кажа, а че ще вземеш парите на човек, който няма!

— Тя прие, не съм я карала, хареса ѝ комара. Това е хазарт, скъпа, та какво ще кажеш?

— Ти си жестока! Твърдо „За“!

— Супер, довечера ще вечеряме, само семейството, в малкия салон, ще се промъкнеш през входа за персонала и се събираме в моята стая. Тайно ще внесат маса и някакъв вид чипове, а аз ще гепя картите.

— Ти си злодей!

— О-о-о, да, бейби! — Лидия си лапна кутрето и погледна лукаво. Ванеса не разбра. Лидия се засмя, щеше да му разкаже за шпионина любовник^[5] един ден.

[1] Ръсел Кроу — новозеландски актьор носител на Оскар. — Б.авт. ↑

[2] Парис Хилтън — певица, актриса, модел, бизнесдама, писател, светска личност, една от наследниците на семейство Хилтън. — Б.авт. ↑

[3] Дева Мария от Гуадалупе — Девата от Гуадалупе често се нарича Кралица на Ангелите. Неин първообраз е Дева Мария. — Б.авт. ↑

[4] Тексас холд'ем — вариант на играта на карти покер. — Б.авт. ↑

[5] Шпионинът любовник — („Остин Пауърс — шпионинът любовник“) американска комедия. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 6

Всички мълчаха. Всеки вгълбен в собствените си мисли... освен Лидия, тя бе в много добро настроение в интерес на истината. През деня засече другия си съсед, лорд Форк, сигурно задирял Крис в градината, и му предложи да играят карти. Мария намери толкова желаещи, та се установи, че ще има още много покер вечери. Е, поне докато Крис и Родерик не се вземат. Лидия си сви и една книга от библиотеката, кутия с пури и много алкохол. Покер вечер без пиячка, бе като стриптийз бар без проститутки.

Пееше си песен на Металика, о да, тя слушаше само класически рок. Клатеше крак под масата и се абстрахира от цялата намусена фамилия.

— Ще четете ли тази вечер, лейди Омбре? — попита братасъпорт.

— Да! — и продължи да си пее за уискито в буркан^[1].

— Коя книга взехте? — *Видял ме е, много важно.*

— Не знам. Взех я, без да гледам, за да има тръпка.

— Тръпка? — Себастиан я следи цял ден и Лидия знаеше, но не ѝ пукаше! Видя я да краде книгата, да краде никотин, защото вече щеше да полудее без цигара, и да краде алкохол. Можеше да ги вземе просто, но нямаше да има усещане за опасност. Пък и като знаеш, че те дебнат...

— Точно тръпка! — Лидия искаше да му се изплези, но нямаше как да го направи. Само остава да ѝ видят езика!

— Искам и аз да играя! — този път Лидия се стресна и се обърна към мъж си. Ако бе класическа героиня на любовен роман щеше... как беше... да подскочи на стола!

— Какво? — *Ко речи?*

— Искам и аз да играя! — повтори Родерик.

— Няма как, защото Мария учи другите цял ден на правилата, които ѝ обясних. Няма начин да почна да преподавам и аз, защото нямам нервите затова!

— Знам, подслушвах целия ден!
— Ако дойде и Крис! — Лидия скръсти ръце и погледна невинната девойка.
— За какво говорите? — попита Себастиан.
— Покер.
— Покер?
— Покер.
— Лидия, ще играете комар? — *Не се пули, глупак!*
— Да.
— Искам и аз! — каза малкия брат като дете, на което му е отказана наслада.
— Ами-и-и, няма места и...
— Искам и аз! — *Ако тропнеш с крак и застанеш на „Ф“ ще си помисля...*
— Ох, добре, но се покривайте всички, няма да е интересно ако не е тайно.
— Но от кого ще се крием? — попита Родерик.
— Какво значение има? — ухили се Лидия.

* * *

Всичко започна добре, сигурно нямаше да свърши добре. Какво пък, началото е важно. На кръглата маса, почти като в Камелот, седяха Родерик, зад него Крис, която вече бе пияна на дъска. Тъй като не играеше, а и не говореше, от скука се напи. Себастиан, Форк, Ванеса, Мария, иконома със странно име, което Лидия не можеше да произнесе, коняря Джон, една прислужница, доста красива при това. Лидия цяла вечер ѝ гледа в пазвата. Ох, само да се протегне... В университета установи, че харесва жени с големи гърди... Не помнеше заглавието на прислужницата, но все тая... И още един мъж, на около петдесет, който тя си нямаше и на идея кой е. Като разбраха другите, че Доновете на Коза ностра^[2] ще играят, повечето от персонала го достраша да присъства. Но комарът е за смелите и досега се сипеха шеги и играта вървеше гладко. Чип лидер^[3] бе Лидия, но тя си бе сложила „покер фейса“, и много се гордееше с това.

Изведнъж някой изхълца. А, да, пияната божа кравичка! Идеално. Кристияна пияна. Кристина щеше да кастрира Лидия, но за щастие нямаше какво... ха!

— Мисля, че е по-добре да я изпратиш до стаята ѝ — погледна Родерик, но се намеси д-р Злобюл.

— Да, ще го направя...

— Не, аз...

— Какво имате против мен? Няма да я изнася в коридора! — *Ами, точно това ще направиш! Всъщност, в нейното състояние, изнасилване е силна дума.*

— Остави човека! — каза Родерик.

Ти къде се месиш, мама ти стара? Вземи пияната гъска, едно бързо катурване, после разкаятие и сватба. Много ли искам, Господи!

— Ох, правете, каквото искате, но те предупреждавам — Лидия също бе малко пияна, но тъй като имаше тренинг, алкохолните пари стигаха само за настроение, но не и за да си загуби ума. — Ако си загуби химената по пътя, ще те убия! И сега ме погледни уплашено, това ми е лошия поглед!

— Ти не си никаква дама... — Ако Форк не се беше ухилил, това би било обида.

— Като взема нож и ти разтворя краката ще видиш, че не съм! — Форк стана, подхвана Кристияна и излезе. Пет минути, шест... — Стаята ѝ е до моята, иди и виж какво става! — обърна се Лидия към мъж си.

— Да, сър! — Родерик стана и козирува. Мамка му, защо всички бяха пияни, дори и мачо-мен? Само че, когато Родерик стана, преди да излезе, отиде до Лидия, хвана лицето ѝ с две ръце и се наведе за целувка и... я целуна. Но вместо срамежлива целувка за пред хората, двамата си отвориха устите и си навряха езиците в чуждите пасти. Лидия се овлажни, прекалено от една проста целувка. Не беше добър в това, напъха си целия език в устата ѝ, а и дори тя да искаше да помръдне своя нямаше място. Олигави я. Господи, кой го е учил да се целува? И въпреки всичко се възбуди. Нормално, две години само с Хитлер, така се казваше вибратора ѝ, защото Хитлер никога не прощава и... сега да те пипа мъж! Ами ако лижеше по същия начин? В оралната любов Лидия искаше точно в целта, не около, точно в целта, но с този език сигурно до шия щеше да е потънала в лиги, но най-

важното място нямаше да е осквернено. Лоша целувка, бърз отклик! Трябва да изчука нещо, не задължително мъж.

— Май остана без дъх, бъдеща съпруго? — присмя ѝ се той.
Нагъл ти!

— Ами за малко да ме удавиш, как да имам такъв... — спря, щеше да го посрами пред приятелите, роднините и подчинените му. Не-е, чак толкова нетактична не бе. — Искам да кажа да, така е! — опит за невинна усмивка, но не се получи.

Родерик я погледна първо злобно, а после размисли и каза:

— Ще ми кажеш нещо после, насаме, нали?

— Искаш ли? — мъжете не обичаха да им казват колко са зле.

— Да!

— Добре! — и Лидия се усмихна, за пръв път, истински.

След двадесет минути двамата мъже се върнаха. За жалост Лидия, която бе на тръни (превръщаше се в мама гъска на главната гъска) ги посрещна с не точно правилните думи:

— Ако сте правили оргии не може и двамата да я вземете за жена!

— Ти си като глътка свеж въздух, Лидия — каза д-р Злобюл, — но в Лондон ще те заклеймят, ако продължаваш с този език!

— Първо там не ща! Второ, знам къде и кога как да се държа, Злостър!

— Злостър? — колко хора можеха да повторят думите ѝ в един глас?

— Да, ти си зъл!

— Защо? — попита просто той.

Защо? Защо? Ами защото автора така е решил. Ти си злобен и отмъстителен и гаден и... ти си като Родерик без Кристиана.

— Защото съм пиана на мотика, драги!

Всички застинаха. А, да, ето я и нейно величество авторката.

— Ти, ти, ти... — запъна се!

— Аз какво?

— Целуна главния ми герой.

— А-а-а, не! Той целуна мен. И не се целува добре.

— Наистина ли? Но той е идеален?

— Но не може да се целува. Искаш ли да ти покажа какво направи? — Преди Кристиана да отговори Лидия хвана тила ѝ и си

навря езика до сливиците ѝ. Нямахме проблем да целуне жена. В една връзка бе напълно моногамна, ала една връзка с мачо-мен не я слагаше в понятието „връзка“. Нито годежа, нито... Почувства се зле и пусна Кристина веднага.

— Това беше отвратително!

— Защо? Защото съм жена, или защото ти изнасих устатата?

— Второто!...

— Ами това е твоят герой от приказките. Какво очакваш, цял живот ебал само прислужници и една невярна жена, която според мен не е виновна...

— Какво? — Кристина премигна. — Защо?

— Мама и тати, поне така предполагам, са я дали на твоичкия. Тя никога не е била с мъж и той не се е представил добре. Нито веднъж. Тя не е могла да му го каже, защото в това време просто не се прави така, но се е озлобила към него и не е искала да му пуска, нормално, но няма избор и тъй като я сърби, си намира друг да я почеше. Този, който няма да се опита да ѝ олиже всичките зъби за две минути.

— Ти си пияна и... май си права, нали? Не съм била с мъж и...

— Това ни е ясно от самото начало. Не си лягай първо с Родерик! Четох любовната сцена. Мила, копи-пейст ли направи? — Лидия се ухили. — Опипва ли се?

— Ами-и-и, да.

— Защо се срамуваш? Точно това е основата на една нездрава връзка. Не може да очакваш, че първият ще ти е перфектният. Аз лично сама се оправих за пръв път с Хитлер!

— Хитлер?

— Вибраторът ми! Подарък от баща ми за шестнадесет годишнината ми!

— *Баща ти* ти е подарил *вибратор*?

— Не е сигурно.

— Че ти го е подарил?

— Че ми е баща.

— О, горката...

— Слънце, нямам лична драма, живота ми досега е точно такъв, какъвто исках и то, защото си го направих такъв. Не съм герой от книгата ти и съм напълно доволна от съдбата си. Не го казвам, защото

така трябва. Да, една връзка би ме разнообразила, но в интерес на истината, всичко си подредих така, както ми е угодно и съм щастлива. Не съм написала коментара си от злоба, няма защо да ме наказваш. Откакто съм дошла, не виждам в какво съм сгрешила спрямо теб. Приеми го, аз съм права, ти грешиш...

— Знам, още откато написа рецензията, си го знам. Защо мислиш книгите са такива? Защото такива като мен искат такива истории. Ти си права, но и аз съм...

— Не-е-е, не си.

Кристина помисли малко и после каза:

— Форк се натискаше с Крис — и тя бе започнала да я нарича така. — И той ѝ бъркаше под полата и... така мръсно на стената никога нямаше да го напиша.

— Оправи ли я? — уплаши се Лидия.

— Не, той спря, не тя! Той! Защото ти я напи.

— Може пък наистина да я обича?

— Ами май така стана. Както и да е, за да си идеш, Родерик и Кристияна трябва да са заедно, другите са без значение...

— Ето това, скъпа Кристина, е най-голямата ти грешка. Другите, освен главните, са без значение.

— Ти си пияна!

— Това вече го каза, сега чиба, моля те! Искам да си доиграя и да си допия.

Кристина си тръгна, но Лидия тотално изтрезня. Запали една пура и чеква до края, дори фул...

* * *

Останаха сами. Другите един по един се изнизаха. Лидия и мачомен. Само че тя нямаше настроение. А той явно — да.

— Искях да поговорим... — започна Родерик.

— Да, това ми стана ясно. Знаеш ли, че... Форк е, хъм-м-м... как да ти кажа? Не знам, какво си заварил в коридора, докато бях в стаята?

— Да, заварих двамата да се натискат в коридора.

— А-а-а, да! И аз така си помислих. Стаята на Крис е на минута и половина от моята, при това ако си пиян.

— Да, но не затова исках да говорим.
— Думай...
— Моля?
— Кажете си болката и да си лягаме. Изтрезнях, уморих се и е около три сутринта. Какво искаш?
— Ами... ние ще се женим и аз, ами аз, такава исках...
— Искаш да правим секс?
— Девствена ли си? — за пръв, а сигурно и за последен, Родерик си помисли: „*Моля те кажи НЕ!*“. Всичко в него говореше, че иска да е първият, но за пръв път, и то след невярната съпруга, искаше отрицателен отговор.
— Не!
— Не? Кой, някой слуга?
— Работническа класа, и внимавай да не създам първите синдикати! Не, но няма да разбереш.
— Опитай, аз...
— Не мога сега да ти кажа. Виж не съм за теб, вземи Крис!
— Знаех си, че ми я пробутваш, защо? Искам теб! — *Това комплимент ли е мачо-мен?*
— Това...
— Искам те, какъв е проблемът? Искам ти да си ми жена!
— Не може да го искаш! Аз не съм непорочното същество от хиляда и една нощ. Цинична съм, груба съм и си признавам, че съм зловна. Вярно моногамна съм и искам деца, нямам болести... — *Какви, за Бога, ги говоря?* Лидия млъкна.
— Какво искаш?
— Не знам още, в това е проблемът. И да правим секс... аз не съм главният герой. Виж, главната героиня трябва да е чиста, с добро сърце и душа. Ако някой я нагуби, тя просто обръща другата буза и... аз не съм главната героиня.
— Аз не искам главна героиня, за какво всъщност говорим? — Родерик се обърка във всичко, освен в едно, искаше точно Лидия и никой друг. Любов? Е, това едва ли. Сега осъзна, че и Александра не бе обичал, но искаше Лидия. Вярваше ѝ и странно, но я харесваше повече от всички, които познаваше, дори повече от брат си.
— Искаш да правим секс, така ли?
— Да, искам да правим любов...

— Аз не съм в настроение за любов!

— Мога да ти простя забележка... — *Грешка, червена лампа. Родерик, мили, ти си типичен любовно романен герой. Можел да прости, какво за Бога?*

— Махай се!

— Аз... — осъзна, че е оплескал нещата, но твърде късно.

— Лека нощ! Пренасочи желанията си към Крис, тя е добро момиче, заслужава щастие. — Той не каза нищо. Имаше собствено мнение по въпроса, Лидия може и да не знаеше, но щеше да е негова. — Само едно последно нещо, драги! Като целуваш Крис, не превземай цялото пространство. Трябва да се диша, пък и ако тя ти отвърне, трябва да има място за това. Подразни я, нека го почувства, да раздвижи и тя, не само да има един непознат орган в устата си... при други ситуации е възбуждащо, но за целувката трябва да са двама, не бъди натрапник! — Лидия се спря. — Лека нощ!

Изтика го от стаята си, врътна ключа и се простря по лице в голямото, твърдо легло, след което заспа. Без мисли за Родерик, без драма... Не, тя не бе от типа жени от любовните романи. Жалко, леко ѝ се искаше да е, но явно просто няма шанс!

[1] Уискито в буркан — „Whiskey in the Jar“ ирландска песен, изпълнена и от Металика. — Б.авт. ↑

[2] Коза ностра — наричана също сицилианска мафия, е престъпна организация, възникнала в средата на 19 век в Сицилия и съществуваща до наши дни. — Б.авт. ↑

[3] Чип лидер-играча в покера, който държи най-много чипове. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 7

Лидия отвори очи и... пак ги затвори. Уж не се беше напила вчера вечерта, а я гонеше такъв махмурлук, че чувстваше главата си прекалено голяма за тялото. На вратата се почука и Кристияна бързо се вмъкна при нея.

На Лидия ѝ стана по-добре. Върджин Мери^[1] изглеждаше много по-зле. Косата разрошена и на възли, очите кървясали... сега никой не можеше да потъне в тях... а перфектната ѝ бяла кожа бе с леко пепеляв цвят. Тези хора в романите и сериалите не трябваше ли винаги да изглеждат добре?

— Добро утро, братовчедке, може ли да поговорим? — *О, каква смрад!* Устата на Кристияна миришеше като гробище за домашни любимци.

— Да, но не дишай в лицето ми! — Лидия се сети, че спешно трябва да посети двете нули. Мария така и не разбра, защо Лидия ползва това име. Както и да е, по идея гърнето трябваше да седи под леглото, но Лидия категорично отказа да спи над собствената си урина и затова премести „великия съд“ в една празна стая.

— Почакай тук, сега се връщам.

Лидия стана и прекалено широката нощница се свлече по ръката ѝ, което откри и гърба ѝ. Кристияна се ококори.

— Господи Боже, Лидия, какво си сторила с гърба си?

— Японски дракон.

— Какво?

— Японски дракон, това сторих на гърба си. На теб на какво ти прилича? — Лидия не коментира повече, наметна един шал и тръгна към „тоалетната“. Когато се върна Кристияна още седеше на леглото и гледаше стената пред себе си. Като кукла, не мърдаше и мускул, дали пък Кристина не е наоколо? Тогава Крис погледна Лидия и втората разбра, че девицата просто е мислила, нали в книгите, за да мислят героите забравят всичко останало. Господи, дори в такава сутрин, с толкова алкалоиди в кръвта си, тези тук продължават да мислят и ако

нямат проблеми да си ги сътворяват, защото все нещо трябваше да има в книгата, нали така?

— Снощи ме целуна мъж... — заговори Крис.

О! Лидия си помисли, че е време да се проведе **разговора**.

— Не само те е целунал, но сте си и бъркали по дупките. Лошото е, че Родерик те е видял. Трябва да го намериш и да му кажеш, че снощи толкова си се напила, че не си разбрала кой те е натискал в ъгъла...

— Защо? — Кристина се опули и отпусна брадичка надолу, което изобразяваше въпросително изражение. Дам, от героите на Кристина никой нямаше да получи Оскар.

— Кое защо?

— Защо да му казвам на годеника ти?

— Ами, той те харесва и си мислих, че и на теб ти е симпатичен.

— В началото не можех да си отворя устата около него. В корема ми постоянно пърхаха пеперуди, а главата ми се изпразваше щом ме погледне. Реших, че се влюбвам и се чувствах виновна пред теб, че ти крада мъжа...

— Нищо не крадеш, твой е!

— Не го искам... вече! Снощи с мистър Форк изпитах нещо много, много по-добро... — *По дяволите*, помисли си Лидия, *само това остана, новооткрита сексуалност*. — Отначало ми стана странно, когато обхвана... ъ-ъ...

— Циците?

— Не, ами... дупето ми и ме вдигна до стената. Тогава, знаеш ли какво ми каза, преди да ме целуне?

— Не, какво? — *Изобщо не ме вълнува*.

— Че ако не си била ти, никога нямало да ми каже такова нещо, но тъй като сме расли заедно съм щяла да го разбера... Та, каза ми, че само като ме погледнел и малкия Форк заставал, като войник на пост...

Лидия започна да се смее. Когато свърши, попита с престорено въпросително лице:

— Наистина? Така ли ти каза? Господи, кой ползва такива думи? Е, поне не ти е казал, че очите ти са две паднали звезди, а устните, да, това е любимото ми — разцъфнала роза.

— Колко красиво!

— Престани да мислиш така, ако се захласнеш по всеки мъж, който ръси такива простотии няма да може да си събереш краката.

— Аз, всъщност дойдох при теб, за да ми кажеш какво става между мъжа и жената и... — Крис почервеня. Как може да е на осемнадесет и да си няма и на идея за какво иде реч? Нормално, че в книгите, всички жени „падаха от леглото“ като ги пипнат. Как се пада от леглото, докато си легнал на него и юнака те е възседнал?

— Искаш да си говорим за секс?

— За правене на любов, да.

— Ако искаш да ти кажа всичко, което ти трябва да знаеш ще ползвам каквито си искам думи, ясно ли е? Така, първо, ти докосваш ли се сама?

— Не, разбира се! — *Дано да лъжеш...*

— Лъжеш ме, нали?

— Добре де, веднъж или два пъти, но се почувствах толкова зле, че почти веднага спрях... — *Срамота, ако ти не знаеш какво искаш и къде да се натиснеш, как да го кажеш на друг?* Да, затова всички по книгите оставаха с първия ебач, не знаеха, че може да се направи и по-добре.

— Така, това е грешка, не се срамувай ако искаш да мастурбираш, напротив, разбери какво ти харесва и когато си намериш любовник, му го кажи или покажи. Второ, задължително се докарай до първия си оргазъм сама, за да знаеш какво искаш да постигнеш, когато си легнеш с мъж. Ако не го направиш, всяка тръпка може да ти наподобява това чувство, но истината е, че ще останеш незадоволена. Трето, противно на това, което ти говорят хората, не всички мъже знаят точно какво правят. Това, че са спали с много жени не ги прави експерти, напротив, ако жените само са се правели на възбудени, то глупавите похвати на мъжа се закореняват в него. — Започна да си мисли за Родерик. *Спри Лидия, важна е Крис и как да я научиш да научи мачо-мен да прави секс!* Да, затова ѝ говореше за него, точно така.

Кристина слуша, слуша и не каза и дума. Стана и си тръгна. Какво ѝ стана пък сега, Лидия не разбра.

* * *

Когато Лидия влезе в салона седна на първия ѝ попаднал стол. Започна да разглежда стаята, но всъщност не виждаше почти нищо. Салонът бе целият в сиво-сини тонове, студени. Диван, маса и разпръснати без ред столове. Родерик фемели трябва да си застрелят декоратора!

Какво да прави сега? Лидия не можеше да остане тук, изключено бе да се омъжи и за мачо-мен. Искаше да кара кола, да иде на бар, да гледа някой филм! Все нормални неща от двадесет и първи век. Искаше да поиграе на „Фифа“, о да, това сега ѝ се стори много привлекателно. Но естествено нищо от това не можеше да се направи в тази грозна и голяма къща, защото *тока* още не е прекаран. Ако беше гений щеше да си сглоби една атомна или водна централа и готово. На теория знаеше как работят тези неща, но как да ги построи? А пък и като си прекара ток, какво да прави с него, като нямаше електроуреди. Боже господи, за какви глупости си мислеше Лидия? Седеше сама в сиво-син салон, гледаше стената и си мислеше какво да прави ако си построи АЕЦ? Това ли правеха по цял ден хората в романите. Мислеха простотии през времето, когато не са център на внимание на автора? Да, явно затова се вгълбяваха толкова много, нямаха какво да правят.

— За какво, мислиш, любов моя? — *Родерик! Каква изненада! Да, ама не! За какво си мисля ли? За ВЕЦ.*

— Нищо, което да мога да ти обясня!

— Имам един-два въпроса... — О, явно и с него щеше да се проведе **разговора**.

— Слушам!

— Снощи като те целунах имаше ли нещо в устатата си, защото почувствах нещо странно на езика ти и?...

— Как можа да ми обърнеш внимание на езика, като твоя търсеше други възможни отвори в устата ми?

— Да, вече знам, че не ти хареса целувката, но мога и по-добре.

— Задължително можеш, само ти трябва малко насока.

Мачо-мен я погледна. Това не бе почтен разговор между дама и джентълмен. Какво ли биха казали хората за Лидия? Че е пропаднала жена. Но защо? Говореше високо, смееше се така, че котките падаха от дърветата, правеше секс, говореше за него и псуваше като матрос. Да, странно щяха да го гледат, като я вземе за жена. Но ако не им харесва

на обществото неговата съпруга, да си гледат работата и свенливите дъщерички. Лидия щеше да е негова!

— Виж, Лидия, мисля си да ускорим сва...

— Не!

— Не?

— Да, не. Не искам се жена за теб. Дойдох, за да затворя устатата на нашите и се надявах да се влюбиш в Хубавата Елена^[2] и да ме оставиш намира.

— Това е бил плана ти? Да, досетих се за него, но не ме вълнува, сгодени сме и ще се оженим, а ти като жена нямаш право на мнение, това е положението! — Родерик се обиди и затова заговори така, но думите не докараха правилното впечатление от страна на Лидия. Вместо да се ядоса или разплаче, тя отиде до него, сложи ръце на раменете му... щеше да го целуне. *Как не се бе сетил? Жената търсеше властност, а той имаше в изобилие. Да, брака щеше да е от хубав по-хубав...*

Света загуби цвета си, буквално! Лидия така ритна с коляно Родерик в слабините, че топките му се качиха на врата. Погледна я, с червено като рак лице и изцъклени очи. *Сега вече не преиграваше, наистина изглеждаше зле*, помисли си Лидия.

— Какво?... — не можеше да продължи, защото страшно го болеше. Притисна с две ръце чатала си, приклепна и се наведе напред.

— Ако още веднъж се опиташ да ми държиш такъв тон ще ти отрежа достойнството докато спиш! Сега си помисли добре дали искаш мен, или Върджин Мери! — при което Лидия напусна стаята.

* * *

Отново вечеряха шестимата. От три дни Родерик избягваше Лидия, тя пък — всички останали. Чувстваше се като главния гадняр от филм за Джеймс Бонд. Постоянно кроеше планове как да свали гащите на Родерик и да вдигне полите на Кристияна, но нито един план не успя.

Заклучи ги за почти цял ден в една стая, но освен че Кристияна видяла пишката на мъж й, докато той препикавал ъгъла, друго не станало. Накара ги да излязат на разходка в гората и им открадна

конете, за да ги остави сами. Крис хвана грип, защото ги намокри дъжда. Напи отново девицата в бяло и я закара в стаята на мачо-мен, който пък я остави да спи на земята, за да не повръщала в леглото му. Лошото, в случая бе, че Родерик, знаеше точно какво цели Лидия, а Кристияна пък категорично отказа да флиртува с него.

И сега, три дни по-късно, три дни, в които Лидия не направи нито един опит да събере гълъбчетата, а само обмисляше глупави варианти, всички участници в драмата на Кристина седяха на масата.

— Добре де, ако не си отворя устата никой нищо ли няма да каже?

— Сватбата е насрочена за идния понеделник! — заяви властно Родерик. Нямаше да ѝ даде шанс да се измъкне, не и пред толкова хора.

— Мечтай си, мачо-мен.

— Как ме нарече?

Лидия стана от стола и избухна.

— Виж, писна ми да се държа като раболепна дамичка от парижките салони. Искам едно-единствено нещо, за да съм щастлива в този живот, но ти естествено не можеш или не искаш да ми го дадеш.

— И какво искаш? — *Диаманти, кожи, рокли? Да, вече е ясно защо се държи така.*

— Искам да опънеш Върджин Мери и да ме оставиш намира! — при което Лидия стана и си тръгна, като се опита да затръшне вратата за повече драматизъм. Естествено масивната порта тежеше повече от нея и тъй като нямаше как да я накара да помръдне, събори една малка масичка по пътя си, колкото поне да вдигне шум.

— Странна жена е бъдещата ти булка, драги — каза Форк и погледна към Крис, като ѝ намигна. — Ако „опънеш Върджин Мери“ ще те извикам на дуел! Аз и Кристияна ще се женим. Знаеш ли, че има повече пари от годеницата ти, а ако се оженим преди теб, твоята няма да има зестра?

— Но — прекъсна го Крис, — няма да го направим, защото аз много обичам Лидия, или поне така си мисля. Тук станахме по-близки и искам да ѝ се отплатя за съветите, които ми даде! — Кристияна пусна една ослепителна усмивка.

* * *

Родерик не продума цяла вечер, Лидия така го бе унизила пред всички, а на всичкото отгоре и малката кокошка вече бе заета. Е, можеше да премахне Форк от пътя си лесно, но нямаше нито желанието нито силите затова. Да са живи и здрави, явно първият вече е бръкнал в кацата с меда. Не му се щеше да гледа чужди деца. За малко да го направи с Александра в крайна сметка! Не се бе сещал за нея отдавна, постоянно мислеше за Лидия, така че вещицата не влизаше в главата му както преди. Може би, в крайна сметка, наистина се влюби в странната птица?

Себастиан дълго гледа брат си, стана и тръгна към стаята на Лидия. Хронично не можеше да я понася. Прекалено рязка, прекалено груба и прекалено шумна. Дразнеше го дори като дишаше. Без да чука влезе в стаята и я видя седнала до прозореца да си припява някаква песен и да си играе с ресните на пердето.

— Унижи брат ми пред всички! Този път прекали! Не можеш ли поне за пет минути да се държиш като дама, а не като селската курва? Мислиш, че си интересна и забавна, но истината е, че си смешна. Постоянно се излагаш, което по принцип не е мой проблем, но излагаш и брат ми, което вече е моя работа!

— Казах на брат ти, че не искам да съм му жена. Да вземе единствената дама в къщата и да си народят деца, мен не ме вълнува...

— Но той иска теб, поради причини, които не разбирам...

— Не ми пука какво иска брат ти, на теб също трябва да спре да ти пука. Не е на пет, ще се оправи и сам. Стига си му държал ръката и давал съвети непрекъснато, не ти ли писна все да се жертваш в името на семейството? Остави го намира и си напиши собствена история! — Лидия му обърна гръб и продължи да си играе с пердето. Ето какво било, ето защо го дразнеше толкова... искаше я, при това доста силно.

Себастиан тръгна към нея, хвана я раменете и я накара да се облегне с ръце на прозореца, с гръб към него.

— Какво правиш? — Лидия можеше да се измъкне от ръцете му, но в момента не искаше да го прави, само сложи длани на стъклото и зачака г-н Утешителна Награда да продължи.

— Пиша си историята... — Себастиан сложи длан на врата ѝ като я накара да се наведе напред. Лидия се подпря и обърна лице към братя, той от своя страна вдигна високо полата ѝ, свали дантелените гащички, след което си разкопча панталона. О-о-о, г-н Утешителна награда никак не бил утешителен. Огромен! Лидия видя и че е космат, но това щеше да се подобри, ако повторят. Нямаше начин да се накара да прави орална любов и да си вади космите от устата.

Себастиан си пхна ръката между краката ѝ, само за да провери дали е готова и... тя беше.

— Гладка си там и краката ти също?

— Скъпи ще бързим или ще се...

Влезе бързо и мощно. Започна да се движи. Лидия се почувства страхотно, запълваше я изотзад идеално, тя не бе малка и харесваше дебели и големи! Себастиан започна се движи напред-назад по-бързо и по-грубо, като я хвана за кръста. *Не, моля те не!* — помисли си Лидия като разпозна признаците и тогава... всичко свърши, Себастиан се облегна на гърба ѝ и задиша в ухото. *Мамка му, прекалено си бърз.*

— Ти не свърши, нали? — попита той. *Е, поне си разбрал.*

— Не, много беше хубаво, но...

— Съжалявам, но от много време не съм имал жена и се натрупа в мен. Другия път ще е по-добре, обещавам!

— И още нещо, в момента не съм в овулация, но... — *Всъщност защо не? Себастиан е млад, здрав и красив. Можеше да си направи едно бебе с добри гени.*

— Не искаш деца?

— Напротив, искам! — в този момент Лидия забрави Родерик, Кристиана и Кристина. Да, щеше да си направи бебе от книгата и да си го гледа след това. Но не тук! Нямаше да причини на детето си тази комедия. Сега важното остана само едно, след като взе това решение, да накара главните да се вземат, тя да надуе корема и после да си иде вкъщи!

[1] Върджин Мери — „Девствената Мери“, коктейл от доматен сок, водка и табаско. — Б.авт. ↑

[2] Хубавата Елена — дъщеря на Зевс и Леда и съпруга на Меналай, царя на Спарта, първопричината за Троянската война. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 8

— Трябва да поговорим — цял ден Себастиан мисли как да каже на брат си, че е спал с годеницата му и че тя поиска той да ѝ направи бебе, а той пък искаше да я вземе за жена. Не знаеше дали Родерик я обича, но открито попита Лидия дали е спала с него и тя каза „не“. Не се ядоса, не започна да увърта, или каквото там правеха „пропадналите“ жени, неправилно обвинени. Прост въпрос с прост отговор. Да, искаше да се ожени за нея, но щеше да ѝ постави няколко условия. Първо, когато са сами можеше да говори каквото си иска, ако са сред близки приятели също можеше да се отпусне. Но, важното *но*, не искаше да го излага пред хората. Трябваше да се държи на ниво, не само заради него, но и заради себе си. Щеше дълго да си поговори с нея. Преди обаче да направи това, трябваше да оправи нещата с брат си и да му каже истината. Не знаеше откъде да я подхване, но трябваше да се реши проблема, преди камбаните в църквата да зазвънят за него и Лидия.

— Какво искаш? — сигурно щеше да му наговори куп баналности за живота. В последно време това дразнеше Родерик, при това много. Мнението на брат му беше важно, разбира се, но винаги да го слуша му дойде до гуша.

— Лидия!

— Не искам да говоря с теб за нея точно сега!

— Не, ти ме попита какво искам и аз ти казах: „Искам Лидия!“

Родерик стана от стола си. Цял ден прекара в кабинета, спартански стил стая. По стените бяха облежани лавици с книги, по средата голямо бюро, а зад него най-неудобния стол в историята на столовете. Но Родерик седеше тук, защото се подготвяше за сватба, а още не бе накарал булката да каже „да“. Сега пък и Себастиан се влюбил в неговата изгора. *Няма как да стане, малък братко, тя е моя!*

— Не може да я имаш! — каза твърдо Родерик. О, той бе убеден, че Лидия иска него самия, в това нямаше никакво съмнение. Както бе

убеден, че пред брат му тя винаги щеше да го избере. Не знаеше защо е така, но бе сигурен в този факт.

— Ами, това вече стана... — погледна го право в очите Себастиан.

— Целунал ли си я?

— Не! — това бе истина, не я бе целувал, не я бе гушкал и не й бе шепнал утешителни слова. Вместо това я бе успокоявал, че другия път ще издържи повече. При този спомен Себастиан се ухили.

— Тя няма да те иска за нищо повече от приятел!

— Иска да й направя бебе и аз вече започнах с опитите...

Родерик бутна стола си назад и удари толкова силно брат си, че той падна и от носа му шурна кръв. Себастиан погледна нагоре и остана напълно спокоен. Не можеше да вземе решение, нито какво да каже, нито как да реагира, затова не направи и не каза абсолютно нищо.

През това време Родерик се извиси над него и го погледна с такава злоба, че се разтрепери. Нещо стана в него. Себастиан винаги бе на второ място, винаги бе до него и никога, ама никога, не взимаше нещо, което е на Родерик! Как стана така, че той иска жена му? Но не, не това е важното. Тя искаше Себастиан да й направи бебе... А на него каза, че не може да се целува. Това нямаше да го бъде, няма начин!

— Ако вече си спал с нея, станалото — станало — започна напълно спокойно баткото, — но това повече няма да се повтори. Моли се да не е бременна, защото тогава ще удавя копелето в реката. Ти напускаш къщата веднага и ще се върнеш, чак когато сватбата е факт, а на жена ми е дошъл цикъла!

— Не! — *Не? Себастиан му отказва? На него? Себастиан?*

— Как така *не*?

— Ако си тръгна, тя идва с мен.

— Ти си се влюбил! — изрева големия лош брат.

— Не, не съм, а и тя не е! Но пък си пасваме идеално и има страст. Харесва ми и аз й харесвам, може и един ден да се заобичаме, но до тогава ще сме заедно. Ако това не ти харесва, мен не ме вълнува. Дойдох да ти кажа какво съм решил, а не дали ти ще дадеш позволенията си относно това!

Себастиан стана и си тръгна. Докато му гледаше гърба Родерик си помисли, колко лесно можеше да му забие ножа за писма между

плешките... и тази идея му хареса!

* * *

Лидия и Себастиан седяха на каменната беседка, далеч от цветния пращец, и се държаха за ръце. *Отново съм в първи клас*, помисли си Лидия, но не го каза на глас. След като тя почисти кръвта от носа му и установи, че не е счупен. Себастиан ѝ изчете планираната си лекция, как трябва да се държи една дама в обществото. Лидия го слуша, без да го прекъсва, но не можеше да му каже истината. Как да го направи? Да му отговори, че може да води тих и нормален разговор, на теми, които той никога не би разбрал, че може да бъде и затворена и тиха, когато станеше въпрос за работа и ангажименти... служебни ангажименти... работата ѝ липсваше. Да му каже, че се прави на идиот, само за да види реакцията на ограждащите я хора, защото бяха просто един модел в роман, написан от невръстно дете? Как да му каже, че докато не събере брат му с Кристиана, няма какво да прави и Лидия просто си играе. Играеше и с него. Не се *влюби*, колко банална дума. Да обичаш! Чувството идваше от навика. Виждаш някого, трепва ти под лъжичката и ако си паснете продължавате да сте заедно, всичко останало е навик, който хората възприемаха като любов. Истината за нея бе, че човек просто не може да остане без дребните неща, рутинните, които правеха заедно с половинката си. Това се загнездваше толкова дълбоко в мозъка, не в сърцето — в мозъка, че ако двойката се раздели, особено ако и сексът е бил на ниво, човек изпада в онова меланхолично състояние и започва да се самосъжалява и да си мисли, че е изгубил част от себе си. Този сценарий Лидия го бе играла неведнъж в живота си. За жена, която четеше литература, като тази на Кристина, Лидия бе абсолютен анти-романтик, но просто не можеше да промени мнението си.

От друга страна се уплаши не на шега, че може и да свикне със Себастиан. Като човек, *не той не е човек*, поправи се тя, като герой, който не би трябвало да изпъква и да мисли за себе си, а само за другите, той ѝ хареса много. Беше умен, забавен, по един класически начин, без да става вулгарен. Сякаш едва сега той се разви като личност, при това пред очите ѝ. Да, той наистина ѝ хареса, откъдето

дойде и проблема — щеше да свикне с него и като го остави щеше да се почувства зле, но тъй като Лидия си напомни отново, че той не е истински, а само фантазия, краят бе неизбежен...

— Лидия, слушаш ли ме? — Себастиан изглежда се подразни, че тя се отнесе. Не, не го слушаше, но за да не го прекъсне, докато той се вживяваше в монолога си за общо бъдеще, тя трябваше да отвлече вниманието си.

— Не особено.

— Родерик ще ни прави проблеми, нали ти е ясно това?

— Искам само едно — той и Крис да се харесат и влюбят. Брат ти има нужда да е влюбен. — *Това е вярно*, каза си Лидия. Така бе устроен от автора, той трябваше да бъде влюбен, иначе нямаше смисъл живота му. Крис също. Това им бе целта, затова са били създадени, ако не изпълняват предназначението си няма защо да съществуват. — Крис също. Те са един за друг, просто трябва да ги побутна малко.

— Вманиачила си се на тази тема. Остави ги намира, а и не мисля, че двамата си подходат. — *Но си подхождаха преди Кристина да ме прати при вас*, помисли си Лидия.

— Това просто не е вярно, те са един за друг! — Дори и тя си призна, че не е така наистина. Родерик бе властен и арогантен, точно какъвто трябва да е главният в романа. Кристиана бе добра и свенлива, също такава трябваше да е... и ако всичко бе според замисления, от автора, план двамата се допълваха идеално. Проблема бе, че Крис не бе тиха и свенлива, просто не й бе даден шанс да се развие и оттам полесния начин бе да си остана свита. Родерик... той пък... честно, за него Лидия нямаше мнение. Нито го хареса, нито не го хареса. Той така и не се добра до централната платформа в мислите й. Какво да прави?

— Аз пък мисля, че не са. Ако питаш мен и Форк не е за нея, но тя май повече го харесва от брат ми.

— И аз така ги виждам нещата. Ще говоря с Крис и ще го измисля. — Но каквото и да й каже малката, тя трябваше да е с Родерик. Така бе в романа, така трябваше да се случат нещата, другото не е важно. Ако това беше истинският живот, Лидия не би постъпила толкова егоистично и да настоява на своето толкова сяпо. Но тъй като това не бяха истински хора, така трябваше да е и точка. Да се сърдят на

автора затова. През останалото време Лидия можеше и щеше да направи нещо за себе си.

— Себастиан, мислил ли си някога да се обезкосмиш. Аз обичам черна коса, но проблема ѝ е, че е навсякъде и...

— Аз се бръсна! — той потърка буза.

— Но не навсякъде, нали така?

— Това, мила моя, просто няма как да стане! — каза категорично той, щом разбра за какво му говори Лидия.

— А, ако ти обещава награда?

— Това вече е тема за размисъл — усмихна се той. Да, лесен човек бе Себастиан. Не се ядосваше, не се сърдеше и не се цупеше като млада вдовица... Ако беше истински, Лидия щеше да е една много доволна жена.

* * *

Рано сутринта на другия ден Лидия почука на вратата на Кристиана. Никой не ѝ отговори, затова тя натисна вратата, но тя не се отвори. Започна да блъска още по-ожесточено, но нищо. Зад нея мина Мария, която като видя Лидия, блъскаща с ръце и крака, се спря.

— Какво става, милейди?

— Крис е заспала като пън и не ми отваря вратата, това става!

— Но тя никога не заключва.

— Имаш ли ключ?

— Не точно! — Мария се усмихна по типичния си груб начин, застана пред вратата протегна един дълъг мускулест крак, ритна я и я събори от пантите. Ако Лидия бе типичен герой в този роман щеше да отвори уста и да пърха с мигли невярващо. Но тъй като ѝ бе абсолютно все тая, просто сви рамене и влезе в стаята, където видя нещо, което щеше да се запечата в съзнанието ѝ докато е жива. Красивата Кристиана бе завързана за леглото гола, очите ѝ бяха широко отворени... както и проклетата рана на гърлото ѝ. Лидия осъзна, че това не е истина, че това не е истински човек, че всичката тази кръв е плод на фантазията на Кристиана, но точно в този момент не може да се стърпи и се развика толкова силно, че я чува дори конярите отвън!

Щом главната героиня е мъртва, как за Бога, тя ще си иде вкъщи?

* * *

Лидия си седеше в стаята и се опита да не мисли затова, което стана днес. Дойдоха полицаите, всъщност детективи, зададоха ѝ сто въпроса, но нито един смислен, ако питаха нея, след което си тръгнаха.

В началото Лидия си помисли, че е Форк, защото той в оригинал би трябвало да преследва главната, но напразно, да се озлоби, да почне да я напада и накрая мачо-мен му разбива физиономията. Да, ама не! Предната вечер Крис и Лидия си говориха. Установи се, че тя и Форк го играеха на „Петдесет нюанса“^[1]. Двамата разбраха, че си допадат изключително в грубата игра. Дали тя него или той нея... това нямаше значение за тях. Пляскаха се, хапеха се, връзваха се, но Крис ѝ призна, че главно се смееха. Игрите, които тя ѝ описа без никакъв срам, дори възбудиха Лидия. Кристияна се промени само за няколко нощи прекарани със злодея, а той пък стана толкова „сладък“ с другите хора, че Лидия можеше да получи зъбобол около него.

Така тя бързо зачеркна Форк от списъка си със заподозрени. Той дори още не знаеше, горкия... Щеше да му каже утре вечер, когато той и Ванеса щяха да дойдат за вечеря, но вместо това щяха да получат погребение. Себастиан ѝ каза да внимава с тях, защото според него тя имаше най-голям мотив — парите на Кристияна остават за чичо Скрудж и мисис Клаус, което означаваше, че остават за Лидия след това. Прав беше и сто процента Форк щеше да я обвини, просто сега не ѝ се мислеше затова. Фактът, че има алиби и че нищо не съвпада с вероятността тя да е извършителят, нямаше значение, защото в любовните романи криминалистиката бе под всякаква критика... Агата Кристи^[2] щеше да се пукне от смях. Всичко вървеше на зло, това поне е сигурно.

— Виж какво направи? Абсолютно ми съсипа книгата! — проплака Кристина.

— Защо не направи ти нещо, ти си авторът, нали така? Като си видяла, че я колят, защо не ѝ помогна?

— Казах ти, че не мога да влияя на никого вече, тъй като книгата е завършена.

— Но ти си ги създаде?

— Явно не много добре, защото никой не действа така както аз исках първоначално, всички се оказаха много по-различни от това, в което вярвах.

— Това е защото са карали в един коловоз, затова. Както и да е, кой е?

— Няма да ти кажа!

— Защо?

— Защото сега, когато нямаш цел, ти ставаш безсмислен герой. Трябва ти цел. Не постигна първата, но имам нова задача. Намери кой е бил и ще те пратя вкъщи.

— Аз не съм Вероника Марс^[3], луда ли си? Мразя детективски романи и криминални филми. Няма как да стане!

— Тогава ще се видим на сватбата ти с Родерик...

— Бих взела другия брат.

— Не може, не се прави така.

— Ако ме заплашваш да ме оставиш тук, поне мога да си избира с кого да си лягам.

— Ти не ме разбра, романа ще свърши в един момент, независимо ти докъде си стигнала. След което, ако не се върнеш вкъщи, всички просто ще спрете да съществувате, докато друг не тръгне да чете. Но тъй като ти разби надеждите ми за милионен тираж, никой няма да си купи книгата отново.

— Правила си подобни неща и преди, така ли е?

— Не, това ми е за пръв път, но мама постоянно си играеше с хората. Ако не беше ти, никога не бих направила такова упражнение, но ми се видя добра идея тогава.

— Тъй като ще ставам новия Шерлок Холмс^[4] трябва да попитам: *Какво си ти?*

— Човек, като теб и всички останали, но мама каза, че ни било зададено мозъка ни да работи в различна насока. Виж какво направих като се напънах — вкарах те в книгата си, в света, който аз създадох. Независимо дали ти харесва или не, аз го построих.

Лидия някак не се впечатли. Тя бе пълен атеист, но от друга страна беше толкова отворена за всичко, че дори се притесни да не би наистина да е леко луда. Ако видеше вампир щеше да го приеме за нормално, върколак, Джейсън Ворхис^[5]. Абсолютно се доверяваше на фантазията си и тази на другите. Тоест, когато чу обяснението на

момиченцето с „различния мозък“, му повярва на сто процента и нищо от приказките ѝ не ѝ направи никакво впечатление.

— Мъчно ми е за Кристияна! — разтрепери долна устна Кристина.

— Тя не е истинска, така че какво да се прави... и на мен ми е мъчно за кифличката. Не заслужаваше да умре, да се ядосаш на автора чак.

— Аз нямам вина, нямаше какво да направя. Ако има виновник, това си ти, защото не правиш нищо като хората.

— Не, мила, не правя нищо както *ти* искаш. Има разлика. Така, сега от любовен роман, станахме фенове на Агата Кристи, така ли?

— Оправяй се, аз ще скърбя и скоро не искам да си говоря с теб. Прави каквото искаш, но помни, че нямаш много време.

— Колко време точно имам?

— Чела си книгата нали, сама си сметни.

Кристина изчезна. Разглезена малка лигла, ето това бе тя за Лидия. Така, докъде трябва да са стигнали в оригинала? Сигурно Родерик и Кристияна, която сега е храна за фантастични червеи, вече се бяха ударили и скоро трябваше да се оженят. После малко драми из семейния живот, раковия момент и хепиенда. Това показа на Лидия, че няма много време да се прави на детектив, а дома все по-силно започна да ѝ липсва.

* * *

Когато Форк научи какво е станало с любимата му не показа никаква емоция, просто стана и си тръгна. Ванеса седна до Лидия и започна да гали ръката ѝ. Братята седяха на канапето срещу тях и си гледаха в краката.

Сега бе моментът да се подхване темата за убиеца. Можеше да е всеки, можеше и да е никой от тях. Дори след прочитането на романа Лидия не познаваше истински никого от тях. Пък и в самата книга бяха много по-различни от реалността. Реалност, каква ти реалност? Така, какво би направил г-н Холмс в този момент? Сигурно щеше да провокира събеседниците си да покажат най-лошата си страна, или пък щеше да привлече симпатията им към себе си? Да си признаем,

Лидия не ставаше за тази работа. Много по-забавно ѝ бе да се опитва да вкара Крис в леглото на мъж ѝ, но поради липсата на единия от двамата, сега нещата седяха различно. Вече не ѝ бе смешно, това поне го установи. Нямахше такъв объркан сценарий, от любовна мелодрама минаха на комедия, сега го удариха на трагедия с елемент на криминалистика... оставаше само и на ужас да го докарат. Всъщност и защо не? На село са, какво му пречи на някой психопат с брадва да изскочи от дърветата и да вземе да ги коли наред?... Като е почнал от пропадналата девственица, разбира се.

— Какво казаха властите? — попита Ванеса.

— Нищо умно! — намръщи се Лидия. Тъй като сюжета не бе развил такъв тип герои, те бяха просто интериор. Ходеха, говореха и действаха като роботи, защото всъщност бяха точно като къщата, просто фон.

— Какво мислите е станало? Знам, че Кристияна хареса Форк, но нали е била вързана, а за него съм чувал разни истории и... — Сейнт Винсът млъкна.

— Но на нея ѝ харесваха тези истории, Ванеса, не е той!

— Нима? Тя ти е разказвала, така ли? Кога?

— В нощта, преди да я разфасоват, дойде при мен, за да си поговорим. Беше решила да се оженят, а и искаше да ми разкаже как върви връзката ѝ. — Погледна към Родерик. Не показва никаква реакция към новината, че Крис и Форк се забавляваха. До там ли се е намесила Лидия, че уби идеалната им любов още преди да стартира?

— Скърбиш ли много, любов моя? — попита Ванеса. Той просто не можеше да помълчи.

— Да, нормално, но няма да се затворя в стаята си за месеци наред от мъка. Пък и съм твърдо решили да разбера кой го е направил! — *Ето, свалих си картите, сега знаете, че ще ви дебна.*

— Надявам се да успееш.

— Сейнт Винсът, знаете ли, че Лидия и Себастиан си лягат заедно? — от нищото попита Родерик.

Двамата — Лидия и брат му, го погледнаха едновременно. Какво му става на този човек? И тогава Лидия я осени! Ами ако той е нарязал девицата в бяло? Причини много, а тъй като той е най-малко вероятния извършител, най-вероятно е той. Ами да, ще стартира от него.

— И какво, ако мога да попитам, ме интересува този факт? — Ванеса нацупи устни, съвсем като лейди, помисли си Лидия. Да, Ванеса харесваше брата на мъж ѝ, но нямаше как да ревнува, защото знаеше, че те двамата просто не могат да бъдат заедно. То и Лидия харесваше Брат Пит, но не го ревнува от Джоли.

— Родерик, съжалявам, че ще ти го кажа, но двамата с Лидия сме заедно и ти нищо не можеш да направиш по въпроса.

— Братко, ето тук грешиш. По договор и споразумение с нейните родители тя е моя годеница, дори смъртта на братовчедка ѝ няма да спре сватбата, така че аз съжалявам да ти го кажа, но просто двамата приключихте.

— Всъщност, дори по ваш... закон съм пълнолетна от доста време насам, което означава, че не ми трябва разрешението на родителите ми, за да правя каквото си искам.

— Но няма да получиш и една стотинка от парите им, ако ме прескочиш...

— Дреме ми! Ако брат ти не ме иска без пари — негов проблем, но аз пак няма да ти стана жена. Какво? И Кристияна ли ти пречеше на плановете, че толкова исках да сте заедно? Или факта, че има повече пари от мен, които щеше да гушне Форк, те подразни? Ти ли я уби? — *Право в целта! И ти да си бил, няма да си признаеш нали? Но ще ти стане ясно, че те подозирам.*

— Не съм, но сигурно ако се бях замислил над всичко, което каза преди малко щях да го направя. Но нямаше да го направя така, щях да я бутна по стълбите или нещо такова или...

— Да, да... — *Как ли пък не!* Сега Лидия имаше заподозрян, имаше мотив, само ако знаеше и откъде да започне с разследването и какво да търси щеше да е много добре. Ясно като бял ден е, че Крис бе убита с нож, ножове имаха всички и навсякъде... какво да търси? Какво щеше да направи Хорейшио^[6]? Нищо полезно в случая.

* * *

След като Ванеса си тръгна, Лидия се качи в стаята си и помоли Мария да не я занимава. Тъкмо щеше да си легне, когато се почука на вратата.

Себастиан, какво ли иска? А, да, това...

— Кажи!

— Мога ли да вляза?

— Ще ме ръгаш ли с нож?

— Не, с нещо друго.

— Тогава — да, може да влезеш! — той затвори вратата, протегна ръце, хвана тила ѝ и естествено я целуна. Не я лигави като брат си, но пък направо ѝ смаза лицето. Да, явно той бе привърженик на доминантното, това поне е ясно като бял ден. Другото откритие на Лидия бе, че езика ме е грапав като на котка. За пръв път срещаше такъв. Какво ли можеше да причини на други части от тялото ѝ?

— Какво имаш на езика?

— Обеща.

— Как и кога?... Знаеш ли, не ме интересува, ти не си като никого, когото познавам, така че сигурно това не е единствената карта в ръкава ти, криеш и други. Нещо друго по тялото, което трябва да знам?

— Да, имам татуировка.

— Като циганите в катуните ли?

— Не, от професионален художник.

— Къде?

— На гърба...

— Добре.

— Добре? Просто така? Хората като теб не приемат нормално такива неща.

— Хората като мен? Като *кой*. Какъв съм според теб?

— Правилен!

— А правилно ли е да кажа, че в момента те искам на колене и да ти стискам косата докато ти вършиш други работи?

— Направи ли това, което те помолих?

— Да, затова дойдох, да си взема наградата.

Лидия се усмихна и веднага падна в желаната поза. Почти нямаше нещо, което да не е правила в сексуалния си живот, за да може да разбере какво ѝ харесва и какво не. Оралният секс ѝ харесваше определено много. Тъкмо свали панталона му и го пое, когато вратата се отвори и в стаята влетя брата. Себастиан се обърна, като продължаваше да държи Лидия за главата притисната в слабините му.

— Можеш ли да ни дадеш малко уединение, братко? — попита Себастиан, като не я пусна. Супер! Двамата щяха да се карат, а Лидия буквално имаше пишка в устата и не можеше да отговори на никого от тях. Размърда език, пръстите на Себастиан я стиснаха по-силно, за да ѝ покаже, че няма нищо против.

— Пусни я, а ти — пусни го! — изрева мачо-мен.

— Не, тя е там, където искам да е, ти си този, който пречи, братко, така че напусни!

Ако сега Родерик удареше брат си, Лидия се уплаши, че има вероятност да му отхапе нещо, докато той лети към земята. Опита се да си дръпне главата, но Себастиан не я пусна. Започна да се задъхва и отново се размърда назад, но той упорито държеше главата ѝ притисната.

Родерик отиде до тях, хвана ръката на брат си, издърпа я от косата ѝ, заедно с два-три кичура, после изгледа Себастиан злобно. Изви му ръцете зад гърба и го изхвърли от стаята. Обърна се към Лидия на изхода:

— Вашата няма да я бъде, така че свиквай. Ако пак Ви хвана заедно ще те заключа!

Лидия се намръщи. Този човек не разбираше от дума, това поне е сигурно! Родерик си тръгна.

Какво им става на всички в тази къща?

[1] „Петдесет нюанса“ — любовно-романтична поредица на британската писателка Е. Л. Джеймс. В романа става въпрос за г-н Грей, който е ориентиран към сексуално садистично задоволяване. — Б.авт. ↑

[2] Агата Кристи — Дейм Агата Мери Клариса Кристи, родена с името Агата Мери Клариса Милър е английска писателка, авторка на многобройни разкази, повести, романи и драми с криминален сюжет. — Б.авт. ↑

[3] Вероника Марс — е американски сериал по идея на Роб Томас, започнал през 2004 г. Сериалът е училищна криминална драма. — Б.авт. ↑

[4] Шерлок Холмс — литературен герой от книгите на Артур Конан Дойл, един от най-добрите детективи в литературата. — Б.авт. ↑

[5] Джейсън Ворхис — убиеца от американската поредица на ужасите „Петък 13-ти“. — Б.авт. ↑

[6] Хорейшио — Хорейшио Кейн е измислен персонаж и главното действащо лице в сериала „От местопрестъплението: Маями“, чиято роля се изпълнява от Дейвид Карузо. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 9

На другата сутрин Лидия слезе в сиво-синия салон, където и намери мъж си. Трябваше да спре до го нарича така.

— Добро утро, радвам се, че си сам, може ли да поговорим?

— Да, Лидия, какво има?

— Искам да спреш!

— С кое?

— Да се държиш така! Снощи аз и брат ти щяхме да си прекараме добре, но ти развали всичко и го направи така, сякаш имаш право на това.

— Аз имам пълното право на това!

— Не, нямаш, но си упорит като магаре и не мога да ти покажа колко грешиш, нали така? Явно това е положението, така ли е?

— Обичаш ли го?

— Кого? Себастиан? Не, не точно, но ми е добре с него и го харесвам.

— Тогава започни да харесваш и мен!

— Виж, нещата не стоят толкова просто, наистина! Ти си красив и имаш много добри качества, но не те искам по този начин, можем да сме приятели. — *Да, нека станем дружки, та да разбере дали ти си Джак Изкормвача*^[1].

— Аз не съм от този тип мъже и ти много добре го знаеш. Не искам да съм ти приятел, искам да съм ти мъж! Това е истината, приеми я и се придържай към нея. Прощавам и на теб и на Себастиан, каквото било — било, но спира дотук!

Няма да сварим двамата манджа! — искаше да каже Лидия, но не му отговори. Какво да каже? *Не искам*, и да тропне с крак? Или пак да го ритне, или да го преметне през рамо? Тези схватки бе научила в курса за самозащита, но в случая не видя какво ще постигне с този си опит.

В стаята влезе Мария, за да каже, че Форк е дошъл да говори с Лидия. Идеално, сега или ще трябва да го утешава или да се

оправдава. Ох, но трябваше да говори с него, трябваше да говори с всички, за да разбере кой е убиецът. И тогава, когато истината излезе наяве щеше да се чуе музиката от „Психо“^[2] и, хоп, тя ще си е вкъщи. Просто само да знаеше откъде да тръгне...

Форк бе в кабинета, там го прати Мария по нареждане на Родерик. За толкова голям дом, се използваша много малко стаи. Това бе така, защото Кристина си бе написала романчето по този начин. Човек щеше да реши, че се намират в малка селска къщичка, а не в огромен замък.

— Здравейте, аз... — какво да се каже на мъж, който скърби по любовта на живота си?

— Неловко е, нали? — очите му бяха червени. Сигурно е плакал. Добре че не го направи вчера пред всички. Лидия не бе сигурна дали няма да се разсмее на мъката му, а това вече не е правилно!

— Ами, да! Искали сте да ме видите?

— Да, аз знам, че бяхте близки. Кристияна ми разказа за разговора ви относно интимните неща, каза ми, че се опитвате да я научите да държи на себе си, каза ми, че се опитвате да й отворите очите за много неща. Ако не бяхте Вие, ние никога нямаше да станем...

— Любовници?

— Да, може и така да се каже. Тя приемаше това, което съм, което доста ме промени. Мислех, че ако не си платя, никога няма да мога да правя с някого тези неща. Преди си мислех, че не съм нормален, че нещо ми има, затова може да съм бил малко рязък с околните. Страх ме бе хората да не разберат, какво съм всъщност, но Крис ми каза, че Вие сте й казали, че това е нормално. Че сексуалните предпочитания трябвало да се споделят с партньора, защото иначе никога не бихме могли да сме изцяло отдадени един на друг... Наистина бяхме близки, не само в леглото, говорихме си и... Искан да Ви благодаря! — Лидия разбираше, че въпреки всичко е свършила нещо добро. Д-р Злобюл не бе... зъл, просто потиснат като Ванеса. От страх, че хората няма да ги приемат, те се криеха в себе си и това ги правеше това, което са в книгата на Кристина. Но щом видеха, че не са сбъркани и всичко е наред, нещата се променяха и те можеха да бъдат самите себе си, а те не бяха лоши хора.

— За мен бе удоволствие да помогна и на двамата. Крис, трябва да си го призная, отначало ме дразнеше с прекалената си доброта, но всъщност тя си е последствие от живота, който бе водила и Вие й показате как да мисли и за себе си, не само за другите. Това е важно, мисля, че тя Ви обичаше.

— И аз така мисля, казваше ми всичко. Каза, че Вие сте й казали да бъде такава... ако нещо не й хареса, ако й хареса... всичко, а и в момента не говоря за секса.

— Благодаря... мисля — стана й страшно жал за този човек. Тъкмо бе намерил щастието и хоп някой му го взе. Страхът на Лидия бе в това, че тя може да е пряк виновник за всичко това, което никак не й се понрави.

— Затова дойдох, сега искам да се затворя за известно време и да остана сам. Когато ми поотмине ще се върна да Ви навестя, но преди това не мисля, че ще съм добра компания.

— Знаете ли, става ми много странно, че никой, освен мен, не се вълнува кой е виновен. На Ваше място щях да обърна света, за да намеря убиеца и после да го нарежа на парчета. Родерик дори не си дава вид да скърби, Себастиан има други грижи, а Сейнт Винсент говори, но просто по навик. Слугите не са ни най-малко притеснени, че в къщата дебне садист!

— Аз... не знам какво да кажа, просто така го чувствам. — *Но ти си д-р Злобул, трябва да си отмъстителен?* Защо наистина всички се държаха така все едно е умряла котката? Може би защото книгата не беше такъв тип, но дори и така да е? Да, Лидия искаше да говори с Кристина по този въпрос, но тъй като тя идваше, когато си иска, не можеше да го направи. Единственият проблем в това е, че Лидия търси убиеца, а ако всички продължаваха да си играят стереотипните роли щеше да й е още по-трудно.

— Вижте, ако имате цел, а отмъщението е голяма цел, вместо да ревете сам вкъщи можете да ми помогнете да разбера, какво е станало в действителност!

Форк се замисли. Какво му ставаше? Естествено, че това трябва да е приоритет, трябва да разберат кой е отнел любовта на живота му, а не да се самосъжалява зад четири стени. Всъщност, откакто се появиха двете жени, мислите му бяха толкова объркани, че не знаеше какво всъщност се върти в собствената му глава. От една страна, още като

видя Кристияна, разбра, че е влюбен в нея и макар убеден, че ще я има, не се и надяваше истински на това. Когато постигна целта си безпроблемно, остана толкова щастлив и същевременно празен. Някак си, факта, че нещата се развиха точно както ги поиска, го демотивира от живота. После някой уби единствения човек, за когото му пукаше, а вместо да се озлоби към тайнствения атентатор, той просто изсъхна отвътре. Сега изобщо не знаеше какво да прави от тук нататък. Но Лидия бе права, той трябваше да има цел, и сега видя целта си ясно и точно — да намери човека, отговорен за смъртта на любимата си, и да го накара да страда.

Д-р Злобюл се усмихна, с типичната усмивка на гадняра. Ето го отново обратно стария Форк, но на страната на добрите, нищо че не е от тях. Лидия се усмихна, като имитира хищната му природа. С него на своя страна нещата щяха да станат по-лесни. Е, може и той да е виновникът, не беше изключено, но това не пречеше да се сработят, за да може тя да открие какво става всъщност. Добре де, защо в другите любовни романи убиецът е ясен от самото начало? Когато го разкрият, читателя си казва: „Така си и знаех!“, а сега тя нямаше ни най-малка на идея накъде да насочи мислите си. Можеше да е Родерик, той бе заподозрян номер едно все още, но можеше и да е Форк, или дори Ванеса, изперкал нещо и напълно нелогично наръгал жената. Себастиан също не бе въвн от кръга от евентуалните извършители. Лидия подозираше дори Мария... а иконома със странното име? Общо взето всички, дори конярите.

Браво, Кристина, от типичните ти персонажи, които трябваше да са скучни, ми създаде много работа, а нямам време...

* * *

На масата отново бяха всички заедно. Бяха минали пет дни от смъртта на Кристияна, погребяха я набързо в семейното гробище, до жената на Родерик. И ако това не е майтап? Свещеникът приличаше на брат Тък от Робин Худ — дебел и весел. Лидия отново се хвана, че за малко не се разсмя... на погребение... Когато се върнеше у дома, щеше да си намери добър психоаналитик. Не може наистина да е толкова празна, че да не пролее и една сълза за клетото дете. Е, вярно беше й

малко тъпо, но когато някой близък ти умре не можеш да кажеш — „беше ми тъпо, ама какво да направя“.

В интерес на истината не ѝ пукаше и кой е виновникът, но тъй като това ѝ беше поставената задача трябваше да разбере. Дори да се окажеше Себастиан, пак нямаше да се впечатли, просто щеше да го посочи и да правят с него каквото щат, а тя да се прибере.

Хранеха се мълчаливо. Винаги чакаха тя да започне разговор. Сега, когато живота им не бе това, което трябваше да е, просто не знаеха за какво да си говорят. Но на Лидия ѝ писна да се прави на шут, наистина ѝ писна. Писна ѝ и от Себастиан. Сега като не можеха да си лягат, защото брат му ги следеше, не им остана почти нищо. Той започна да се върти около нея като бълха на краставо куче, да я разпитва за живота ѝ, за мечтите?... Пфу. Какво можеше да му каже, че не са от един и същи свят и това, което я вълнува той няма да разбере, а това, което го вълнува него на нея ѝ беше безинтересно. Не го искаше вече, това поне го разбра. Каза го дори и на брат му, за да спре да я преследва и да я пришпорва за венчавка, но той пък не ѝ повярва. Хората в тези книжки просто не правеха така — да си легнат с някого и да разберат, че не го искат. Не, те си лягаха само с половинките и то когато са напълно убедени, че ще са завинаги заедно. Като изключим романите с отвличанията... всъщност главната легне ли с главния, каквото и да стане те оставаха заедно. Хубавото тук бе, че Лидия се пада от отбора на негативите, а те можеха да се въргалат и да правят каквото си искат, с когото си искат. Естествено на края на книгата щяха да си получат по заслугите, но Лидия дотогава не трябваше да е тук.

— Лидия, разбра ли нещо ново, из къщата, около смъртта на Кристиана? — попита Форк. Да, това бе тема номер едно. Не че не ѝ се нравеше, защото трябва да разкрие конспирацията на Кристина, но всичко се свеждаше до там. За друго не можеше да се говори.

Лидия бе ядосана от факта, че все едно нищо не е станало — влиза в стаята на Крис, пита слугите, направи какво ли не, но никой нищо не знаеше. Все едно Крис се бе вързала сама и също така сама се заколила.

— Не!

Форк се намръщи. Реши, че като е взел решение да разгадае кой е убиецът и веднага ще го намери, за да го осакати. Можеше да му отреже ръката и да го бие с нея, можеше да му потроши и двата

крака... Можеше и просто да го предаде на властите, но това не му хрумна нито за миг.

— Виж, подозирам всички, побъркала съм се, не знам какво да мисля за когото и да било. Може да е бил коняря ти, или минаващ керван с непознати цигани. Тази къща е като хан, всеки влиза и излиза, откъдето си поиска, когато си поиска. Как да разбере, че не е бил някой случаен човек, който отдавна вече не е тук? Дори Мария може да е, защото, примерно, спала накриво и решила да направи нещо интересно!...

— Не говориш сериозно, нали? — Родерик започна все по-силно да я иска и да ѝ се възхищава. Лидия бе права, той трябваше да е влюбен, а сега бе влюбен именно в нея. Щеше му се нещата да се развиват по-бързо, но никой не можеше да го убеди, че тя няма да му стане жена и да му народи деца. Видя и как охладня към брат му, но просто не бе в натурата на Себастиан да я остави намира. Пък и Родерик знаеше, че брат му не си ляга често с жени и това, че бе проснал по гръб неговата годеница го направи такова бебе около нея. Родерик трябваше да ѝ е бесен, това го знаеше. Тя му изневери и дори си призна. Е, не че бяха заедно, не още, но все пак... и въпреки това не беше. В последно време никак не бе на себе си.

— Напротив, говоря напълно сериозно. Нямам си и ни най-малка на идея какво става! — *А ако не разбере ще си остана тук с вас.* — Уморена съм, лягам си, желая Ви приятна вечер, господа!

Кристина се намираще в стаята ѝ, сигурно искаше да разбере докъде е стигнала, но Лидия нямаше напредък, ама никакъв. Почти се отчая.

— Какво искаш? Все още нищо не знам!

— Мислих си... доскуча ми за теб! Знаеш ли, в другите книги млада жена просто не живее при двама ергени, но на теб всичко ти се отдава, нали? Дори сега, когато ти умря компаньонката, която ти преди това разврати?

— Знаеш ли, Кристина, по-нелогичен човек от теб не съм виждала. Всеки път си в странно настроение, едно с едно не си приличат. Да не страдаш от раздвояване на личността?

— Да не се опитваш да ме обидиш, Лидия? Не те съветвам, днес не съм в настроение.

— Защо?

— Написах нов роман, но редактора ми отказа дори да го прочете, заради твоите рецензии.

— На каква тема е книгата?

— Криминална...

— Господи, Кристина, ти не ставаш за такъв тип писател! Не съм чела историята, но като виждам какво си сътворила с персонажите си тук, как да очаквам, че няма да е поредната адаптация по Едгар Алан По^[3]?

— Ти пък откъде реши, че можеш да критикуваш хората? Откъде реши, че можеш да говориш гадости?

— Не съм те обидила нито един път и не съм казала нито една гадост по твой адрес! Стига! Писна ми от теб и от тази блудкава драма, в която ме навря. Оставам тук завинаги, Окей, не искам и да знам, не ме интересува кой е убиецът, не ми пука и папата да е. Не ме вълнува какво ще стане с братята, не ми пука за никого. Оставам тук, добре, така или иначе скоро ще заспя зимен сън и вече няма да ми е толкова скучно.

— Тук ти е скучно?

— Да! — извика Лидия.

Кристина се намръщи и погледна настрани и после... се разрева. Господи опази от тъпи недорасли тийнейджъри.

— Съжалявам, направих всичко, за да те хване романа и да ти хареса.

— Моля? Какво каза току-що? Кристина какво точно си направила?

— Никога не съм искала да те накажа, исках да те накарам да харесаш работата ми...

— Тоест, всичко, което досега ми каза за героите не е вярно, можеш да ги контролираш така ли?

— Естествено, че не мога. Отначало ти казах да събереш Крис и Родерик, но тайно се надявах ти да се влюбиш в него. Но когато ти си легна с брата?... Просто не се прави така. После ми стана скучно, очевидно ти прие идеята за Род и Крис прекалено навътре и затова реших да ти дам нова задача. Не мога да накарам никой да прави каквото и да е вече, но мога аз да правя каквото си искам. Затова махнах една пречка от пътя ти и ти дадох нова задача. Ако тази вечер ми бе казала, че имаш заподозрян, щях да подхвърля нещо по пътя и ти

да си го намериш... и щеше да ти е интересно. Като те вкарах в книгата реших, че не си по любовните романи, затова опитах и с криминале и...

— И през още колко жанра ще ме накараш да мина, преди да спреш тази комедия? Какво наистина искаш от мен? След като сама си уби главната героиня, какво искаш от мен?

— Вече нямах нужда от нея, имам си нова главна героиня.

— Кристина, аз не съм измислена, реален човек съм — Лидия се опита да се държи спокойно. Ясно е, че Кристина не бе стабилна, а такъв човек с умствени възможности, за които не бе сигурна точно какво представляват, по-добре да не се ядосва. — Имам си живот, не можеш да ме държиш тук завинаги.

— Ами, всъщност, когато книгата свърши и ти останеш тук, ставаш моя. Ще останеш мой герой и никога няма да си съществувала наистина.

— Кристина, наистина ли аз съм първият човек, когото затваряш тук? — Помисли си за другите. Ами ако са били реални хора някога?

— Да, не съм като мама, няма да ти отнема живота, но искам да харесаш проклетата ми история и да си признаеш, че съм добър писател!

— Ако го направя мога ли да си ида у дома?

— Не още.

— Тогава ме остави намира — на Лидия вече окончателно не ѝ бе смешно. Малката гад правеше каквото си поиска с нея, а тя дори не можеше да провери в „Гуугле“ какво се прави с такъв тип хора. Едва ли щеше да намери и литература тук. Книгата, която Лидия бе откраднала беше празна. Ако Кристина никога не я е чела, нямаше как да има съдържание. Заглавията бяха впечатляващи, но листовете бели. Така че Лидия разбра, че е в затвор и тъмничарят е умопобъркан, сбъркан подрастващ с телепатични способности и голямо ЕГО!

[1] Джек Изкормвача — псевдоним на сериен убиец с неустановена самоличност, действал в района на Уайтчапъл и други близки на него бедни райони на Лондон през втората половина на 1888 г. — Б.авт. ↑

[2] Психо — филм основан върху едноименния роман на Робърт Блох, който пък е основан върху престъпленията на серийния убиец от

Уисконсин Ед Гийн. — Б.авт. ↑

[3] Едгар Алан По — е американски писател, поет, редактор и литературен критик, считан за представител на американския романтизъм. Той е известен най-вече със своите мрачни и зловещи разкази, изпълнени с мистерии. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 10

Мина още една дълга и скучна седмица. След като Лидия спря да се прави на Шерлок, хората все едно забравиха, че Кристияна някога е съществувала. Единствено Форк се пънеша да се добере до истината, но без резултат, и как би могъл да има такъв?

Сюжетът за Лидия се изчерпа. Прие нещата доста спокойно, възможностите бяха две: или щеше да остане тук завинаги и да заспи, докато някой не хване да чете романчето, в което тя щеше да се превърне в Злобара — лошата братовчедка и да стане напълно различен човек, дори вече не точно човек. Депресираща мисъл наистина. Другият вариант бе Кристина все пак да я върне. Лидия реши, че каквото и да каже и направи всичко зависеше от автора, а с психиката на Кристина, не се знае какво щеше да реши след пет минути. Дори и да върне Лидия къщи, каква ѝ бе гаранцията, че пак няма да я погне един ден и отново да я навре в някоя евтина книжка? Депресираща мисъл наистина!

Тъй като тя вече взе решение просто да чака... зачака.

Себастиан я преследваше, но някак и на него му личеше, че го прави, защото така трябва. Всъщност героите изгубиха целия си смисъл откъм действие.

Родерик се държеше както винаги — арогантно и надменно и постоянно ѝ говореше за венчавката, която един Бог знае кога трябваше да е. Лидия просто спря да спори, което от друга страна накара мачо-мен да спре да мрънка като малко дете и в интерес на истината я остави на мира.

Хомо-приятелката ѝ от време на време идваше да си клюкарстват, но така открито започна да показва хормоните си, че заприлича повече на пародия, отколкото на реален човек.

Д-р Злобюл бе абсолютно същия. Говориха си за евентуалния убиец, той кроеше планове за отмъщение, които бяха едни и същи, свързани с много кръв и вътрешности, но само това. Сигурно един ден,

ако книгата не свърши преди това, Форк щеше да стане новия Тед Бънди^[1].

Лидия редеше пасианси по цял ден, или се разхождаше в гората... дори се опита да рисува, но се оказа, че не може и две прави линии да направи. Толкова скучно не ѝ бе дори и в ученическите години, а те бяха кошмар за нея. Понякога играеше комар с персонала, или пък Брискола и Скопа с Мария, две прости игри на карти, които Мария усвои доста бързо. Дори и да искаше да чете, не можеше. Намери музикалната стая и ако не бе музикален инвалид щеше да се зарадва на това си откритие. Пианото я привлече, но не успя да се научи да свири на него. Нещо подобно на арфа така и не издаде правилният звук под пръстите ѝ. Имаше и виола, но до нея Лидия дори не се докосна. Колко ли още оставаше от романа? Нямахме как да проследи по сюжет, но едва ли бе много, защото в развързката Кристияна трябваше да е бременна в третия или четвъртия месец. Вечер се хранеше с всички, задължително присъстваха и двамата съседа, сякаш си нямаха собствен живот... ами те си нямаха наистина.

* * *

Веднъж Лидия реши да се изгаври и започна да говори за войни и политика, за да види познанията на събеседниците си за обстановката в момента.

Отговорите бяха толкова уклончиви, че ѝ стана ясно, че и те не знаят за какво говорят.

Родерик бе участвал в битки, но в кои и кога не се знаеше. Бил спасил краля и станали приятели оттогава, но, за Бога, кой крал от всичките?

Себастиан също се бил някога нейде си, но дотук и с него. Не блеснал, не направил нищо героично и все едно просто е марширувал. Нормално. Кристина, не се е задълбочила в него, той не бе важен.

Форк, естествено, не бе направил нищо важно в живота си. Все едно откакто се е родил просто е чакал да стане лошия. Защо? Какви са били родителите му? Кое го накарало да е такъв, какъвто е, също не се знаеше. Докато стигне до Ванеса Лидия тотално изгуби интерес.

Сега вече си помисли, че стигна до момента в книгата, където и автора се чуди какво точно да напише, за да стигне пълнежа за край. Помоли се всичко да стане по-бързо, защото много скоро щеше да тръгне да търси Бедлам^[2], ако лудницата съществуваше в този свят де, само и само да се махне оттук. Осени я идеята, че ако отиде някъде, където не е описано от автора, може и да се объркат нещата и да се върне вкъщи... но се оказва, че всичко извън фантазията на Кристина бе бяла страница, като книгите в библиотеката.

Лидия официално обяви отбой и просто зачака края, защото вече нямаше търпение за него!

* * *

Седмица-две — все същото. Тъпотия до шия. Лидия се зачуди, колко ли време ѝ остава? От Кристина нямаше ни вест ни кост, пък и на Лидия не ѝ се говореше с нея. Силата бе в нея, каквото и да кажеше или направеше тя нямаше никакво значение. Е, поне едно добро нещо имаше в цялата история, Кристина поне не е писала за инквизицията или за концлагерите. Лидия не бе фен на мъченията, особено ако се отнасяха до нея.

— Харесва ли ти беседката?

Лидия се обърна. Ах мъж ѝ. Не си бяха говорили от близо седем дни, а и последните им разговори бяха от типа „Добър ден“ — „Приятен ден“. Реши, че я е забравил, явно рано се бе зарадвала на това.

— Не много. Твърдо е. Не мислиш ли, че ако сложиш една-две възглавници задните ти части ще са ти благодарни? Пък и като застудее съвсем ще ми измръзнат яйчниците — нямаше такава опасност. Когато дойде зимата или щеше да се е превърнала в Урсула^[3], или щеше да си е пред Тв-то у дома.

— Не ме интересуваше преди много-много този дом. Нямаше защо да се прибирам тук.

— Ах, да, бившата ти лазеше по нервите, нали така? Защо просто не ѝ хвърли един хубав бой или не я пита какъв ѝ е проблемът?

— За насилие не исках и да си мисля, поне не физическо. Много по-голям съм от нея и можех да я нараня безвъзвратно. Относно

другото, ние така и не говорихме никога истински.

— Може би и в това е било проблема не мислиш ли? В подобни истории никога единия не е злодеят, а другия жертвата. А и не може тя да е била единствения негатив, защото в една връзка хората са двама. — Всъщност това важеше единствено за реалността, а този тук свят не бе такова нещo. Той е на Кристина и ако тя е решила бившата да е пълен изрод, това си остава факт и точка.

— Бях прекалено вгълбен в себе си и гнева си към нея, че да ѝ говоря, така че тук отново си права и двамата сме си виновни. Откакто се запознах с теб спрях да мисля толкова лошо за Александра. Аз дори не я познавах, но бях убеден, че я обичам, а тя ме е предала по най-долен начин.

— Значи съм направила едно добро дело, отървах те от злобата, така ли да го разбирам?

— Ти свърши доста добри дела... не съм те чувал да се смееш от седмици.

— Няма на какво. — На какво да се смее? Поставена пред цялата тази абсурдна ситуация, тя наистина не знаеше на какво точно да се смее. А преди можеше да се смее на всичко и най-вече на себе си. Сега нещата бяха различни, сега я налягаше меланхолията, а това не бе ново чувство за Лидия. Случваше ѝ се от време на време, за жалост.

— Тъжиш за братовчедка си ли? Липсва ли ти? Това ли е проблемът? — Родерик седна до нея и се поразмърда, за да види как точно ще се чувстват „задните му части“ и прецени, че Лидия е права относно беседката.

— Ще помислиш ли, че съм лош човек, ако кажа *не*? — *Не ми пука особено, мачо-мен, мисли си за мен каквото искаш.*

— Не... би ли трябвало?

— Да, трябва... поне така е прието. Но аз няма какво да направя, за да се променя, никога не се вгълбявам в нищо.

— Дори в любовта?

— Никога не съм била наистина влюбена, че да знам. Свиквала съм с хората, но влюбена — не. Обичам баща си, способна съм на такива чувства, но за тази лудата любов от романите, където хората едва ли не буквално чувстват физическа болка при липсата на другия... никога не съм имала и в интерес на истината не вярвам в такива глупости.

— Като се замисля аз също съм на това мнение.

— Ти? Скъпи, това просто няма как да е истина.

— Защо?

Защото не са те проектирали така, ето защо. Може и да си го мислиш, но до края на романа вече ще знаеш, че обичаш като луд. Няма как да го промениш... Но всичко, което Лидия каза бе:

— Защото така си устроен, според мен!

— Мисля, че обикнах теб...

— Жалко за теб, защото не ти подхождам.

— Това, за жалост също го виждам. Така и не сме си говорили досега истински двамата? Защо?

Защото беше предназначен за друга.

— Не знам, не сме изпитвали нужда, явно.

— С брат ми какво се случи? Признавам, че за момент наистина полудях от идеята да сте заедно, а и когато той ми каза, че искаш бебе, ми идеше да ви убия... Аз не знам какво ми стана. Не наранявам роднините си по принцип и преди бях готов да дам дясната си ръка за него, но с теб... предпочитам и тримата да страдаме, но не и двамата да сте щастливи. Но сега, когато те виждам как заляняваш толкова дни, реших, че не мога да съм чак толкова подъл.

— Благодаря ти, но аз и брат ти също не сме един за друг.

— И аз мисля така, но всички толкова бързо се променят около мен, че ми се струва, че вече не познавам никого.

— Да, това чувство ми е познато.

— Мога ли да те помоля за нещо, ще бъда много щастлив ако кажеш „да“.

— Зависи какво искаш! — но Лидия знаеше, че няма да е нищо лошо.

— Да започнем отначало, да бъдем първо приятели. Няма да те насилвам за нищо и ако все пак се решиш, можем да се оженим. Аз също мога да ти дам дете.

— Добре. — Какво може да загуби, когато решенията взима само тя? — Напълно съм съгласна с плана ти. Може и да не намерим истинската любов, но поне може да сме приятели. Веднъж вече ти го предложих, ти отказа...

— Тогава бях друг!

— Да, аз също. Приятели! — Лидия протегна ръка, но вместо да я стисне Родерик вдигна пръстите ѝ към устата си и ги целуна, докато я гледаше в очите. О, кавалерите щяха много да ѝ липсват.

* * *

Минаха още три дни. Всеки ден Лидия и Родерик си говореха или играеха карти. Родерик ѝ призна, че не му се отдава аритметиката, а Лидия му показва няколко трика от казината, с които да смята бързо и без да бърка. После започна да му преподава и по-сложна приложна математика, като му обясни, че цифрите са в основата на всичко. Той буквално попиваше информацията като гъба. Сигурно, защото преди никой не се бе занимавал с ума му. Знанията му бяха доста ограничени, което остави много свободно място за нови. Лидия винаги е била на мнението, че човешкия мозък е като хард диск — може да побере едва толкова информация, колкото капацитет има, затова никой не можеше да разбира от всичко.

И въпреки, че започна да се привързва към мачо-мен, Лидия все още се чувстваше страшно отегчена. Поне на вечерите двамата водеха диалог, различен от належащите проблеми, които сега липсваха, защото бяха стигнали до задънена улица.

* * *

Една вечер, преди да си легне, вече не знаеше колко време е минало, толкова еднотипно протичаше всичко, Кристина се появи. Не изглеждаше щастлива, това бе очевидно, но Лидия напълно игнорира факта, като си призна, че е толкова спряла, че нищо не я вълнува истински на този етап.

— Нарочно ми проваляш книгата, нали?

— Не знам, така ли правя? Не забравяй, че аз съм част от нея, а не авторът. Какво да направя? Най-много да ударя някого, или да приспя с някого, та ако няма сюжет, поне да има секс и насилие.

— Искам нещо друго, трябва история, трябва интрига... но ти провали всичко. Откакто дойде разби главните интриги в романа ми.

Така не се прави, не държи в напрежение, трябва нещо да се измисли.

— Интригите ти бяха толкова прозрачни, че от страница едно читателя знае какво ще се случи. Това не е твоя грешка, всички любовни романи са устроени така. Колкото и трудности, лъжи и каквото там още измисли автора им, двойката е ясна, финала също. Хората затова и четат такива неща, защото знаят, че всичко ще е наред в крайна сметка, не като в истинския живот.

— Значи признаваш, че творбата ми не е толкова лоша.

— Никога не съм казала, че е лоша. Истината е, че просто е прекалено същата като другите.

— Тогава направи нещо!

— Аз? Какво искаш от мен, момиченце? Не мога да направя нищо, защото сюжета ти можеше да се побере в двайсет страници, но ти го разпъна на петстотин. Тъй като аз набързо оправих „интригите“ още в началото всичко свърши доста бързо. Ти се опита да вмъкнеш още, като направи и убийство, но и това не ти се получи. Какво още, за Бога, може да роди съзнанието ти? И отсега ти казвам, ако докараш граф Дракула^[4] в романа, той пак ще си остане муден и сучен. По-добре свършвай с това и ме прати у дома.

— Иска ти се много, нали?

— Да, моля те! Бих си пръснала мозъка от скука! Можеш да опишеш вътрешностите ми в цяла глава, как се стичат по стената — Лидия се усмихна, като си представи описанието на хартия.

— Не, много е рано, трябва още нещо. Като цяло сега книгата е празна, няма любов, не останаха истински злодеи, пък и ти не си Кристияна и не можеш да направиш хората по-добри, точно обратното ти си лош герой, да, така трябва да е. Което означава, че трябва да ти се случи нещо лошо...

— Така, първо не ме заплашвай! Второ, аз ти останах единствения главен герой от женски пол в историята, като не броя перачките и Ванеса, защото си ги измислила толкова зле, че просто няма как да се впишат, а Мария прилича повече на мъж от Форк. Така че, ако ме заплашваш или погубиш, ти ще загубиш и единствената жена в картинката. Ако пък си решила някой да ме отвлече и мъжът, който ме спасява да се терзае в продължение на пет глави какво може да ми се случи и да разбере колко дълбоко ме обича през това време...

Господи, това е още по-голяма скука и от сегашното положение. Моля те, Кристина, отново, върни ме въкъщи! Това вече е прекалено.

— Давам ти два дни да измислиш нещо, за да оправиш книгата ми, ако не, ще го направя аз и не съм сигурна дали ще ти хареса моята идея.

— Какво можеш да ми направиш, келеш, най-много да пукна, но аз вече съм виждала Ада и не се страхувам от него. Адът е тъпата ти книга!

— Много ми се иска да не се отнасяш така с историята ми! Два дни, Лидия, има още време преди края, трябва да измислиш нещо и се постарай да е добро.

Кристина изчезна. Лидия поклати глава и седна на леглото. Можеше да превърне книгата в порно, с диви оргии и малко диалог. Това можеше да запълни доста страници, с нейната фантазия по тази тема. Но Лидия не искаше да улеснява Кристина. Доколкото я познаваше, щеше да измисли пълна простотия, но в интерес на истината и това бе по-добро от сегашното положение.

* * *

Настана края на втория ден. Лидия естествено изобщо и не мисли за бъдещи проблеми, които да създаде в романа и просто ядеше заедно с мъж си и брат му. Себастиан нямаше нищо против, че между тях нещата просто спряха. Как би могъл да има, като му бе отредено да е поддържаща, а не главна роля?

— Утре искаш ли да направим покер вечер?

— Да, искам, Род — откакто станаха приятели Лидия му казваше по име, това му хареса, на нея също. За изминалите два дни говориха за какво ли не, дори за секса и грешките, които допускаха половете първият път, когато си лягаха заедно. Род й каза, че мрази, когато жената започне да хапе. Където и да е. Не обичаше да го хапят нито по ушите, нито по зърната, нито по рамото и най-вече на едно много специално място. Лидия му каза, че не обича, когато вземат да й мачкат зърната или да ги стискат или да ги захвапват или какъвто и да било по-остър контакт към тях. Имаше малки гърди, но това не значеше, че трябва да й откъснат половината. Двамата си казаха кой какво харесва

и какво не, Лидия го направи напълно като нормален разговор, но Род всъщност едва не помоли да си записва, защото тази информация му трябваше за друго. Всеки може да се досети за какво точно.

— Може скоро и пикник да направим, какво ще кажеш?

— Все едно! — Лидия сви рамене. *Не се знае какво ще стане утре, може и да падне метеорит и всички да се превърнем в зомбита. Или пък да ни нападнат извънземни, или дори може да започне нова чумна епидемия.* От една страна, без да си го признава открито Лидия, се зачуди какво наистина ще роди мозъка на автора. Това ѝ бе леко интересно и имаше малък момент на очакване, но тъй като познаваше Кристина не вярваше да е нещо ново и оригинално. Първо, това просто не се правеше в любовните романи и второ, и много важно, не пасваше на самата Кристина. Сигурно щеше да е някоя мелодрама, може пък Ванеса да се влюби и новата му изгора да се падне психопат убиец стил Декстър Морган^[5]. Или пък Себастиан да се влюби и неговата дама да се окаже Илзе Кох^[6]. Или Форк да изперка тотално и да се превърне в Джейсън Ворхис, само че откъде да вземе хокейна маска в тази реалност? Без да иска Лидия започна да мисли различни сценарии и се отнесе от компанията. Това не бе ново за нея, тя или говореше, без да си поеме дъх, или мълчеше като пън, така че нито един от двамата ѝ събеседници не се учуди на мълчанието надвиснало над масата.

От друга страна Родерик реши, че тази вечер ще помоли Лидия да правят секс, с изследователска цел разбира се. Уж да проверят дали ще си паснат в леглото... той бе убеден, че ще си паснат. Щеше да направи точно така както тя поиска и щеше да ѝ каже той какво иска. Това бе доста по-добър вариант от това да спи с невинна девственица, която да я е срам дори да го докосне, камо ли да му... как го каза Лидия, а да — камо ли пък да му направи „свирка“.

Ами ако Кристина наистина ме обяви за вещица? Това Лидия си помисли неведнъж. Не ѝ се искаше да я изтезават, за да си признае връзката с дявола и после да я изгорят жива. Че изпитва болка, тя го установи още като си отвори очите в този роман, така че щеше доста да боли да те запалят жива. Лидия не се чувстваше като мъченик, ама изобщо. Не ѝ се нравеше идеята да я боли и със сигурност щеше да крещи с цяло гърло, ако нещо такова ѝ се случи. *Ако четеш това, Кристина, да не си го и помислиш! Ще си тегля ножа преди началото и край с плана ти!*

— Лидия, след вечеря, може ли да поговорим?

— Какво, Род, разбира се, няма проблем. Може и сега да говорим! — Себастиан се изкашля, сякаш Лидия не разбираше, че той пречи на така наречения разговор. — Да, Род, ще говорим няма проблем — усети се все пак тя.

Вечерята свърши, както започна — в тишина. Лидия и Род останаха сами в кабинета му. Той й наля чаша вино, и двамата седнаха един срещу друг, той зад бюрото, тя пред него. Приличаше на среща с адвокат.

— Искам да те помоля да ми направиш една услуга, само ако искаш... естествено... и отсега ти казвам, че това няма да ни натрапи никакви задължения ако не искаме двамата с теб, естествено. От доста време си го мислех и мисля, че сега е времето да стане това, та преди да кажеш каквото и да било и да се ядосаш първо... искам да помислиш и тогава да вземеш решение. Бог ми е свидетел, че досега бях доста търпелив и ако нещата не се развият така както ги искаме просто никога повече няма да се повтори и... — Род продължи да си говори сам, а Лидия си изпи виното. Искаше още, но трябваше да го прекъсне, а се уплаши, че ако го направи той ще започне отначало, а вече десет минути се опитваше да каже нещо, но тя така и не разбра за какво, по дяволите, говори той — ... и така, какво мислиш?

Очакваше и отговор? Какъв беше въпросът?

— Аз не съм сигурна, че...

— Аз си мисля пък, че това е единственият вариант да видим докъде може да го докараме...

— Кое?

— Отношенията ни разбира се, кое друго?

— Господи, Род, за какво ми говориш? Дори не разбрах!

— Искам да правим любов, за да видим дали си пасваме и в леглото. Отново ти казвам, ако не ти хареса няма да се повтори, същото е и ако на мен не ми хареса. Може да си останем приятели, може да станем любовници, а може просто да приемеш предложението ми за брак. Ти избираш, но не ми отказвай, аз мога да те направя много щастлива... в леглото.

— Добре.

— Наистина мога да бъда много добър, особено ако ми даваш насоки, аз ще направя същото, ако се наложи и... добре ли каза?

— Да, Род, ела довчера в стаята ми и ще видим какво ще излезе. Вземи и бутилка вино и някоя и друга пура, защото ми се пие и пуши, става ли?

— Да, аз... — Мислеше, че ще се опъне поне малко, дори само от срам. Но не, тя просто каза „да“. Почувства се леко разочарован, но в същото време много доволен. Довчера щеше да спи с Лидия... Имаше чувството, че никога досега не е правил секс и тази вечер щеше да му е за пръв път.

От друга страна Лидия отдавна искаше да си легне с мачо-мен, но тъй като той я улесни като сам ѝ предложи, нещата се развиха добре. Не можеше да не се почувства поласкана от факта, че половината герои от книгата я искаха, пък и другата половина бяха гейове и неориентирани садисти... тя се възгордя още повече. Така, довчера щеше да пие, пуши и ходи по мъже, все едно е петък вечер. Утре щеше да види какво е измислила авторката и после да се чуди да се смее ли, да реве ли... това утре. Довчера — парти-и-и!

[1] Тед Бънди — Тиодор Робърт „Тед“ Бънди, роден Тиодор Робърт Коуел, (24 ноември 1946–24 януари 1989) е американски сериен убиец, изнасилвач, некрофил, убил и изнасилвал голям брой млади жени и момичета през 70-те (основно между 1974 и 1978 г.). — Б.авт. ↑

[2] Бедлам — официално име: Батламска кралска болница. Известна психиатрична болница в Лондон. — Б.авт. ↑

[3] Урсула — става въпрос за злата вещица от „Малката русалка“ на Дисни. — Б.авт. ↑

[4] Граф Дракула — Влад III Дракула, наричан и с прозвището Цепеш. Свързаните с него легенди и суеверия стоят в основата на романа на Брам Стокър „Дракула“. — Б.авт. ↑

[5] Декстър Морган — измислен герой в три от романите на американския писател на криминални романи Джеф Линдзи. През 2006, романите са адаптирани в телевизионен сериал с името „Декстър“. В него, ролята на Декстър се изпълнява от Майкъл Хол. — Б.авт. ↑

[6] Илзе Кох — жена на Карл Ото Кох, командир на нацистките концентрационни лагери Бухенвалд (от 1937 до 1941 г.) и Майданек (от 1941 до 1943 г.). Тя била един от първите видни нацисти, съдени по-

късно от американската армия. Редица източници потвърждават слуховете за садистичните ѝ наклонности. — Б.авт. [↑](#)

ГЛАВА 11

Лидия бе в плътна нощница, не я бе срам от себе си, нито я бе срам от голотата, но трябваше първо да предупреди мъж си, че прилича на японски мафиот, преди да я опъне на задна. Не се вгълби в тази мисъл, пък и той вече подозираше за обещата ѝ. Добре че нямаше навика, като повечето девойки, постоянно да си играе с нея, така всички отдавна щяха да разберат за какво става въпрос. Така, сега щеше да дойде мачо-мен да пийнат и да си легнат... ами не беше толкова лошо като за първи път, въпреки че напълно банално. Но какво от това? Поне щеше да си прекара добре.

Родерик влезе, без да чука, усмихна ѝ се и седна до нея на килима срещу камината. Лидия не бе по романтиката, но така или иначе се намираще в любовен роман, защо да не го направи като хората — пред камината с виното и прочее. Тя също се усмихна, добре де — стана ѝ драго, че ще го направят по този начин. Импулсът липсваше, като част от всичко, но пък от друга страна защо да не е мило?

— Притесняваш ли се? — попита той.

— В интерес на истината, да!

— Това ти харесвам, никога не увърташ и винаги казваш истината.

— Невинаги. — *Не съм ти казала, че си плод на недоразвито съзнание.*

— Както кажеш! За какво си ме лъгала, тогава?

— Не си спомням... но човек винаги казва поне по една лъжа, със или без да иска, това е сигурно. — *Моля? Какви глупости дрънкаше пък сега? Ако беше друг тип човек, щеше да ѝ стане криво, че му говори такива неща и го баламосва от самото начало, но на Лидия такива простотии не ѝ действаха. Трудно бе да се почувства виновна, а пред такива същества, като тези тук — още по-малко.*

Родерик се присламчи по-близо до нея и изпъна крака, наля по една чаша вино и запали една от пурите, след което я подаде на Лидия.

Тя си опъна и въздъхна доволно. Камината не беше запалена, защото бе доста топло, а това я лиши да гледа огъня докато се чуди какво точно да каже и как да го каже.

— Аз имам да ти споделя нещо, преди да започнем... имам нещо на гърба — започна да пелтечи, също като Род в кабинета.

— Какво по-точно? — изгледа я подозрително. *Кой знае какво си мисли в момента.*

— Ами... дракон.

— Дракон?

— Татуировка, направена е много добре, струваше ми страшно много пари, красива е.

— Разбирам. И какво от това?

— Ако ти го бях казала като се срещнахме, как точно щеше да реагираш?

— Не точно така, уверявам те. Мисля си, че станах съвсем друг, откакто те срещнах. Дори не мога да си спомня как съм мислил преди теб. Все едно живота ми се дели на две: преди Лидия и след Лидия.

— Не говори така, надявам се да не е истина. — *Ами ти преди не се живял, как искаш да се чувстваш? Родил си се в момента, когато влезе в къщата на чичо Скрудж и мисис Клаус. Което значи, че всъщност си девствен... ами да, мислил си си, че си правил секс, но всъщност никога не си го правил наистина. Аз ще съм ти първата, ще си те моделирам както аз си знам... това не е лоша идея.*

— За какво мислиш, Лидия?

— Ами за глупости. — *Как щях да ти обясня, ако имаше химена, защо има кръв, след като си мислиш, че си спал с половината курви в квартала?*

— Аз ти харесвам като мъж, нали?

— Да, а аз харесвам ли ти като жена? — Боже, какви глупости говореха. Щом като са решили да правят секс, как да не се харесват? Държаха се като тийнейджъри, направо жалки. Лидия изпъна ръка и го погали по врата. По принцип не харесваше руси мъже, но пък това ги правеше по-малко космати, а както вече знаем тя не харесваше косматковци.

От своя страна той доближи лицето си до нейното и я целуна по устните, но без език, после се отдалечи малко и леко ги близна, тя отвори уста и тогава вече той ѝ се натрапи. Веднага разбра, че отново

се опитва да ѝ извади сливиците и се отдръпна, но остави устата си до нейната и зачака. Тогава тя го целуна. Погали езика му със своя, той ѝ отвърна и така двамата започнаха да се гаят с езици.

В другите книги авторите все описваха целувката като секс с уста. Лидия се сети, как са изразяваха, че мъжа „имитирал акта в устата“ на горката девица. Ако така се целуваха по книгите, Лидия разбра защо Род не можеше да го прави досега.

— Това ми харесва — каза той, — може ли да ме погалиш, докато си говорим? — попита като се отдръпна от нея. Не бързаше, тя също, защо да го правят в крайна сметка? Лидия се облегна на него и започна да го търка през панталона. Сети се какви епитети слагаха авторите в своите литератури, сякаш ги бе страх, че ще си омърсят романа ако назоват анатомичните органи с истинските им имена. Например мъжете имаха: меч, достойнство, дърво, ствол, копие... всякакви глупави имена. Жените пък имаха: пещера (ха-ха, това бе един от любимите ѝ тъпизми), листенца, бутони и не знам си още какви обекти, които описваха какво имат долу между краката. *Моля те, Кристина, ако пишеш за тази вечер, не наричай вагината ми пещера, а пениса му меч и не ме карай да падам от леглото докато ме лижеш, защото изобщо няма да се кача на него.*

— Пак се замисли нещо?

— Знаеш ли, преди никога не ми се бе случвало да се отвее така, но откакто съм тук става почти постоянно. Мисля, че е заразно.

— От кого си се заразила?

— От всички. Може ли още вино?

— Да... — докато Лидия си отпи Родерик плъзна ръка от врата ѝ и се спря на едната гърда. Обхвана я и установи, че пасва в ръката му. Гърдите ѝ не бяха толкова малки, колкото изглеждаха. Помачка я малко, без да използва сила или да търка зърната ѝ с пръсти, защото знаеше, че това не ѝ харесва. Спусна се надолу към изпъкналото коремче и се спря на слабините ѝ. Ръката му просто остана там, без да прави нищо повече.

— Знаеш ли, харесва ми да си говорим, това ми се случва за пръв път с жена. Знаем, че искаме да имаме дълга любовна игра и всичко останало, но ми се натрупа доста напрежение, докато те чакам, може ли да го направим сега, а после да повторим по друг начин?

— Мисля, че е добра идея.

— Ами, мисля, засега аз да съм отгоре, да го направим машинално, без да влагаме нищо в това, а после вече ще...

— Използваме фантазия?

— Да, точно това исках да кажа.

— Ами добре... — Родерик я натисна да легне на килима, повдигна нощницата ѝ до пъпа и легна отгоре. Отвори си панталона и насочи пениса си към входа на влагалището ѝ. Влезе бавно, погледна я в очите и започна да се движи леко и доста неуверено. Лидия също го гледа в очите, но някак си не чувстваше нищо.

— Ако завъртиш малко таза... да, така е добре. Чакай така... — Спусна ръката си надолу и започна да се стимулира сама, докато той си правеше своето. — Някак по-бързо не може ли, бавното темпо никога не ми е харесвало?

— Мога, да, но ще свърша доста бързо в момента. — Не можеше да повярва, че си говорят така спокойно докато правеха секс. Това никога не му се бе случвало, но истината бе, че много му хареса.

— Нищо, ако ме изпревариш ще ми помогнеш да свърша, става ли? — Той кимна и започна да се движи точно както обичаше. Яростно и бързо. Хвана краката ѝ за опора и даде напред. Лидия си помисли, че мина от първа на пета за секунда, но пък ѝ хареса. След три минути тя се докара до оргазъм след още една и той изрева. Погледнаха се в очите и започнаха да се смеят.

Това бе неговият най-добър първи път с нова партньорка! Заспа след две минути до нея, ухилен. Лидия заспа след още две, също доволна, даже и не се впечатли от факта, че не продължиха за тази вечер... но сигурно друга едва ли щеше да има!

* * *

Кристина не закъсня, за жалост на Лидия. След вечерта прекарана с Родерик, той замина уж по работа, каква не ѝ каза, но Лидия бе убедена, че Кристина стои зад това. Той трябваше да отсъства седмица, но изчезна яко дим за два месеца. Краят на книгата приближаваше и Лидия не знаеше, какво е замислила автора този път. Дали не е убила и главния си герой? Направи го с Крис, какво ѝ пречеше да го направи и с него?

В интерес на истината Лидия започна много да харесва мачо-мен, дори си призна пред себе си, че е хлътнала. Защо да не са заедно докато е тук, или докато не се превърне във вещицата? Притесняваше се за него, защото се убеди, че той най-вероятно вече е мъртъв. Това не я разстрои много, защото знаеше, че скоро всичко ще приключи, но не можа да отрече, че ѝ липсва. Свикна с него!

Другият ѝ проблем бе скуката. Сега Себастиан се вайкаше като стара баба за брат си и много се подразни от факта, че Лидия остана напълно спокойна. Така, сега проблем номер едно в романа бе къде се е дянал главния герой? Всички се тюкхаха и молеха, но никой не предприе абсолютно нищо интересно. Властите разпитаха цялата къща и се правеха, че търсят изчезналия Родерик, но Лидия знаеше, че просто няма да го намерят. Никога не ставаше така в книгите, полицаите никога не можеха да си свършат работата като хората. Авторите толкова подценяваха силите на реда, че човек можеше да си рече, че всички са идиоти. Ако полицията се състоеше и в реалност от такива глупаци, престъпниците щяха да управляват света... е, добре де може и така да бе в действителност.

Форк постоянно си говореше с нея, както и Ванеса, докато брата напълно я игнорира от живота си и започна да я гледа лошо. Прекарваше повечето време сама и се пънеше да измисли какъв ли сценарий ѝ е приготвила Кристина. Липсваше ѝ времето прекарано с мачо-мен, но не го показва, защото бе напълно убедена, че авторът ще ѝ направи някоя мизерия, като разбере. Два месеца в нищото, дори и да искаше, сега не можеше да запълни времето си с нищичко. От една страна си помисли, че Кристина пак се е провалила в опита си да направи драма. Нямахше какво да се прави, говореха се едни и същи тъпотии относно съдбата на главния, но общо взето не се случваше нищо интересно, а книгата бе към финала. Скоро всичко щеше да свърши, поне с това се утешаваше Лидия.

— Ето къде си била, по цял ден седиш тук! — каза брата-вечен съпорт, докато сядаше до нея. Отново щеше да ѝ говори за Родерик, това бе от ясно по-ясно, а Лидия вече много се дразнеше от такива разговори. Едни и същи, нищо ново под слънцето... — Дойде писмо от родителите ти, ще ни посетят тези дни, явно са разбрали, че брат ми липсва... — той замълча театрално. Откакто Родерик изчезна, всички се върнаха към първоначалните си образи. Форк стана злобен към

всички, освен към нея естествено, Ванеса започна постоянно да се цупи и дразни, Мария вървеше като робот и само се вайкаше за господаря си, Себастиан приличаше на квачка, която не могла да си опази яйцата.

— Крайно време беше! — *Два месеца? Пощата на Кристина е по-бавна и от самия ѝ замисъл.*

— Какво искаш да кажеш с това? — попита намусено Себастиан. Как ѝ беше писнало да се държи с нея така, сякаш тя собственоръчно е нарязала брат му на малки парчета и го е оставила в буркани долу в мазето.

— Нищо...

* * *

Чичо Скрудж и мисис Клаус дойдоха още на другия ден. Доста бързо според Лидия, но знаеше, че романа наближава края си, затова действието сега щеше да се развие малко по-динамично. Ако имаше някакъв замисъл, естествено. В любовните романи процедурата бе винаги една и съща. Начало, което уж да те грабне, а всъщност е повествование с малко история за героите... Средата — леко скучна, пълна с дълги разговори и никакъв екшън. Но като дойде края в две глави, се вършеха толкова неща, че човек не разбираше и половината от това, което става. И после „Гранд Финале“. Тъй като Кристина черпеше опит от най-скучните и банални автори, Лидия не се и съмняваше, че и тук нещата ще стоят по същия начин. Какво точно ще стане не знаеше, но не се и надяваше да е нещо оригинално.

Седяха в салона и я чакаха, така ѝ каза Мария. Лидия всъщност се зарадва. От толкова време бе сред едни и същи хора, че вече ѝ прилошаваше като ги види. В любовните романи нямаше много герои, защото това трябваше да накара автора да пише излишно за други хора, а не за любимците си — Върджин Мери и Конан^[1]. Ако и се мяркаха други персонажи, не се спираше на тях, и те оставаха като дърветата в гората — просто пълнеж!

Никак не си учуди на факта, че всички я чакаха толкова нацупени, че чак бяха смешни. Тати въртеше очи, мама-меца сви още повече и без това свитите си устни, а Себастиан си придаде ядосан и

дори раздражен вид. Лидия отново се почувства като в третокачествен филм, където героите постоянно гледаха в камерата и правеха физиономии според сценария, които трябваше да минат за талант. *Отново в началото*, помисли си Лидия. За момент всички започнаха да се държат някак по-естествено, но това бе до времето, в който главния изчезна.

— Искам да поговорим, дъще! — каза тържествено и злобно чичо Скрудж.

— За какво, папа? — дали така се обръщаше към баща си Лидия в романа? Не знаеше, но и без това не я вълнуваше!

— Репутацията ти е напълно съсипана, този път мина границата напълно. След като се е случила трагедията с Кристиана, Господ да дава мир на праха ѝ, ти е трябвало веднага да се прибереш вкъщи и да дочакаш деня на сватбата в дома на родителите си, а не да останеш в дома на ерген, който живее единствено с брат си.

О-о-о, я си гледай работата! А ти защо не дойде да ме прибереш досега, Доналд? Лидия се усмихна, но никой не разбра защо... как да им каже всъщност? Това, което каза баща ѝ, лирическият ѝ баща, никак не я учуди. Кристина вече го намекна веднъж. Да, изсмукваше проблемите от пръстите си, това е ясно. Как автора щеше да обясни на читателя, че родителите бяха заебали отрочето си за толкова време и сега изведнъж са се сетили, че имат дъщеря? Може би наистина Лидия трябваше да измисли сюжет за края, а не да оставя подрастващата авторка да прави каквото си иска. Отново!

Минута мълчание. Себастиан гледаше все по-зле Лидия. Какво ли се въртеше с ограниченото му съзнание?...

— За да не разрушим тотално репутацията на лейди Омбре, единствения вариант, който в момента ми идва на ум е двамата с нея да се венчаем...

— А ако брат Ви се завърне?

Себастиан почервения. Това трябва да представлява гняв. За какво ли се ядосваше пък сега? Лидия гледаше ту единия, ту другия и отново се почувства като на първия ред на лоша пиеса.

— Това какво общо има с положението?

— Брат Ви е наследника на всичко това, като първи син. За жалост едва наскоро разбрахме, че сте затънали в дългове и затова той е предложил брак на дъщеря ни — за да се докопа до зестрата ѝ. Ако

нещата седяха по друг начин, никога не бихме разрешили този брак, но тъй като доброто име на Лидия е опетнено не виждам друг вариант, освен да се сродим.

— Аз все още не разбирам какъв Ви е проблемът?

По мълниците, които хвърляха очите му, Лидия разбра, че той много добре знае какъв е проблемът. Драмата е пълна.

— Проблемът е, че ако брат Ви се върне, дъщеря ми става жената на втория син, абсолютно неприемливо.

— И какво предлагате, милорд?

— Ако брат Ви не се появи до месец, Вие и дъщеря ми ще се венчаем, но преди това официално ще обявите, че е мъртъв! — *Та-та-та-дам!*

Да, сега всички се погледнаха един друг в очите, всеки мътец нещо в мозъчето си и отправил втренчен поглед в някого. Лидия се ухили като идиот, Себастиан естествено го прие, все едно тя е целяла точно това, още от самото начало. Тати отправи изцъкления си поглед към нея.

Не можеше повече! Тази сапунка ѝ дойде на нагорно. Стана и си тръгна от стаята, без дори да каже дума. *Кристина, сега какво, а? Ще взема брата за мъж и той ще ме намрази до края на живота си или точно обратното — ще разбере накрая, че всъщност ме обича лудо? Не, книгата стана от банална по-банална. Добре-е-е, както искаш, само по-бързо го привършвай, защото накрая наистина ще нареже някого на парчета, та поне да има малко динамика... мога да убия иконома примерно...*

[1] Конан — Конан Варварина е герой, който присъства в произведенията на няколко писатели. Той е варварин с необикновена сила от суровата северна страна Кимерия. Дълги години той скита по света, живеейки като крадец, наемник, бандит и пират. Накрая със силата на мечта си завладява великото царство Аквилония и се възкачва на трона му. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 12

— Господаря се върна — изкрещя Мария на Лидия, докато втората уж се приготвяше за сватбата си, която трябваше да се състои на другия ден. Днес Себастиан официално щеше да обяви брат си за мъртъв и утре щяха да се венчаят. Не си говореха, той винаги я подминаваше като я види. Ванеса и Форк я поздравиха за успеха ѝ, като ѝ казаха, че плана ѝ е отличен. *Какъв план бе хора?*

Лидия се ухили, блудния син се завърна точно в правилния момент. Нито ден по-късно. *Кристина, наистина благодаря, че не си го затрила, но това вече е прекалено. Какво ли щеше да стане сега? Дали в крайна сметка аз ще съм главната ти героиня и ще се взема с мачо-мен и ще заживеем дълго и щастливо? Себастиан ще ми се извини и всичко ще е прекрасно!*

Най-вероятно това бе планът на автора, при липса на друг женски индивид. *Да, добре, щом е така нека стартираме, но преди края на книжлето ми дължиш още една любовна сцена, че пак останах на сухо доста дълго време.*

* * *

Лидия влезе, отново, в прословутия салон, където до преди месец се проведе „сериозния“ разговор относно нейната така наречена репутация. За изминалото време не се случи нищо интересно, но пък тя се забавляваше като наблюдаваше новите участници в пиесата — мама и тати. Те гледаха злобно всички, държаха се отвратително с персонала и Себастиан, но естествено бяха супер мили и загрижени за чедото си, което пък настрои всички позитивни герои срещу нея. Лидия не говори много тези дни, искаше ѝ се да си вземе пуканки и по време на вечерите да седне пред масата и да си гледа сит кома. Започна тайно да се присмива на ситуацията и да се чуди какво е замислила авторката. Трябваше да се признае факта, че Кристина не я посети и не

й каза какво ще стане, остави лек момент на изненада в съзнанието на Лидия.

В салона бяха мама-меца, червена като рак, явно силно развълнувана. Чичо Скрудж, с абсолютно същото лице като жена си. Себастиан, напълно спокоен и доволен. И как иначе? Главната роля отново му се отнемаше и той можеше да се върне на второ място, където се чувстваше най-добре. Родерик, който дори изглеждаше леко виновен... за какво ли? Лидия се зарадва като го видя, но разбира се, не се издаде. Кой знае какво щеше да си помисли Кристина като я види доволна? Тили? Тази пък гъска какво търсеше в стаята? Бе облечена доста добре, за разлика от началото, където си бе в дрехите на типична камериерка. Сега Лидия установи, че девойчето е доста хубаво, просто в началото на книгата тя не бе важна и освен циците, които вървяха пет минути пред нея, Лидия не забеляза нищо друго. Да, Тили беше красива, но както вече се знаеше, с мозък като грахово зърно, но сърце толкова чисто, че човек може да се огледа в него.

— Това е абсолютно неприемливо! — крякна Доналд Дък. *Кое? Още изненади? Добре!* Лидия се настани на канапето и зачака стоящите прави, Себастиан и Родерик, да обяснят какво ще стане сега. Течеше времето на развързката. В момента трябваше да се терзае от въпросите: Къде бе той? Защо не се е върнал толкова време? Какво му се е случило?... И такива простотии. Макар Лидия да бе любопитна, всъщност бе насочила вниманието си към мачо-мен и въртеше в ума си каква втора любовна сцена ще имат за финал. Щеше да е дълга и страстна, точно така. Докато кроеше плановете си, какво да причини на мъж си, Родерик проговори:

— Лидия, толкова съжалявам за всичко, което стана, просто не мога да ти опиша с думи, колко много...

Изглеждаше гузен. Преиграно гузен. Господи, и той се беше върнал към първоначалната си роля. Дали можеше пак да го поправи? Себастиан изсумтя подигравателно, все едно Лидия не заслужаваше такива думи от страна на брат си. Лидия го погледна косо.

— За какво точно съжаляваш, Род?

— Женен съм! — *Ахам... Кристина заместила си ме! Гад!*

— За кого? — Лидия погледна към Тили. Тили?! Гъската с гърди по-големи от акъла? Това ли е новата главна героиня на Кристина? Ами добре де, хубава е, с гъстата си, нетретирана коса, тъмни очи с

овчи поглед, леко влажен, все едно всеки момент ще ревне, чиста и бяла кожа и зъби (това е задължително, нищо че няма хигиенни навици)... слаба... Как си носеше гърдите, без да се прегърби? Но естественото и най-важно нещо — *невинна и онеправдана*. Каква ли лоша съдба досега е имала новата Кристияна? Чия дъщеря е тя, защото няма начин да е обикновена слугиня вече, иначе няма как да вземе богатия принц, така просто не се правеше в такива истории... *Добре, Кристина, печелиш, точно пък нея не я очаквах да изгрее на сцената.*

— Нападнаха ме! Бях тръгнал към родителите ти, за да им кажа кога ще насрочим дата за сватбата и съответно да им кажа, че двамата се разбираме добре и че ти си добре. Нападнаха ме крадци. Паднах от коня си и съм загубил съзнание, явно крадците си помислили, че съм умрял, взеха нещата ми и ме оставиха така на пътя... — *Да, тъпите крадци! Не се ли сетиха да му проверят пулса, тъпаците?*

— ... Тили ме намерила и ме лекувала в продължение на седмица, имах треска... — *Как, за Бога, от удар на главата ще имаш треска? Сътресение, главоболие — да, но треска?*

— ... когато се събудих не знаех кой съм не помнех нищо... — *Амнезия? Естествено, как иначе?*

— ... Тили не ме разпознала в началото и мислела, че съм обикновен човек... — *Защо, сега Бог ли си?*

— ... Каза ми, че докато не се оправя, мога да остана при нея, тя работела в богаташка къща и имала средства засега, докато си възвърна паметта... — *Бедна слугиня със собствен дом, как не!*

— ... Отначало не исках да изпитвам нищо към нея, защото не помнех кой съм, дали имам жена, деца... — *Естествено, че в началото ще се опънеш!*

— ... Но нещата просто се случиха, и една вечер аз я обезчестих... — *Ехо-о-о, слугините по това време си вдигат полите наляво и надясно. Каква чест? За какво бърбиш, бе човек?*

— ... Не можех да спра чувствата си, а и вече реших, че никога няма да разбера кой съм в действителност и затова ѝ предложих брак. Виждах живота си с нея, щях да си намеря работа и двамата да живеем щастливо... — *И каква работа точно щеше да работиш?*

— ... След сватбата, преди около десетина дни, паднах по стълбите... — *Какво, къщата на бедната прислужница е двуетажна? Сериозно, Кристина?*

— ... И си спомних всичко... — *Естествено, добре, че не те е ритнал кон, за да си спомниш! Щеше да е по-смешно, поне.*

— ... И веднага тръгнахме с Тили насам. Знам, че тя няма зестра и с брака си ще предизвикаме скандал... — *Вече ми идва в повече, млъкни!*

— ... Както и факта, че и аз като нея нямам пари...

— Не се притеснявай, братко, все ще измислим нещо! — ухили се доволно Себастиан. *Може ли да не изглежда като котка с купа сметана в момента?* — Тили, добре дошла в семейството, сестричке! — разпери широко ръце.

Гъската, съответно се разрева и се хвърли в прегръдките на брата.

Лидия не каза нищо. Отново, за пореден път мълча като пън. Историята, която измисли автора, бе толкова банална и съшита с бели конци, че Лидия би трябвало да се разсмее на тъпия финал. Естествено не ѝ бе до смях. Родерик отново приличаше на себе си. Човека, с когото говореха за какво ли не и когото учеше на формули за съкратено умножение, го нямаше. Дали наистина Кристина не може да влияе на героите си? Или просто на всеки е заложен точно определен начин на мислене и на поведение и дори да кривне от пътя се връщаше винаги на кота нула?

След като остави крякащите си лирически родители заедно с новобрачните в салона, Лидия тръгна към стаята си. Мария я погледна тържествуващо, все едно най-накрая са полели Зелената вещица^[1] с кофа вода и тя започва да се топи. *Ехо? Нали ме харесваше?*

Е, сега вече Лидия силно искаше или книгата да свърши, или да се прибере вкъщи!

* * *

Кристина я чакаше в стаята. Лицето ѝ имаше толкова доволна гримаса, че Лидия си представи как потърква ръце пред картата на света, докато от едната ѝ страна се хили Хитлер, а от другата Осама Бен Ладен.

— Е, какво ще кажеш?

— Скука... — придаде си естествен вид Лидия. Не искаше да ѝ каже, колко разочарована е от факта, че първо я поставиха на второ място в пиесата и второ са ѝ взели мъжа. По-добре да беше умрял.

— Не ти вярвам, казах ти да измислиш нещо, но ти отказа, затова го направих аз. Искам и да ти кажа, че беше права. Ти не ставаш за главна героиня. Читателят ще остане разочарован ако жена като теб, на тези години...

— Аз съм на двадесет и седем, не на шестдесет и седем, за Бога!
— Лидия винаги бе леко емоционална, когато говореха за годините ѝ.

— Както и да е! Мисля, че този път надминах себе си.

— С кое? Романите с амнезия и абсолютно същия сюжет са толкова много, че мога да ти изредя книгите, от които си преписвала. Относно Тили, тя какво, незаконна дъщеря на краля ли е?

— Ами... не се сетих затова, но съм ѝ отредила друга съдба. Искам да ти кажа, че беше права от самото начало. Род не е за теб. Той трябва да има истинска и чиста любов.

— О, ще повърна, млъкни!

— Да не си бременна? От това Тили може да му се разсърди за малко... да, тогава той ще направи всичко, за да може тя да му прости и след като ти умреш, в родилни мъки, като признаеш, че не знаеш дали той или брат му е баща на детето... те ще отгледат сина ти...

Лидия отвори уста. О, да, тя зяпна толкова широко, че можеше да си удари брадичката в колената.

— Първо, не съм бременна! Второ, Род знае, че съм спала с брат му, дори и на смъртен одър да си призная греха, той вече е наясно! Трето, нали вече си имат вечната любов, защо да им докарваш още драма на хората?

Искам вкъщи!

— Да, добре права си. Както и да е, сега си точно там, където трябва да си.

— Къде е това по-точно?

— Ти си от страната на злодеите, но така и не успя да разделиш влюбените. Опита се да прелъстиш и двамата братя, но истината накрая излиза наяве, всички ще разберат колко си подла и коварна. Дори мисля, че ти си убила Кристияна, защото си подозирала, че Род започва да се влюбва в нея и затова си я заклала... опитала си се да я очерниш като я тикна в ръцете на Форк, но тя накрая ти признала, че е

направила грешка и той не е за нея и е влюбена в Родерик. Но, тъй като вече не е чиста, трябваше да си иде, иначе читателя няма да е доволен, че главната героиня се е подхлъзнала. Така, след разговора ви, ти си я убила, получаваш парите, получаваш и мъжа, но плана ти все пак се осуетява...

— Ти си абсолютно побъркана!

— Чудя се какъв край да ти отредя... знам, знам! Форк е на твоя страна, засега, но той разбира, че ти си убила любовта на живота му и затова ти отмъщава... е какво мислиш?

— Че си напълно бездарен писател! — въздъхна Лидия. Обърна гръб на автора и седна на стола срещу прозореца. Сега отново чакаше. Чакаше да я пребият с камъни, защото явно отново се върна към коварната си роля и скоро трябваше да си получи заслуженото. Смешно, но в момента започна да оплаква Род. Не Родерик, този не го харесваше. Оплакваше нейния Род, който наистина бе умрял, убит не от крадци, а от дете-психопат с писалка в ръката.

* * *

По-лошото положение от скуката за Лидия дойде — пренебрежението. Положителните герои от романа я гледаха като прокажена и тя дори и да не правеше нищо лошо, постоянното очакване от тяхна страна да направи именно това, я дразнеше. Родерик се държеше толкова мило към нея, което съответно караше Тили постоянно да плаче. Защо, не се знаеше, но факт. Себастиан толкова й симпатизираше, че гледаше неодобрително към Лидия и постоянно пилеше на главата на брат си да „прозре“ каква вещица в действителност е Лидия. От своя страна Лидия се чудеше, защо, след като стана ясно, че главният е женен и тя и фамилията й нямат място в този дом, продължават да си стоят на мястото. Би трябвало да си грабнат чукалата и да напуснат, но не-е-е, Кристина реши да ги задържи.

Форк сподели на Лидия, че всъщност се е влюбил в Тили. Е, да, като новата Кристияна нямаше как да не го направи. Искаше я, което автоматично изтри Крис от главата му. Сподели й таен план, който Лидия знаеше от оригинала на книгата, как иска да отвлече Тили и да я

опозори, за да накара Родерик да се откаже от нея и на клетото дете да не му остане нищо друго, освен да остане със злодея. В истинската книги, така де — в оригинала, точно така постъпваше той, така че идеята му не бе нещо ново. Та, д-р Злобюл отвлича девицата и я затваря... представете си във висока кула... но не си ляга веднага с нея, защото първо иска да види дали не е бременна от съпруга си. През това време се отделят цели три глави в размисли на главния, който си скубе косите къде ли е жена му. Преди това са се скарали и той си мисли, че тя всъщност най-накрая го е напуснала. Започва да се терзае от обидите, които ѝ е нанесъл, докато още я е сравнявал с бившата си, дава си сметка, че всъщност е лудо влюбен и не всички жени са коварни лъжкини. *Ехо-о-о!* — *на колко романа ви прилича това?!* Когато съответно Главния разбира, какво е сполетяло неговата изгора за една глава я намира, естествено в последния момент преди изнасилването, пребива гадняра и си връща любовта на живота... и заживели дълго и щастливо!

Гадост! Лидия съответно изслуша плана на Форк, но нищо не каза. В книгата тя му помагаше да открадне девицата, но сега нямаше защо да го прави.

Е, тя всъщност започна да се озлобява малко или много. Чуваше как я изкарват вулгарна сред слугите, които разбира се клюкареха, така че да се чуе отдалеч какво си говорят. Когато Себастиан тръгнеше да налива акъл на батко, сякаш дебнеше Лидия да е наблизко, за да може тя уж случайно да чуе как я изкарва коварна проститутка, която на всичкото отгоре тероризира жена му. Но както е правилно, главния не може да повярва, че тя може да е толкова подла и не вярва засега на брат си, като пренебрегва чувствата на жена си.

Лидия не можа да си даде сметка с какво тероризира Принцесата с граховия мозък. Не ѝ говореше, дори не я поглеждаше и общо взето я избягваше. Не като мама и тати, те вечно я нападаха. Но каквото и да правеше или по-скоро — да не правеше, в момента, в който Тили я виждаше, правеше физиономия на пребито куче и се разтреперваше, все едно Лидия я е пребила с пръчка. Това също я дразнеше и я направи рязка.

Рязка към всички — към Мария, която сега бе в отбора на девствениците. Рязка към Себастиан, който само ѝ хвърляше злобни погледи и постоянно си шушукаше с главната. Рязка към Родерик,

който я гледаше като бездомно коте. Рязка към родителите си, които постоянно я милваха по главата — буквално. Рязка към Форк, който все ѝ разказваше безумните си планове. Ванеса нещо се покри, така че към него не беше рязка... Общо взето към цялата пасмина в драсканиците на Кристина.

Каквото и да направеше Лидия, тя бе лошата и това не можеше да се промени.

* * *

Така изминаха още няколко дни. Лидия се носеше из къщата като буреносен облак и вече разбра защо лошите са винаги вкиснати. Като целия свят те гледа все едно си Сталин как да се ухили човек? Дойде време за вечеря и този път къщата бе пълна. Фамилия Омбре и всички останали.

Лидия си седеше на мястото и изобщо не говореше. Всеки път като погледнеше главната и главния си представяше как правят секс и това никак не ѝ допадна. В главата ѝ се въртяха изрази като: „И той разтвори листенцата на нейната женственост“; „Тя го обгърна като стегнат юмрук“; „Сякаш милион звезди избухнаха пред очите ѝ, когато свърши в ръцете му“... честно жените, които пишеха такива глупости дали някога са получавали оргазъм? В този си ред на мисли Лидия не забеляза как Мария доведе един нисък човечец, със сива коса и кръгли очилца.

— Добър вечер, аз, ъ-ъ, исках да говоря с господарите на къщата... — *Сега пък какво? Ах, да, сигурно това е човекът, който ще открехне на света колко заможна е всъщност Тили.* Лидия се подсмихна, остана още съвсем малко преди да се прибера у дома.

Тъй като поканиха човечеца на масата, всеки... освен Лидия... започна да се чуди кой е и за какво е дошъл. Като го гледаше, най-вероятно е някой адвокат, който съответно в последния момент е решил да се появи със завещанието на дядо Рокфелер^[2] в полза на Кравешкия поглед. Мама и тати изглеждаха пребледнели. Да, сигурно знаеха кой е този господин и най-вероятно имаха някаква страшна тайна, която сега щеше да се разкрие. Лидия веднага разбра, че това няма да е добре за нея. Сто процента е намесена в тази тайна. Ясно

като бял ден е, че сега Родерик ще си даде сметка колко лош, лош човек е тя. *Добре, Кристина, да приключваме филма и да пуснем надписите.*

След вечерята, минала съответно в пълна тишина, цялата гилдия от книгата се пренеса в кабинета. Ако сега отнякъде се появише и духа на Кристияна Лидия нямаше да се учуди. Щеше да посочи Лидия с пръст и да каже: „Ти ме уби!“ Тогава сигурно Форк щеше да я удуши, докато Себастиан престорено го дърпаше за ръцете да спре, но разбира се, без да си дава зор. *Кристина, не ти давам идеи, не искам да медушат и последното нещо, което да видя, са падащите от орбита очи на г-н Гадняра.*

Така... настаниха се в кабинета. Времето се протакеше, това сега трябва да напрегне читателя и той да се зачуди какво ли става? *Да бе, как не!*

— Искам първо да се представя, аз бях адвокат на Лорд Хубърт...
— Ъ? Кой? Явно се е споменало в книгата, но ако е било само веднъж, Лидия не помнеше кой ще да е бил тоз човечец.

— Бащата на Кристияна! — ахна театрално мама-меца. Лидия се досети, че го направи не заради нещо друго, а за да подскаже на читателя за кого иде реч.

— Да, милейди, точно така. Дълго време мълчах затова, което става, но съвестта ми вече не ми позволява... повече няма да се оставя да ме заплашват и тероризират, наскоро загубих жена си и това ми отвори очите. — Лидия се намръщи. За нея ли говореше? Тя ли го е заплашвала и тероризирала? Най-вероятно, че кой друг? — Когато лорд Хубърт почина, ми остави ново завещание. Тогава лорд Омбре, неговият по-малък брат, дойде при мен в кантората и тъй като разбра, че дъщеря ми е много болна, реши да ми предложи пари, за да мълча относно истинската и последна дума на добрия човечец... — *Е, поне не бе тя, това е добре!*

— Какво си въобразявате, като ме клеветите така?... — чичо Скрудж стана и започна да пръска лиги. Малките му очички толкова бързо започнаха да се движат, че Лидия не можа да разбере накъде точно гледа. Ако сега се хванеше за гърдите и припадне, като овца пред касапин, Лидия щеше да се разсмее.

— Моля, не ме прекъсвайте, милорд! — застана като мъж хобитът^[3]!

— Седнете, за да не Ви накарам! — отрязва мачо-мен.

— Отначало парите ми трябваха и скрих завещанието, но не го унищожих, както ми нареди лорд Омбре. Дъщеря ми се оправи и реших да кажа истината, но тогава той ме заплаши, че може да се случи нещо със семейството ми, ако не си държа устата затворена. Споделих на жена си и тя се съгласи, че за да се предпазим трябва да си мълчим. Жена ми почина наскоро и на смъртния си одър ме помоли да кажа истината.

— И каква е тя? — попита строго Родерик. Седеше напълно спокойно като крал. Господи, на Лидия ѝ се повдигна от цялата тази простотия.

— Лорд Хубърт имаше две дъщери, милорд. Разбрал за втората едва няколко месеца преди да се спомине. Майка ѝ била икономка в дома му и веднъж той ѝ посегнал... но много обичал жена си и затова помолил жената да си иде. Не искал да наранява съпругата си като държи любовницата си у дома. Тя си отишла, но чак после разбрала, че носи дете. Момичето и майката живеели в къща, наследена от бащата на жената. Когато девойката пораснала, заела мястото на майка си като камериерка в един дом. Не след дълго майката на момичето починала от пневмония и то останало само... Преди да умре жената изпратила писмо на лорда и му казала истината, че има и друга дъщеря, но тя от гордост никога не го потърсила за пари. Но сега, когато виждала, че краят е близо, той трябвало да се погрижи за нея.

— И какво станало после? — *Всички ли са природно тъпи? Как може да зададат такъв въпрос? Девойката е Тили и всички пари са нейни, а ние злодеите си оставаме с пръст в уста.*

— Лорд Хубърт завещал всичко на двете си дъщери по равно. Тъй като лейди Кристияна я сполетя тази нелепа съдба, да си отиде толкова млада, всичко остава в ръцете на сестра ѝ... — *Бу-ху, колко изненадващ обрат, не го очаквах, Кристияна, наистина! Ха! Как не!*

— Коя е сестрата на Кристияна, мистър? — попита, естествено брата-съпорт. *Коя може да е, дръвник?*

— Тили, милорд. Сестрата на Кристияна е Тили, жената на...

Чичо Скрудж стана и започна да души хобита. Лидия започна да се смее толкова високо, че всички се обърнаха към нея, а не гледаха боя между гремлини^[4]. На всичкото отгоре, Лидия започна и да

ръкопляска. Сега сигурно щяха да я обявят за истеричка, плюс всичко останало. Когато се насмя и спря да се тресе, каза през сълзи:

— Господи, някой да помогне на човечето на Толкин, и да спре баща ми, преди да си е счупил ръцете в опит да го умъртви!

— Добре ли си, дъще? — попита мама-меца, докато избърсваше, пресилено, несъществуваща сълза от крайчеца на окото си.

— Защо да не съм?

— Загубихме всичко... — *А-а-а, да. Някакъв си идва, на края на книгата, разказва си приказката и вече всичко е решено. Няма оспорване в съда и процеси.*

— Много важно! Накарайте дребосъка да остави мъника, ако позеленее още малко ще заприлича на жаба. Тили спри да ревеш, сега си наследницата на Мидас^[5]! Род, поздравления, официално си проститутката на филма. Себастиан, спри да ме гледаш все едно съм те ритнала отзад! Стига вече! Омръзнахте ми всички, всичко е ясно, нали така. Тили е богата, аз съм бедна и зла, лека вечер и приятни сънища на всички!

Лидия излезе от салона и отиде в стаята си. Легна на леглото и отново започна да се смее. Смя се докато не заспа, с усмивка на уста. *Кристина, може ли да си толкова лош писател?*

[1] Зелената вещица — лошата магьосница от „Вълшебникът от Оз“ на Лиман Франк Баум. Произведението е познато и още като „Магьосникът от Оз“ от 1939 г. — американски фантастичен мюзикъл. — Б.авт. ↑

[2] Рокфелер — известна американска бизнес фамилия. Представители на фамилията са петролни магнати и собственици на Standard Oil — монополна компания на американския пазар от края на 19 и началото на 20 век. — Б.авт. ↑

[3] Хобит — от фентъзи романа от Джон Роналд Руел Толкин. Хобит е митичен герой, малък на ръст с големи крака. — Б.авт. ↑

[4] Гремлин — митологично същество, подобно на домовик и сходно на гоблин. Често се среща в скандинавската митология и английския фолклор. То е малко, злобно и обича да прави пакости и в частност да поврежда различни механизми, най-вече на летателни апарати. — Б.авт. ↑

[5] Мидас — фригийски цар, фигура от древногръцката митология символизираща способността да превръща всичко докоснато в злато. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 13

— Е, какво ще кажеш?

— Добро утро и на теб, Кристина, добре съм благодаря, че попита!

— Какво мислиш? Добър обрат нали?

— Не, историята ти куца на толкова места, че ако бях извънредно лош критик щях да си направя брашно от костите на автора. Но тъй като вече нищо не ме интересува, в книгата ти, ми е все тая.

— Просто не можеш да си признаеш, че съм надарен писател, нали така?

— През цялата книга се опитваш да ме убедиш в това, но истината е, че не ми пука. Ако малолетните идиотки те харесват, нека те четат. Пулицър^[1] да ти дадат дано, все ми е тая, не ми дреме. Романът ти е зле, историите ти са зле, героите ти са зле. Това е положението, приеми го. Тази книга е пародия.

— Няма да ти се ядосвам, защото знам, че си разстроена, загуби годеника си и парите си...

— Те никога не са били мои. Аз не съм от книгата ти. Имам си работа, живот, приятели, които нямат нищо общо с този бълвоч. Кристина, или ме прати да си ходя, или ме остави на мира да си заспя след края. Когато се събудя като злата мащеха, може и да не ми е толкова скучно, но сега бих си прехапала вените, само и само тази велика простотия да спре!

Кристина не каза нищо, просто изчезна. *Супер! И сега какво? Дали това бе епилогът на романа? В смисъл сега ще ѝ се случи нещо лошо, за да може авторът да я накаже за всичко, а после лигавите щастливи сцени между Мистър Мускул и Мис Мокра Фланелка?... Най-вероятно.*

За да не губи повече време Лидия слезе в трапезарията за закуска. В началото на книгата си яде разделно, за да не си развали диетата, но установи, че тук няма как да свали или качи нито грам. В любовните романи героите бяха или идеални или не. Главните нямаха

проблеми с теглото си, пъпките или зъбите. Тъй като Лидия не бе положителен герой в целия този фарс, нямаше как да подобри тялото си, така просто не се правеше.

— Добро утро, лейди Лидия, добре ли спяхте? — Тили я гледаше така все едно току-що са ѝ ударили шамар. Лидия дори не си бе отворила устата още.

— Всъщност много добре, Тили, а ти? Как се чувстваш като златната кокошка?

— Не си изливайте злобата върху нея, Лидия! — Себастиан! Винаги притаен в някой ъгъл, че да може да спаси девицата от дракона.

— Не го казах със злоба...

— Не разбирам какво съм си мислел и какво съм намирал във Вас? За малко не ни разделихте с брат ми, а сега тормозите и жена му. Толкова ли не можете да се зарадвате на тяхното щастие? Всичко ли трябва да се върти около Вас?

— Първо на първо на тебе лично нищо не съм ти направила и да ти напомня ли, че не съм те съблазнила, ти ме опъна на прозореца, после ми шепнеш като влюбено дете? Откъде ти дойде тая омраза към мен, бе човек? Единият ден си един, после ставаш друг? Не си ли се замислял, че поведението ти се промени от нищото!

— Това, че си отворих очите относно Вас не означава, че съм различен... — *Да, как да ти обясня, че трябва да си следваш сценария и независимо, какво кажа или направя това няма да се промени.* Лидия още не разбираше как изобщо беше успяла да накара героите да започнат да мислят сами, но сега осъзна, че всичко е било моментно. Дори да се променят за малко, рано или късно трябваше да се върнат към великия замисъл на автора. Трябваше отново да си повтори, че не бяха хора, че това не е истина и че не е нужно да търси логика.

— Може ли да поговорим в кабинета ми, Лидия? — *Ах, да, забрави за мачо-мен.*

— Разбира се, милорд! — Лидия се ухили на Себастиан, направи нещо, което си мислеше, че е реверанс и тръгна с бившия си годеник към светата му обител.

Дежа-Ву, помисли си Лидия. Последния път, когато седяха един срещу друг в този кабинет Родерик предложи да правят секс. Лидия не се залъгваше, че сега ще ѝ каже, че е направил грешка и всъщност иска нея. Това беше невъзможно. Той бе главен герой в любовен роман.

Изгората му трябваше да е чистото дете, абсолютно беззащитно, доста нелогично и леко истерично, но само колкото да има малко драма във взаимоотношенията им. Нямаше как такъв тип човек, опа грешка той не е човек, а фантазия, да се чувства щастлив с жена, която знае какво иска и може и сама да напердаши лошите. Почувства се зле. Ако можеше да върне времето назад нямаше да се сближи с него толкова, та сега да се чувства като стара операционна система, която са я сменили с по-добра версия.

— Помолих баща ти да напусне дома ми тази сутрин. Заради миналото ни, двамата с Тили решихме да отпуснем на теб и семейството ти месечна издръжка за текущите Ви разходи. На теб ти отделяме зестра, за да можеш да встъпиш в добър брак, все пак ти нямаш вина затова, което сториха родителите ти! — *Ама какъв си ми рицар само? Благороден до откат.*

— Мисля, че трябва да кажа благодаря...

— Виж, все още мисля, че се разбирахме добре, нали така? Не вярвам на това, че си користна и злобна жена, не мога да си представя да съм бил способен да бъда отново с такъв човек. Нека останем приятели, става ли? Да заровим томахащите?

— Кога точно сме били врагове, че сега ми предлагаш да се сдобрим?

— Мислех, че си ми сърдита заради Тили...

— Не е твоя вината, че да ти се сърдя!

— Не обвинявай и нея...

— И нейна не е. Още отдавна ти казах, че не съм за теб, но въпреки това си позволих да се сближим. Това си е лично моя грешка. Жена като мен никога не остава с човек като теб. Това е правило, нали така? Казах ти, че Кристияна е твоята истинска любов, но тъй като тя си отиде, преди да сте се нае... както и да е, ти намери друга подобна в лицето на Тили. Не виня нито нея, нито теб, единствено себе си, че си позволих да се направя на идиот.

Родерик се замисли. Не можеше да намери логика в мислите си, все едно откакто загуби паметта си и срещна Тили се прероди. Когато си спомни кой е, злобата към Александра се върна. Всичко, което беше споделил с Лидия се сля като в сън, все едно никога не е било. Знаеше какво са си казали и какво са правили, но не помнеше как точно се чувстваше, после дойде и осъзнаването на факта, че обича Тили. И

въпреки всичко нещо му пречеше, нещо го глождеше, но не знаеше точно какво. Но горчивата истина за Лидия бе, че той искаше и беше лудо влюбен в жена си... така трябваше да бъде!

— Аз наистина смятам, че ти си един уникален човек, Лидия.

— Не си прави труда да ми говориш. Казваш го, защото трябва да си добър, не може да си злобен. Трябва и ти, като жена си, да виждаш хубавото у хората. В един прекрасен момент ще ме намразиш и ще си отвориш очите затова колко съм подла. Това дори и да не е истина така ще стане, при това много скоро. Не можеш да ме разбереш, няма как да ти обясня и аз, без да ме тикнат в лудница. Човекът, с когото бях близка, не съществува. Надявам се скоро да си ида и да те оставя да изживееш щастливо остатъка от дните си с любовта на живота си!

Лидия си тръгна. Какво още можеше да каже, чувстваше се като парцал. Винаги когато започнеше връзка мислеше как ще свърши. Макар че бе пределно ясно, че това няма да трае дълго, тя не мисли за края на отношенията си с него. Позволи си един-единствен път да помечтае и какво стана? Обявиха ѝ в прав текст, че е негодна.

* * *

Минаха два дни, но мама-меца не искаше да си тръгне от Каза Ностра и нещата просто се закучиха. Явно се чакаше края, финалната развръзка, но може би автора още не бе я измислил. Докато Лидия броеше дупките в тавана на стаята си, се появи и Нейно Величество.

— Мога ли да си ходя вече?

— Да, но първо трябва да довърша историята, а съм в творческа криза.

— Ти кога не си била? Какво има, не можеш да измислиш финала ли?

— Ами-и-и... да.

— Убий ме тогава!

— Какво?

— Не буквално, ти ще ме върнеш у дома. Не е задължително да има тяло, за да съм умряла. Удавила съм се в реката и намират наметалото ми. Оставила съм и едно писмо, в което си признавам, че

аз съм убила Кристияна, защото съм искала всичките пари за себе, не съм знаела за Тили, естествено. Признавам си всички злини и мачомен най-накрая прозира що за стока съм. Така, Ванеса нещо изостана в историята, не го закачай, все едно сме го забравили по пътя, но нещо трябва да стане с гадняра, нищо че в крайна сметка не е направил нищо лошо на никого.

— Сериозно ми говориш в момента, нали?

— Напълно, това трябва да спре и то сега. Още днес ще изчезна, и до няколко дни ще ме обявят за мъртва, после малко лигав епилог и край!

— Добре, слушам те! Какво ще стане с Форк?

— Трябва да стане нещо с него, нещо неприятно, но не чак толкова лошо, защото както казахме всъщност не е направил нищо наистина зло. Не може да го накажем прекалено, така ще стане жертва... сетих се!

— Така ли, какво?

— „Брулени хълмове“^[2], създай свой собствен Хийтклиф.

— Добра идея, харесва ми. С брата какво ще правим?

— В първия ти вариант на книгата той просто си беше добре, защо тук да отделяме внимание на него?

— Права си, излишно е. Ами добре решено, веднага щом завършим ще се върнеш у дома. Благодаря, че ми помогна все пак!

Лидия не каза на Кристина, че го направи не защото искаше, или защото всичко това ѝ харесва, напълно обратното. Направи го, защото ѝ писна и ако девойката продължи да драска напосоки тази история можеше да се проточи прекалено дълго, така че пито-платено, време беше да се спуснат завесите!...

[1] Пулицър — престижна американска награда за журналистика. Носи името на американеца от еврейски произход Джоузеф Пулицър — издател, редактор и журналист. — Б.авт. ↑

[2] Брулени хълмове — роман на поетесата Емили Бронте и най-известното ѝ произведение. — Б.авт. ↑

ГЛАВА 14

Откакто Лидия Омбре изчезна, Тили не можеше да си намери място. Чувстваше си виновна. Първо бе откраднала мъжа ѝ, а после и парите ѝ. Себастиан постоянно ѝ повтаряше, че тя не е направила нищо лошо, но товара не падаше от раменете ѝ. Виктория, майката на Лидия, плачеше постоянно, но полицията така и не разбрах, какво е станало с дъщеря ѝ. Родерик се отчуждаваше с всеки изминал ден и тя се почувства нещастна. Ами ако още обичаше нея и сега, когато Лидия е в неизвестност, е осъзнал, че е допуснал грешка като се е оженил за Тили? Това не ѝ даваше покой. Как щеше да протече живота ѝ сега, какво щеше да прави с отдалечения си съпруг...

— Кристина спри да дълбаеш, моля те и дай по същество. Ако изпишеш пет листа със сополивите мисли на естествената Ферари^[1], ще си пръсна мозъка.

Седмица след като изчезна Лидия, дойдоха представителите на реда. Оказа се, че докато Лидия бе яздила, потънала е в собствените си мисли, един заек стреснал коня ѝ, тя паднала от него и се удавила в реката...

— И как тъпите полицаи разбрали, че точно заек ми стреснал крантата? Може да е бил... знам ли? Елф? Кристина, по-правдоподобно, моля те! Убий поне мен като хората!

Седмица след като изчезна Лидия дойдоха представителите на реда. Бяха намерили наметалото ѝ в

реката. Търсили тялото, но не могли да го намерят. Теченията по тези места били доста бързи и най-вероятно никога нямаше да се появи трупа ѝ.

Тили плака дълго, защото въпреки всичко тя не мразеше Лидия. Напротив, знаеше, че има добро в нея. Родерик отказа да говори с когото и да било. Себастиан каза, че най-вероятно се чувства виновен и му е нужно време. Тили не се и съмняваше, обаче, че Родерик скърби по любовта на живота си, че съжалява...

— Кристина карай по същество, никой не го интересува какви мисли се въртят в главата на Овчия поглед.

Майката на Лидия си тръгна от имението с наметалото на дъщеря си. Жената се състари буквално за минути пред очите на хората. Каза, че иска да погребее останките ѝ до родителите си, защото там Лидия щяла да е сред свои. Никой не ѝ попречи да си иде.

Лорд Форк и лорд Сейнт Винсът все още идваха да вечерят заедно. Тили не харесваше тези двамата. Единият я гледаше винаги похотливо, а другия винаги ѝ се подиграваше за грубите движения. Но те бяха приятели на съпруга ѝ, затова тя не каза нищо на Родерик. Сега той имаше нужда от подкрепа, а ако тези хора можеха да му я дадат още по-добре.

В една такава вечер, докато ядяха в тишина, случваше се доста често след смъртта на Лидия, Мария прекъсна напрегнатата обстановка.

— Милорд, най-накрая почистихме стаята на лейди Лидия, както наредихте тази сутрин. — Тили не можеше да отрече, че остана доволна. Тази стая бе като дамоклев меч^[2] над брака им. Въпреки това Тили никога не си позволи да помоли съпруга си да освободят стаята, знаеше, че той още скърби по Лидия и не можеше да му я отнеме.

— Мария, трябва ли да ни прекъсваш, за да ни кажеш, че си си свършила работата? — попита рязко лорд

Форк. Той винаги се държеше надменно и лошо с останалите.

— Намерихме писмо, адресирано до лорд Родерик, дойдох да го донеса — Мария подаде писмото на Родерик. Той бързо счупи печата и се зачете. Лицето му се изкриви от гняв — гняв към Лидия и гняв към себе си, че не бе осъзнал що за жена е тя.

— Така стоп! Нека да помисля... Това не трябва да е писмо-самопризнание, откъде да знам, че ще се удавя, та да си излея душата. Не... защо е написано писмото... сетих се! В кабинета на Родерик съм открила документите за имотите му, точно така, после съм му оставила писмо, с което му казвам, как съм си играла играта и съм ги правила на глупаци и естествено съм заколила и девицата в бяло, и бла-бла-бла. Всичко смъртни грехове. Така, но истината, защо съм оставила писмото е, че го изнудвам, защото съм планирала да замина за континента, тъй като вече не мога да си покажа носа пред хората, заради всичко, което се случи, но ми трябва пари. Ако иска да си вземе документите обратно, трябва да предаде парите на мъжа, когото ще пратя и аз ще му върна книгата!

Родерик предаде съдържанието на писмото на околните. Разказа и как Лидия нарочно бе натикала Кристияна в ръцете на Форк, като й говорила, че той е правилния човек за нея. Но Кристияна й споделила, ужасена от неговите наклонности, признала, че не може повече да живее така, била потресена и се страхувала. Затова и Лидия я убила. Направила го така, че да прилича на работа на лорд Форк, но тъй като той имал алиби за същата вечер, не успяла да му го препише, а глупака винаги й вярвал. Но Лидия надхитрила всички, тя била по-умна от тях.

Родерик не каза нищо повече. Всички го гледаха втрещени. Тили отправи умотелен поглед към мъжа си. Надяваше се това да не върне спомените за бившата му

жена и придобитото щастие, което намериха, преди тези трагедии, да се изпари...

— Защо винаги се връщаш към гъската? Стига, край с тази сцена. Давай към историята за Форк и сие, акцентирай върху него, другите между другото ги спомени.

Минаха два месеца от злочестата вечер. Родерик продължаваше да мълчи, дори вече не я докосваше вечер, все по-често седеше сам в кабинета си и пиеше. Слугите от дома на лорд Форк се преместиха при тях. Макар да нямаха нужда, Тили не можа да откаже да ги наеме. Те разказаха как лорда се е разболял от мъка. Постоянно го преследвал призрака на Кристияна, говорела му и не му давала мира. Спрял да яде, пиел постоянно и говорел единствено с духа на истинската си любов. Винаги се извинявал затова как я наранил и я молел да му прости и да го вземе при себе си.

Себастиан реши да се върне на бойното поле. Тили не искаше да я оставя, но той ѝ каза, че трябва да реши проблемите с мъжа си, а затова трябва да останат сами. Тя знаеше, че е прав, но я беше страх да се изправи срещу съпруга си. А ако разбиеше сърцето ѝ, като ѝ каже, че единствената любов на живота му е мъртва и тя не значи нищо...

— Престани да се отплесваш в глупави дилеми и давай нататък.

Мина още седмица. Себастиан го нямаше, а Тили седеше в градината сама и оплакваше нещастната си съдба. Щеше да остане вечно така — влюбена в човек, който не я обича. Разбра и че носи дете. Какво щеше да му каже? Защо баща му не го иска, защо е дистанциран...

И тогава Тили взе решение. Тя имаше щастливо детство, докато майка ѝ бе жива. Те се обичаха. Нямахте да позволи на мъжа си да съсипе детството на детето ѝ. Щеше да отиде в някое от именията, наследени от баща си и там да роди и отгледа сина си. След като взе, с много болка в душата, това решение Тили се изправи и гордо тръгна напред.

Спря за момент пред кабинета му. Почуди се само миг преди да почука и без да дочака отговор влезе в стаята.

— Какво искаш? — попита полупиян Родерик.

— Дойдох да поговорим...

— Не ми се говори сега!

— Не, но ще ме изслушаш! — Тили се опита да покаже смелост, която всъщност нямаше и преди да я прекъсне проговори: — Знам, че ти е тежко. Загуби любовта на живота си, но аз не мога повече така, любов моя. Много те обичам, та чак ме боли, но ти ме пренебрегваш заради една мъртва жена. С това не мога да се боря. Искам да отида в едно от именията на баща ми. Ще те оставя сам. Когато решиш, че можеш да си простиш, и ако още искаш да сме семейство, можеш да ме потърсиш. Но ако продължаваш да се държиш както в момента, няма да се върна.

— Искаш да ме напуснеш...

— Не, това е най-трудното нещо, което някога съм правила, но ако продължаваме така ще се намразим и нараним. Аз те обичам, но не мога да се меря с духа на Лидия...

— Обичам теб, Тили, не ме оставяй имам нужда от теб...

— Така, Кристина спри, допиши си евтината мелодрама сама, как се целуват прегръщат и прочее.

„КРАЙ!“

— Добре, мога да си ходя вече, нали?

— Да, но няма да си спомниш нищо от това, което стана. Не мога да го позволя, нали разбираш?

— Няма нищо, не ми и трябва!

[1] Ферари — става въпрос за Лоло Ферари, жената умряла от прекалено много силикон. — Б.авт. ↑

[2] Дамоклевият меч — меч, който сиракузкият тиран Дионисий I Стари заповядал да закачат на конски косъм над главата на ласкателя му, завистник — Дамокъл. Изразът се е превърнал в крилата фраза и е предаден за историята и поколенията от Цицерон в неговите „Тускулански беседи“. — Б.авт. ↑

ЕПИЛОГ

От Критик, 1 октомври 2015, 16:42

... Току-що прочетох романа на **ВСЕИЗВЕСТНАТА** авторка с псевдонима Кристина...

Г-жо, толкова ли не Ви стигна фантазията, та да си изберете и второ име? С такъв псевдоним, как да очакваме нормални заглавия от Ваша страна?

Относно самата книга... По-хаотично и абсурдно четиво никога не бях подхващала. Цялата Ви история е като луд да се лута в лабиринт... На какво точно хапче бяхте, когато писахте тези страници?

Кристина, искрено Ви моля не ни обиждайте отново като пишете. На никого не е нужно и най-вече — никой не го иска!

Бих написала много неща за това така наречено литературно произведение, но ако започна да говоря, никога няма спра, защото цялата тази история е пълна пародия на стил, сюжет и авторски талант...

Лидия затвори лаптопа си. Авторката с псевдоним Кристина, започна да продава романа си преди три месеца и навсякъде вече се говореше само за него. С лек скептицизъм Лидия реши да го прочете. Цялата история се оказа буквално никаква. Явно Кристина се опитала да е смешна и иронична, но всичко приличаше на брътвежи на лунатик. В същото време никой не знаеше коя е Кристина и откъде е. Беше се обвила в тайнственост, което разбира се само усили продажбите на книгата.

На Лидия ѝ беше писнало от такива драскачи. Не че ѝ беше работа, като инженер, практиката ѝ нямаше нищо общо с такъв тип книги, но от известно време, тоест две години, откакто се раздели с последното си гадже, реши да види по какво са се побъркали всички и

започна да чете любовни романи. После пък реши и че има достатъчно акъл, за да ги и коментира. И тук острия ѝ език срещна успех. Нейните рецензии се четяха навсякъде и всички се съобразяваха с тях. Можеше да потопи или издигне даден автор без никакво усилие. Това даде на Лидия стимул и вече нямаше книга, която да е прочела и да не се е изказала. Повечето я мразеха, други ѝ се мазнеха, трети се правеха, че не съществуват, но всичко се страхуваха от това, което щеше да се напише.

Да, Лидия беше доволна. След като натисна бутона „Публикувай“ разбра, че прословутата Кристина си беше изпяла песента!

* * *

Кристина прочете рецензията за книгата си. Усмихна се и се облегна назад пред компютъра.

— На какво се смееш? — попита майка ѝ.

— На Лидия, отправила ми е критика за книгата.

— Отново ли, защо?

— Защото тайно се надява да я посетя отново...

— Недей, последния път я измъкна на косъм. Знаеш, че тя не помни наистина...

— Да, но историята става все по-интересна, не мислиш ли? — Кристина много харесваше Лидия, още откакто бе написала първата си книги не я остави на мира. Първата ѝ творба бе за нейния вид. Те живяха с хората от хиляди години, без да се издават кои са и какво са. Те бяха в основата на повечето митове и легенди. Кристина реши да каже истината на света за себе си и другите като нея, като напише книга. Избра да е любовен роман — приказка, така всъщност не разкриваше истината напълно, защото кой вярва на такава литература? Пък и пресили малко нещата, за да може читателя да не обърне внимание на скритите послания, а на любовта.

Отначало всичко тръгна добре, но Лидия Родари направи коментара си и секна продажбите на историята. Кристина се ядоса и я вкара в романа. Лидия щеше да се побърка, едвам я изкара първия път, но колкото повече редеше историята Лидия ставаше все по-странен

герой. Всеки път играеше различно и постъпваше и мислеше по съвсем нов начин. В една от версиите за малко наистина да си пререже вените, след като наръга в сърцето Родерик...

Цялата тази игра се превърна в хоби за Кристина. Не можеше да се насити. Лидия сама започна да гради сценарий, без да го осъзнава. Като правеше всичко по различен начин всеки път, тя променяше правилата на играта.

— Накрая Лидия съвсем ще се побърка. Всеки път мозъка ѝ започва да се връща към реалността все по-бавно. Да не говорим, че е натрупала толкова личности в себе си от различните книги, че ще свърши или мъртва или в лудницата. Имай милост към играчката си, Кристина. Остави я малко намира, да си почине, после пак...

— О, не, мамо, нямам търпение да видя какво ще направи този път.

Кристина се усмихна. Два часа сутринта... време беше да посети своята играчка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.